

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · tercer període · sèrie P · núm. 29

Ple del Parlament

Sessió 18, primera reunió, dimecres 26 de febrer de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	
Pregunta al president de la Generalitat sobre el fet que no mantingui sempre el català en actes públics i en les xarxes socials	
317-00070/15	5
Pregunta al president de la Generalitat sobre la manca de contundència en l'adopció de polítiques d'equitat i antiracisme davant el creixement de l'extrema dreta	
317-00072/15	6
Pregunta al president de la Generalitat sobre la supressió d'organismes superflus o duplicats	
317-00065/15	8
Pregunta al president de la Generalitat sobre les polítiques d'imposició del català	
317-00066/15	9
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'ampliació del parc públic d'habitatge protegit fins a arribar a l'objectiu pactat dels cinquanta mil habitatges	
317-00068/15	11
Pregunta al president de la Generalitat sobre els resultats de les reunions de la Comissió Bilateral Generalitat-Estat i el dret a l'autodeterminació	
317-00071/15	12
Pregunta al president de la Generalitat sobre la censura d'opinions i posicions polítiques sobre l'Islam	
317-00067/15	14
Pregunta al president de la Generalitat sobre els acords amb el Govern de l'Estat en matèria de traspasos d'infraestructures, seguretat, funcionaris locals d'habilitació estatal i condonació d'una part del deute de la Generalitat	
317-00069/15	15
Pregunta al Govern sobre l'abús impositiu que pateixen els catalans	
310-00122/15	17
Pregunta al Govern sobre les reunions amb les institucions europees a Brussel·les de la setmana passada	
310-00113/15	19
Pregunta al Govern sobre el resultat de l'enquesta d'usos lingüístics de la població	
310-00114/15	20
Pregunta al Govern sobre els esdeveniments i el turisme esportius	
310-00115/15	21

Pregunta al Govern sobre la situació de les empreses a Catalunya 310-00123/15	23
Pregunta al Govern sobre la situació de la llengua catalana 310-00119/15	24
Pregunta al Govern sobre el tancament de residències per la compra dels edificis per part de fons d'inversió 310-00112/15	26
Pregunta al Govern sobre les polítiques educatives 310-00120/15	28
Pregunta al Govern sobre la situació del català 310-00121/15	29
Pregunta al Govern sobre les mesures previstes per al garantiment de l'activitat assistencial sanitària 310-00111/15	31
Pregunta al Govern sobre el transport públic 310-00116/15	33
Pregunta al Govern sobre les condicions laborals dels treballadors a Catalunya 310-00117/15	35
Pregunta al Govern sobre la defensa de la cultura catalana 310-00118/15	36
Proposta de designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la proposició de llei per a garantir el retorn social del rescat bancari 271-00002/15	38
Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2025 231-00002/15	38
Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 22/1998, de 30 desembre, de la carta municipal de Barcelona (continuació) 200-00007/15	39
Decret llei 1/2025, de 28 de gener, de mesures urgents en matèria de contenció de rendes 203-00007/15	48
Proposició de llei de modificació de la Llei 21/2003, de 4 de juliol, de foment de la pau 202-00026/15	64
Proposició de llei de modificació de la Llei 16/2002, de 28 de juny, de protecció contra la contaminació acústica 202-00033/15	73
Interpel·lació al Govern sobre les comissions bilaterals Generalitat-Estat 300-00080/15	81
Interpel·lació al Govern sobre la situació del català 300-00088/15	86
Interpel·lació al Govern sobre l'atròfia del sistema educatiu català 300-00085/15	91
Interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu 300-00087/15	97
Interpel·lació al Govern sobre l'estratègia prevista per a la sobirania energètica, el desplegament de les energies renovables i el tancament de les centrals nuclears 300-00082/15	104
Interpel·lació al Govern sobre la lluita contra el crim organitzat i el terrorisme 300-00086/15	111
Interpel·lació al Govern sobre els drets sexuals i reproductius 300-00084/15	117

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 18.1

La sessió s'obre a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2025 (tram. 231-00002/15). Mesa Ampliada. Designació.
3. Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 22/1998, de 30 desembre, de la carta municipal de Barcelona (tram. 200-00007/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes presentades en la tramitació en lectura única (text presentat: BOPC 125, 5).
4. Decret llei 1/2025, de 28 de gener, de mesures urgents en matèria de contenció de rendes (tram. 203-00007/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 148, 12).
5. Proposició de llei de modificació de la Llei 21/2003, de 4 de juliol, de foment de la pau (tram. 202-00026/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple (text presentat: BOPC 136, 33).
6. Proposició de llei de modificació de la Llei 16/2002, de 28 de juny, de protecció contra la contaminació acústica (tram. 202-00033/15). Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple (text presentat: BOPC 157, 24).
7. Projecte de llei de memòria democràtica de Catalunya (tram. 200-00005/15). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades (text presentat: BOPC 119, 12).
8. Interpel·lació al Govern sobre l'acord de lliure comerç entre la Unió Europea i Mercosur (tram. 300-00083/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre les comissions bilaterals Generalitat-Estat (tram. 300-00080/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la situació del català (tram. 300-00088/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre l'atròfia del sistema educatiu català (tram. 300-00085/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu (tram. 300-00087/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre l'estratègia prevista per a la sobirania energètica, el desplegament de les energies renovables i el tancament de les centrals nuclears (tram. 300-00082/15). Lluís Mijoler Martínez, del Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre la lluita contra el crim organitzat i el terrorisme (tram. 300-00086/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre els drets sexuals i reproductius (tram. 300-00084/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
16. Interpel·lació al Govern sobre l'impuls del clúster financer emmarcat en el pla Catalunya lidera (tram. 300-00081/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
17. Interpel·lació al Govern sobre els fons europeus Pròxima Generació (tram. 300-00089/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la garantia dels drets i la inclusió socials (tram. 302-00057/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'atenció a la infància (tram. 302-00060/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la fiscalitat que perjudica la compra d'habitatge habitual (tram. 302-00058/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les perspectives de l'economia catalana (tram. 302-00064/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió dels residus (tram. 302-00059/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el mercat de treball (tram. 302-00061/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat i la sostenibilitat a les Terres de l'Ebre (tram. 302-00062/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sanitat pública (tram. 302-00063/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació.

El president

Bon dia. Comença la sessió. Vagin ocupant els seus escons, si us plau.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que tres diputats i una diputada han delegat el seu vot, per a aquesta sessió plenària. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig i Gordi, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en el diputat Albert Batet i Canadell. El diputat David Pérez Ibáñez, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano. I la diputada Belén Pajares Ribas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, ha delegat el seu vot en el diputat Juan Fernández Benítez.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

A continuació, i en compliment amb allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2025, hi ha un total de 129 víctimes mortals i desaparegudes a la Mediterrània.

Abans de començar amb l'ordre del dia, d'acord amb allò que estableix l'article 83.3 del Reglament, i atesa la sol·licitud que han presentat el Grup Parlamentari de Junts, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamentari Comuns per tal d'incorporar a l'ordre del dia la proposta de designació dels diputats que han de defensar davant del Congrés dels Diputats la proposició de llei per a garantir el retorn social del rescat bancari, els proposo l'alteració de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, de forma que substanciariem aquest punt un cop acabada la sessió de control. Atès que tots els grups parlamentaris ja han estat informats prèviament, es pot aprovar per assentiment aquesta alteració de l'ordre del dia? *(Pausa.)* Sí? *(Pausa.)* Queda modificat, doncs, en aquest sentit, l'ordre del dia.

Així mateix, atesa la sol·licitud formulada pel Govern i atès que els grups parlamentaris ja n'han estat informats, els faig avinent que la pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'abús impositiu que pateixen els catalans, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya corresponent al número 12 de la llista de preguntes, se substanciarà com a primera de les preguntes orals al Govern. És a dir, just després de les preguntes al president de la Generalitat.

Finalment, d'acord amb la sol·licitud formulada pel Govern i atès que tots els grups parlamentaris ja n'han estat informats prèviament, els comunico que la interpellació sobre l'acord de lliure comerç entre la Unió Europea i Mercosur, corresponent al punt número 8 de l'ordre del dia, se substanciarà demà dijous, després del punt número 17.

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral al president de la Generalitat de Catalunya.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el fet que no mantingui sempre el català en actes públics i en les xarxes socials

317-00070/15

La primera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Bon dia a tots. Parlar en català sempre. Aquesta frase tan contundent no és meua. La manllevo del conseller de Política Lingüística del seu Govern i, des de Junts, president, la compartim perquè, en un context d'emergència lingüística que s'agreuja, donarà exemple, president, i mantindrà el català sempre o seguirà fent ús del castellà en actes oficials a Catalunya, a les xarxes socials o en aquest hemicicle?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

No només perquè ho sento com a una de les meves obligacions en tant que president de la Generalitat de Catalunya, sinó per convicció, defensaré, defenso i seguiré defensant el català. I faríem bé en fer-ho tots i en buscar allò que ens uneix a tots, per sobre d'ideologies i de plantejaments polítics, en la defensa de la llengua catalana. Hem conegut fa pocs dies la darrera enquesta d'usos lingüístics: hi ha partit, en paraules del conseller de Política Lingüística, hi ha partit. Faríem bé tots en jugar units aquest partit per guanyar-lo.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

President, no amague una realitat que és massa evident. Ha de ser el primer a donar exemple i actuar, i no ho fa. Mira cap a un altre costat quan es vulneren els drets dels catalanoparlants, calla per l'oficialitat del català a Europa, abaixa el cap amb les normes que discriminen el català aprovades per l'Estat –218 aquest 2024, segons Plataforma per la Llengua–, ofereix cants de sirena amb el pacte nacional per la llengua, però aquí vota en contra d'actualitzar-lo amb indicadors, amb objectius, amb calendari i amb pressupost.

Busca el consens quan ens necessita, però tira pel dret sense tenir-nos en compte en qüestions que nosaltres ja havíem plantejat via proposició de llei, com l'increment de recursos al Consorci per a la Normalització Lingüística. Amb aquesta deriva del

seu Govern es fa molt difícil creure'l, perquè, com treballa per la llengua, si vostè s'absté quan al Parlament es vota que tenim dret a viure plenament en català?, o s'absté quan es vol garantir que siguem atesos en català per part del personal dels serveis públics o en qualsevol establiment? Com treballa per la llengua si s'absté quan defensem els criteris pedagògics a l'escola per fer front a les imposicions judicials?, o vota en contra de no aplicar les sentències del TSJ que obliguen a la vehicularitat del castellà i l'ús mínim del vint-i-cinc per cent?

Amb aquest posicionament ja podem intuir el seu «acataré» si la sentència imminent del Tribunal Constitucional va contra la immersió lingüística i el nostre model d'escola. President, vostè ha de rectificar de manera pública i evident si vol el consens pel pacte nacional; vostè i el seu Govern, perquè recorde, si té voluntat de centrifugar, que qui per interessos electorals ha abonat les tesis de Ciutadans i ha fet de la llengua una arma política han estat vostès i ho saben.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Em decep. Fan un ús... Em decep profundament. Fan un ús polític del català. El poden utilitzar per atacar-me a mi. Escolti'm, aquest no és el camí. Miri, jo represento un grup polític que la passada legislatura va fer un acord per tirar endavant una llei pel català. El seu grup es va partir i vam esperar que s'incorporessin al consens. On són vostès en això? A fer política amb el català? Jo no.

Vaig anar a Brusselles i vaig defensar el català davant del president del Consell Europeu. Em vaig veure amb la presidenta del Parlament Europeu, m'hi tornaré a veure aquesta setmana en videoconferència, per defensar el català. Ahir vam tenir la notícia de que al Consell Econòmic i Social Europeu es podrà usar el català. I no en faig política. No m'ho atribueixo com a mèrit, ni meu ni de cap govern. Ho atribueixo com a mèrit del conjunt de Catalunya. No facin política amb el català.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la manca de contundència en l'adopció de polítiques d'equitat i antiracisme davant el creixement de l'extrema dreta

317-00072/15

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la formula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. President Illa, l'onada reaccionària que assola les nostres democràcies ens interpella i exigeix respostes contundents. L'extrema dreta ja governa a Itàlia, Argentina o als Estats Units i és segona força a França i Alemanya. I això és preocupant perquè evidencia que el moviment global reaccionari es consolida. A casa nostra, l'extrema dreta ja té tretze escons, hem estat incapaços d'evitar que governés a Ripoll i es mouen impunement per les xarxes i els carrers, intimidant, assenyalant, amenaçant i coaccionant.

Hem de ser implacables, president, en la defensa de les llibertats i davant de la persecució, les provocacions i agressions verbals, digitals i físiques, cal actuar amb contundència. Ja hem arribat al punt que utilitzen la violència política com a pràctica per deshumanitzar l'adversari. I en tenim exemples aquí, en aquest hemicicle, i

no es poden ni ignorar ni minimitzar. No podem deixar que l'extrema dreta utilitzi les nostres institucions democràtiques per difondre les seves mentides i els seus discursos d'odi.

I per això, president, li demanem contundència política, a vostè i a la resta de forces democràtiques d'aquesta cambra. El feixisme no fa distinció per la bandera. Per desgràcia, les enarbora totes. I, per tant, la lluita antifeixista tampoc pot distingir ni ser més o menys contundent en funció de les banderes o llengües. No hi ha un feixisme dolent i un d'una mica menys dolent. Tots ataquen drets i llibertats fonamentals, ataquen la democràcia i no es poden fer distincions. I cal combatre'ls tots perquè són exactament el mateix. Ripoll en seria un exemple. I Junts, que s'ha mogut per interessos electoralistes, hauria d'entendre que, al marge de la factura a les urnes, la seva decisió fa un mal irreparable a la societat que volem lliure i justa.

Però vostès, president, també haurien de reflexionar. Cal ser igual de contundent amb el feixisme que es diu independentista que amb el feixisme espanyolista. No s'hi val a ser més vehement amb uns que amb els altres, també per comoditat electoral. ¿Com pot ser que un espai segur, com la Ciba de Santa Coloma de Gramenet, la setmana passada se cedís a qui vol atacar els drets de les dones i que qui topi amb un cordó policial desproporcionat del seu Govern, siguin precisament les que defensen aquest espai segur i els drets de les dones?

President, li torno a dir, cal ser contundent i valent sense cap, absolutament cap ambigüitat i anar a l'arrel del problema atacant les desigualtats amb polítiques públiques a curt termini que argumentin i consolidin polítiques d'equitat i antiracistes i, en lloc de desdibuixar-les, el que cal, doncs, és reforçar...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Senyor Jové, vostè i jo pertanyem a projectes polítics diferents. En alguns casos tenim diferències substancials; en aquest punt, cap. Subscriu fil per randa el que vostè ha dit, i hi afegeixo una preocupació profunda per com estan anant les coses al món, pels darrers canvis, pels primers passos que hem vist molt preocupants de l'Administració del nou Govern dels Estats Units, per la banalització de la salutació nazi, per canvis copernicans de posició, per una interferència explícita en processos electorals, desinhibida, de gent que té molts diners, per una desinhibida i desacomplexada defensa d'un autoritarisme populista d'extrema dreta. I amb això, efectivament, s'ha de ser contundent. I comença al carrer de cada poble i de cada ciutat i evoluciona a altres àmbits de país i internacionals.

I preocupa, a més a més, que aquest tipus de discursos s'estenen amb excessiva facilitat per xarxes socials i arriben a capes joves de la societat. Cal fer pedagogia, però sobretot cal ser contundent amb això. I en aquest assumpte i en aquesta qüestió, en tot allò que depengui del meu Govern i de la formació política que represento, ens hi trobarà sempre, malgrat les diferències que puguem tenir, que són substancials. I aquesta és la riquesa també de la pluralitat d'una societat, però en aquesta qüestió té el meu compromís de que estarem plegats per dir prou i per posar un fre a aquest tipus d'actituds.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la supressió d'organismes superflus o duplicats

317-00065/15

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la formula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. ¿Cuántos organismos duplicados o superfluos ha suprimido desde que es *president* de la Generalitat?

Gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Hem suprimit més d'una desena de consorcis urbanístics que estaven inactius. I tots aquells organismes que, després d'una anàlisi rigorosa, veiem que no tenen activitat o que poden ser suprimits sense afectar la qualitat dels serveis públics, doncs, també els suprimirem i els eliminarem.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias, presidente. Bien, le he preguntado que cuántos organismos superfluos había suprimido y me ha contestado con la ambigüedad de la casa, clásica. Es decir, no me ha contestado.

Y me resulta un tanto extraño porque, en junio de 2021, su secretario de Asuntos Económicos, Francesc Trillas, publicaba un informe detallado que señala que en Cataluña se despilfarraran 1.100 millones de euros anuales en gasto superfluo. Concretamente: organismos solapados y duplicados, exceso de plantilla en TV3 y 359 –no 11, 359– entidades participadas por la Generalitat que generan un despilfarro, solo en estructura, de más de 100 millones de euros.

Pero el informe Trillas no se queda solo allí, sino que lanzaba propuestas: una reducción drástica de los salarios de dichos organismos autónomos para un montante global de 346 millones de euros de ahorro, 15 millones de euros de ahorro en Acción Exterior y otras medidas de recorte, y cito textualmente, «para acabar con el clientelismo partidista de la Generalitat de Catalunya». En fin, me parece un informe brillante, tal parece del PP y todo.

E imagino que el señor Trillas debe andar melancólico por la sede del PSC, porque no solo no lo hace usted ni caso, sino que está haciendo exactamente lo contrario de lo que él le recomienda. Mantiene organismos duplicados –*taules, pactes, taules pel pacte*– como ya le dije hace unos meses. Y, encima, ahora nos sale con los famosos grupos de expertos de Salvador Illa. Más gasto, más despilfarro, más aparatchiks del PSC colocados.

Señor Illa, la Generalitat de Catalunya también necesita motosierra o, si prefiere, *destral*, en expresión *més nostrada*. (*Remor de veus*.) Y la necesita ya, porque hasta sus compañeros más brillantes lo saben y lo escriben, pero usted prefiere mirar hacia otro lado y seguir gastando, gastando, gastando en estas políticas procesistas de lánguida decadencia para Cataluña. Y eso, al final, lo acabamos pagando los catalanes de nuestro bolsillo.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Ni m'agrada... –i trobo desafortunada la imatge i la metàfora de la motoserra o de la destrall–, ni m'agrada allò que evoca. Jo crec que, efectivament, es poden simplificar coses i que, de tant en tant, va bé en qualsevol Administració, en qualsevol organització, revisar si hi ha organismes que poden ser redimensionats o que fins i tot poden ser suprimits. Això és una cosa. Una altra cosa és anar amb la destrall i anar amb la motoserra i fer befa d'això. I mancar el respecte a servidors públics que estan fent la seva feina. O anar i suprimir, de cop, deu mil funcionaris públics que estan en una agència de cooperació al món.

Vostè creu que aquest és el camí? De veritat? L'única cosa que ens convé retallar, senyor Fernández, i vostè hi pot ajudar bastant, i jo li demano que ho faci, és el deute de Catalunya (*aplaudiments*) amb l'acord, que no m'apunto jo, que reconec d'Esquerra Republicana. Aquí sí que convé retallar. A veure si vostè parla amb els seus companys i ens ajuda a fer-ho.

(*Aplaudiments.*)

El president

La següent pregunta també és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les polítiques d'imposició del català

317-00066/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, usted se presentó a las elecciones en Cataluña autoproclamándose alternativa al separatismo, y ha resultado ser una auténtica estafa porque todas sus políticas han endurecido las imposiciones de sus predecesores.

El claro ejemplo es la política lingüística. Usted lo primero que hizo al llegar al Palau de la Generalitat fue coger la Secretaría de Política Lingüística, algo que VOX hubiera cerrado, elevarla a consejería y colocar al frente a un miembro de Esquerra Republicana. No contento con ello, pasaron los meses y decidió sacar a la policía del catalán a perseguir a alumnos, profesores y médicos castellanohablantes. Pero pasan los meses y usted ha decidido poner la guinda del pastel destinando más de 9 millones para ahondar en esa imposición del catalán.

Mientras, tenemos, por ejemplo, un treinta y tres por ciento de exclusión de niños en riesgo de pobreza, tenemos a miles de personas esperando plaza en las residencias... Demuestra claramente cuáles son sus prioridades, es decir, seguir avanzando en la imposición del catalán y abandonando a las verdaderas urgencias sociales que padecen miles y miles de familias.

Y yo le tengo que preguntar: ¿qué problema tiene con que los catalanes utilicen la lengua que les dé la gana, señor Illa?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Una anàlisi objectiva de les dades que hem conegut recentment i de les altres que s'han anat publicant sobre els usos lingüístics a Catalunya posen clarament en evidència que convé desplegar i tirar endavant polítiques de protecció del català, que és el que jo faig com a president de la Generalitat de Catalunya. I això no és anar contra ningú. És acceptar una realitat. És defensar una llengua oficial, la llengua de Catalunya. I no entenc quin problema té vostè amb això.

El problema que jo tinc amb vostè és que no sé on és. O, més ben dit, sí que ho sé i no m'agrada gens. Es va fer una foto el líder del seu equip als Estats Units fa ben en poc. Vostè està amb el senyor Trump o està amb Europa? Perquè Catalunya està amb Europa. Aquest és el gran debat que vostè vol tapar amb aquestes qüestions dels drets socials. On són vostès? Amb el senyor Trump o amb Europa, amb Catalunya i amb Espanya?

El president

Gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Donde sí estamos, señor Illa, es con los catalanes, a los que a los que usted tiene absolutamente abandonados porque prefiere destinar el dinero, después de atracarles con abusivos impuestos, a sus chorradas ideológicas o a sus imposiciones lingüísticas.

Porque usted se presentó a las elecciones hablando de la normalización política e institucional, y ahora sabemos en qué consistía esa normalización. Consistía en normalizar los ataques a la libertad lingüística o educativa o normalizar el que, mientras hay catalanes que no llegan a final de mes, usted prefiere destinar 9 millones de euros a seguir imponiendo el catalán.

Y Cataluña no tiene una emergencia lingüística, lo que tiene es una emergencia social muy grave por culpa de las políticas que unos y otros llevan impulsando desde hace muchísimo tiempo. Pero, claro, con todo esto, usted demuestra que no ha venido a cambiar nada, que no le importa absolutamente nada el mejorar la vida de los catalanes. Y a la vista está: como están los precios de la vivienda; como cada día hay más barrios y más ciudades donde perdemos identidad, donde la inseguridad cada día está peor que el día anterior; donde siguen incrementando los impuestos; donde los catalanes no tienen acceso a una vivienda y donde, en definitiva, ustedes están destrozando los servicios públicos y están colapsando la seguridad social por culpa de sus políticas migratorias.

En definitiva, todo sigue igual, señor Illa. Y la gran pregunta que nosotros le queremos hacer –más que pregunta, una exigencia– es que deje de mirar hacia afuera, salga un poco de sus despachos y solucione de una vez por todas la emergencia social que padecen los catalanes.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Promocionar i facilitar l'aprenentatge del català no només no vulnera cap dret de ningú, sinó que permet que els drets que tenen molts ciutadans de Catalunya puguin ser desenvolupats.

El que sí que vulnera drets i retalla ajuts socials és la motoserra de personatges polítics amb els que vostè es fa fotos. El que sí que vulnera drets i retalla ajuts socials és desmantellar l'agència USAID amb gent amb la que vostès es fan fotos. Llegixi la carta del papa Francesc als bisbes dels Estats Units, li servirà.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'ampliació del parc públic d'habitatge protegit fins a arribar a l'objectiu pactat dels cinquanta mil habitatges

317-00068/15

I la formula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres, en nom del Grup Parlamentari Comuns.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, aquestes setmanes hem estat negociant també amb el Departament d'Economia, i un dels acords al qual hem arribat és la mobilització de diferents solars que són propietat de la Generalitat per a la construcció d'habitatge públic.

Estem parlant de solars que estan repartits per tot Catalunya i a on es podrien construir fins a 1.200 habitatges protegits. Són llocs com Terrassa, Llançà, Girona, Figueres, Tarragona, Xerta, Prades, Barcelona. I, sens dubte, jo crec que és un primer pas important per ampliar el parc públic de Catalunya en una situació d'emergència habitacional com la que estem patint. I, a més, un element que per nosaltres és molt important, i és que aquestos habitatges protegits no deixaran mai de ser protegits. És a dir, aquesta qualificació no caducarà. Per tant, jo crec que és molt bona notícia.

Però, president, estem parlant de 1.200 habitatges, quan l'acord d'investidura del que parla és de cinquanta mil. Per tant, la pregunta és com pensen vostès accelerar. Perquè la legislatura és llarga, però no tant fins a arribar a aquestos cinquanta mil que estan pactats.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyora Albiach. No em cansaré de repetir-ho, l'habitatge és una prioritat del meu Govern. Per això hem desplegat diferents mesures en aquest aspecte i, efectivament, fruit també de converses amb el seu grup, catorze solars que són propietat de la Generalitat de Catalunya seran posats a disposició del Departament de Territori per poder-hi construir fins a 1.200 habitatges protegits. Són solars que estan a diferents municipis.

Vam aprovar, fa una setmana, la primera reserva pública de sòl, fent una crida a que tots els municipis que tinguessin solars disponibles per fer-hi sòl els posessin a disposició d'aquest registre públic per poder-se acollir als ajuts i les facilitats que donem des del Govern de Catalunya per construir habitatge. I nosaltres hi incorporarem aquests catorze solars i els posem a disposició. I, efectivament, els habitatges, els 1.200 habitatges que es construiran en aquests catorze solars, gaudiran del règim de protecció de forma de forma permanent, no? N'hi ha prou amb això? No, però és un pas endavant. Què hem de fer? Construir més, de forma més àgil i de forma més ràpida.

Ahir, també, en el Consell Executiu... Gairebé a cada Consell Executiu hi ha algun tipus de mesura relacionada amb l'habitatge, reflectint el fet que és una prioritat per al meu Govern, doncs, ahir vam fer un decret de simplificació que posa, doncs, per exemple..., si ho ratifica aquesta cambra, proposa que per agilitzar la construcció s'atorguin llicències bàsiques per poder escurçar aquests cent mesos en què es tarda a Catalunya avui, de mitjana, entre transformar sòl..., des que transformem sòl –perdó– fins que construïm habitatges. O també introdueix mesures de transparència, de tenir accés a informació dels grans tenidors per saber exactament quins habitatges tenen, en quines condicions els tenen i si estan realment ocupats o no, no?

Per tant, són mesures que busquen construir més, construir més ràpid i assegurar-nos que l'habitatge és un dret i no un negoci. Seguirem caminant per aquest camí. L'objectiu de cinquanta mil habitatges protegits fins al 2030 és ambiciós, però jo tinc confiança en que l'assolirem.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. Construir és important; també fer-ho amb garanties i, sobretot, que no es perdin aquestes proteccions ni per als nous habitatges que farem ni per als que ja existeixen.

Ho dic perquè ara mateix a Catalunya hi ha 36.000 habitatges protegits que els propers anys poden perdre la seua protecció i passar al lliure mercat. I, de fet, n'hi ha huit mil que la perdrien aquest mateix any. I per això és important que el seu Govern actue i reaccione tal com li estem demanant i com està recollit a l'acord d'investidura, i per això estarà amb mi que no té cap sentit anar omplint la cistella si per un altre costat està foradada.

Per tant, u, mesures antiespeculació; dos, aprofitar tots els recursos per construir amb garanties, també els interessos de la condonació del deute del FLA han d'anar a habitatge públic. I, evidentment, urgent, i ho reitero, cal actuar perquè els habitatges protegits no perdin aquesta qualificació.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

La nostra voluntat és de fer una política d'habitatge, diguem-ne, de recorregut llarg. Per això també és bo que sigui una política que compti amb el màxim consens possible en aquesta cambra, perquè la puguem sostenir en el temps. I, efectivament, es tracta de fer un parc públic d'habitatges protegits que no perdin aquesta condició, que puguin estar a disposició de qui governi Catalunya en cada moment, per assegurar que l'habitatge a Catalunya és un dret i no un negoci.

Gràcies.

El president

La següent pregunta també és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els resultats de les reunions de la Comissió Bilateral Generalitat-Estat i el dret a l'autodeterminació

317-00071/15

I, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada i Cañón.

Laia Estrada Cañón

Senyor Illa, s'ha mostrat molt cofoi i satisfet després de la reunió bilateral i de la Comissió Mixta de Traspassos. Ens pot explicar on queda el nostre dret a l'autodeterminació?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Cofoi no, satisfet sí, perquè crec que hem aconseguit acords que són positius per al conjunt dels catalans. Per exemple, augmentar el nombre de mossos d'esquadra,

augmentar el nombre de jutjats o recuperar competències en matèria de convocatòria de places d'habilitació nacional.

Jo crec que els catalans voten cada quan toca i amb això trien qui vol que governi Catalunya. Ara tinc l'honor d'assumir aquesta responsabilitat. I això és el que faig, intentant treballar de forma cooperativa i col·laborativa, defensant sempre els interessos de Catalunya amb totes les administracions, en particular, amb el Govern d'Espanya.

Per això hem celebrat ja tres comissions bilaterals –en queda una aquesta setmana, divendres, la Comissió Mixta d'Assumptes Econòmics i Financers–; intentarem mantenir el ritme que marca l'Estatut de Catalunya, de fer-ho com a mínim dos cops l'any.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Li preguntem pel dret a l'autodeterminació del poble català, perquè és una demanda majoritària de les catalanes i dels catalans que mai entra a l'ordre del dia d'aquestes reunions bilaterals. Ara, de fet, encara menys, perquè han tornat tretze anys enrere, i del que parlen és el pacte fiscal d'Artur Mas, que fins i tot comprava Alícia Sánchez-Camacho.

Miri, nosaltres considerem que aquestes reunions bilaterals són una farsa per intentar dissimular que al Govern de Catalunya hi ha el delegat de La Moncloa, i que quan parlen d'una nova etapa de col·laboració i cogovernança, estem parlant d'això, de tenir aquí el delegat de La Moncloa. I diem que aquestes reunions són una pantomima perquè l'objectiu no és resoldre les problemàtiques de la població catalana, sinó mostrar la capacitat del PSOE de retornar la normalitat institucional a Catalunya, i això és pur màrqueting partidista.

Parlem clar: els pactes d'estabilitat seus, del PSC, del PSOE, a Madrid i a Catalunya amb Esquerra Republicana, amb Junts per Catalunya i amb el vistiplau dels Comuns, tenen com a resultat que la resolució del nostre conflicte polític, del conflicte independentista, es redueixi a més policies, més jutges i que ens perdonin una part del deute que es genera com a conseqüència d'un mal finançament, i això és estil mafiós. «Jo et foto els calés, et faig un préstec, te'n perdono una part, i quedo com el bo de la pel·lícula i tu et quedes content i amb cara de babau.»

Estem dient-li a la gent que l'objectiu de l'U d'Octubre era aquest, era això? I el dret a l'autodeterminació? I el referèndum? I l'amnistia per a tothom? I el dret a l'habitatge? I la salut pública? I el català a l'escola? I les responsabilitats per l'espionatge, per les infiltracions? On queda tot això, senyor Illa? No hi ha *res* d'això; només molles, retrocés en drets col·lectius i augment de les desigualtats i de la pobresa, i a sobre, voldran que els aplaudim. Va, home, va.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Vostès van decidir –i no tinc res a dir-hi, però sí que en vull deixar constància– no assistir a la reunió que va fer el conseller de la Presidència previ a les bilaterals per donar-los tota la informació; també és revelador d'una certa actitud.

Miri, jo no busco cap aplaudiment de ningú, ni en particular de vostè, eh? Jo el que busco és governar o intentar governar per millorar les coses per als ciutadans de Catalunya. Crec, sincerament, que..., en fi, hi pot estar d'acord o no, però algunes iniciatives de les que està plantejant el meu Govern mereixen, almenys, ser valorades i escoltades. I sap? No hi tinc res a veure, jo –no és cosa meua– que vostès al Congrés dels Diputats tinguin zero representació. Això sap qui va decidir-ho? Els ciutadans de Catalunya.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la censura d'opinions i posicions polítiques sobre l'Islam

317-00067/15

I en nom del Grup Parlamentari Mixt, la formula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El president del Parlament va dir que en aquesta cambra s'hi podria parlar de tot, i vós us vanteu a cada ple d'escoltar a tothom i de voler desmuntar amb arguments el relat dels opositors. No ens expliquin més rondalles devora el foc, si us plau. Ni en aquesta cambra s'hi podrà parlar de tot ni a partir d'ara s'utilitzaran arguments per contrarestar les idees dels altres.

Vostès són aquí per judicialitzar la política, per legislar contra el lliure pensament, per escarmentar amb sancions exemplars aquells que s'aventurin a dir en veu alta el que la majoria només gosa xiuxiuejar a cau d'orella.

Fa anys que en aquesta sala s'hi escolten discursos anticatalans i antiespanyols, i tal com uns els pronuncien, els altres els entomen, conscients que la democràcia no és un joc fet a mida i que els adversaris també tenen dret de llençar els daus i de dir-hi la seva.

Mai s'havien plantejat endurir la normativa per arrabassar el micròfon i la llibertat d'expressió als diputats. fins que ha arribat Aliança Catalana. N'hi ha hagut prou amb quatre discursos sincers perquè a correuita i amb evident mal de ventre s'hagin vingut tots a censurar-me.

Es pot atacar Catalunya, es pot mig atacar Espanya, però l'islam no; l'islam és intocable. Tant de poder té, la Comisión Islámica? A qui deveu servitud, senyor Illa, als catalans o a en Mohamed VI?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

La millor prova de que al Parlament de Catalunya aquelles persones que s'hi asseuen, perquè així ho han decidit els ciutadans de Catalunya, poden expressar, sempre que sigui, a ser possible, amb educació i amb respecte, la seva opinió és vostè. I la millor censura que es pot fer al seu discurs és simplement escoltar-la, perquè vostè es censura a vostè mateixa.

Tots tenim llibertat per dir el que pensem; per exemple, jo, per posar en coneixement d'aquesta cambra que un membre del seu partit era diumenge passat al costat de membres de VOX a la seu d'Alternativa per Alemanya celebrant no sé molt ben bé què. Sap? Vostè era allà amb el partit Alternativa per Alemanya, un partit d'herència nazi –vostè era allà.

I a Catalunya –li torno a dir lo que ja he repetit varies vegades–, la llei es compleix per a tothom. Per això dos persones, dos imams que feien discursos d'odi han sigut expulsats de Catalunya. I això no és cap manca de respecte a ningú, és dir que aquí hi ha uns drets que compleix tothom –tothom–, i, si se salten, s'actua sense fer escarafalls, però també amb un respecte a maneres de pensar i a afers religiosos que vostè pugui o no pugui compartir, no? Això és Catalunya.

Catalunya, senyora Orriols, no és racista ni etnicista; vostè sí, però Catalunya no.

El president

Gràcies. Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, primer de tot, no he set mai a Alemanya, eh?, senyor Illa, i, en segon lloc, és evident que hi ha notables diferències entre vós i jo. N'hi puc fer avinents unes quantes: per exemple, vostè defensa els interessos d'Espanya, jo els de Catalunya; vostè defensa el pensament únic, jo el lliure pensament; vostè no té pressupostos aprovats, jo sí. Visca Ripoll i visca Catalunya!

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Com que... Com que no? Un membre del seu partit era a la seu d'Alternativa per a Alemanya. I vostè ha dit que no li importa Europa. I Europa és l'espai que permetrà defensar el nostre model de vida i les nostres llibertats. I vostè, aquí, on és? Amb Alternativa per a Alemanya, amb Trump i contra Europa. Aquesta és una de les altres grans diferències que tenim vostè i jo. No se n'amagui, no. Si ho vam veure tots: un membre del seu partit era a la seu d'Alternativa per a Alemanya al costat de VOX. Estan asseguts de costat i estan ben asseguts, cregui'm.

El president

La darrera pregunta al president de la Generalitat també és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els acords amb el Govern de l'Estat en matèria de traspassos d'infraestructures, seguretat, funcionaris locals d'habilitació estatal i condonació d'una part del deute de la Generalitat

317-00069/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar... *(El president estossega.)* Disculpin. Té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia a tothom. President, en la darrera setmana i en la present hem vist alguns fruits de la política de diàleg, negociació, amb l'assoliment d'acords que nosaltres entenem que permeten a la ciutadania del conjunt de Catalunya –i, per tant, al país– avançar. Ho hem vist quan hem vist formar-se un acord per formar la nova operadora que haurà de gestionar les Rodalies a Catalunya, una societat que estarà presidida per la Generalitat de Catalunya i que acabarà tenint capital majoritari de la Generalitat de Catalunya; ho hem vist amb el traspàs de la línia R1, que estem convençuts que serà la primera d'altres que l'hauran de seguir; ho hem vist amb les millores anunciades a través d'aquests acords, amb inversions en infraestructures ferroviàries o viàries com la nacional 2 al Maresme; ho hem vist amb l'acord per l'ampliació de la plantilla de Mossos fins a 25.000 efectius; ho hem vist amb l'acord per la creació de seixanta noves unitats judicials, amb l'acord per la transferència de la competència en matèria de beques i d'ajuts universitaris, amb l'acord per la transferència de la competència –molt més important del que sembla–, per poder convocar, proveir, nomenar les places de secretaris, interventors i tesorers de l'Administració local, i així amb una llarga llista d'acords –com ho hem vist amb el molt significatiu acord per la quitació d'una part del deute del FLA, 17.104 milions d'euros.

És veritat que hem vist aquí com amb indissimulada frustració alguns grups –ho hem vist aquí i ho hem vist fora de la cambra– critiquen ferotgement aquests acords. Estem absolutament convençuts que a alguns els hi faltaria tela a l'uniforme, com

si fossin un general nord-coreà, per posar-se medalles si haguessin assolit aquests acords.

En qualsevol cas, li volem demanar per la valoració que fa vostè d'aquests acords i quins són els que previsiblement els hauran de seguir per implementar-los i per portar-los més enllà.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor Pedret. Són un pas en la bona direcció. Jo crec que aquesta és la valoració encertada. Hauríem de ser capaços de mantenir el ritme de la dinàmica de reunions, que, hi insisteixo, marca l'Estatut que aquestes comissions s'haurien de reunir un mínim de dos cops a l'any. A mi m'agradaria que poguéssim mantenir aquest ritme i generar una dinàmica constant d'anàlisi de la situació i de presa d'acords. La via dels acords és una via, des del meu punt de vista, irreversible.

Destaco també que molta de la feina que s'ha pogut portar en aquestes comissions era una feina encetada per l'anterior Govern. I ho vull reconèixer i no em dol. Penso que és una de les tasques de tot govern agafar allò de positiu que hi havia de governs anteriors i, per tant, moltes de les..., en matèria de Rodalies, per exemple, és un treball que dona continuïtat a una feina feta per l'anterior Govern.

L'acord del FLA és un acord que no ha estat estrictament en l'àmbit d'aquestes comissions bilaterals, sinó que és també un acord que va assolir, en aquest cas, Esquerra Republicana en ocasió de la investidura de Pedro Sánchez. És un acord que és bo per a Catalunya i nosaltres hem intentat ajudar en tot el que podíem a que aquest acord es materialitzés. I penso sincerament... En fi, que és un molt bon acord per a Catalunya.

M'agradaria mantenir el ritme d'aquestes reunions, ja ho he dit, i destaco, dels acords, si vostè m'ho permet, dos qüestions: primer, aquells acords que fan referència a l'àmbit de la seguretat, que crec que és un àmbit rellevant. Hi ha hagut un increment dels Mossos d'Esquadra i es va pactar un primer increment de plantilla de fins a 22.000 agents. Ara, a la vista de que també haurem de seguir desplegant competències per ser policia integral de Catalunya, hem assolit l'acord d'augmentar el nombre d'efectius fins a 25.000 l'any 2030. I en matèria de jutjats. Farem poc si hi ha una policia eficaç que fa les detencions i llavors no hi ha capacitat per poder determinar si aquestes conductes són o no objecte de sanció penal. Per tant, en matèria de seguretat crec que hem donat un pas endavant.

I una altra cosa a la que jo dono... Les altres dues coses a les que dono molta importància és l'acord pels funcionaris municipals d'habilitació nacional. Crec que per a molts ajuntaments serà un pas endavant important. No perquè no... És una clara funció que des de la proximitat es fa de forma més eficaç. I dono també importància al consorci d'inversions de Catalunya, que puguem començar a treballar (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) en això per poder... (*El president retira l'ús del micròfon al president de la Generalitat i aquest continua parlant uns moments.*)

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president.

El president

Passem al capítol de preguntes al Govern. Recordin l'alteració que hem fet en la seva endreça interna. I tot seguit formularem la pregunta que consta com a número 12.

És la pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'abús impositiu que pateixen els catalans.

Pregunta al Govern sobre l'abús impositiu que pateixen els catalans

310-00122/15

La formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. *Consellera*, ¿qué medidas va a tomar el Govern de la Generalitat para amortiguar la nueva tributación del salario mínimo interprofesional?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Miri, jo crec que... Senyor Fernández, bon dia. Jo crec que una de les coses per les que ens hem d'alegrar i felicitar és perquè el salari mínim interprofessional ha pujat gairebé el doble des que està el Govern d'Espanya presidit per Pedro Sánchez. Amb vostès estàvem amb uns mínims molt irresponsables, sobretot si pensem en la majoria dels ciutadans i en aquest... *(per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'oradora)* per superar el seu dia a dia. Per tant, jo crec que la pregunta és incorrecta o, en tot cas, el comentari és incorrecte, perquè el que hauríem de fer és felicitar-nos perquè el salari mínim pugui, no com vostès, que normalment s'alineen amb aquells que el critiquen constantment perquè puja i, per tant, millorem la vida i la qualitat dels ciutadans d'Espanya i de Catalunya.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Por respuesta, la ambigüedad. El socialismo ha mostrado una vez más, y de forma inaudita, su voracidad fiscal haciendo que tributen a la hacienda pública aquellos que cobran el salario mínimo.

Aquí, en Cataluña, el que trabaja, paga; el que emprende, paga; el que ahorra, paga; el que se muere, paga. Y ahora, con el Partido Socialista, el que cobra el salario mínimo, también paga. ¿De qué sirve subir el salario mínimo durante los últimos años si después les obligas a tributar? ¿Pero qué forma es esta de engañar a la gente? ¿Qué estafa es esta?

En Cataluña los impuestos han dejado de ser un instrumento social para convertirse en una soga que ahoga a las familias y a los trabajadores. Cataluña es la comunidad con los impuestos más altos y no solo para las rentas altas, sino especialmente para las rentas medias y bajas.

Y ante este nuevo hachazo fiscal de Pedro Sánchez a los que más lo necesitan, ¿qué va a hacer el Gobierno de Salvador Illa? Ni baja impuestos ni ofrece ninguna línea de ayudas. Ya nos tienen acostumbrados ustedes, los socialistas, como también los comunes: cuando están en la oposición defienden la justicia social como si fueran tigres de Bengala, pero cuando llegan al Gobierno se convierten en gatitos de Angora.

Ahora que se han abonado a reivindicar a Merkel, no se equivoquen, reivindicar a Merkel es bajar impuestos, suprimir macroestructuras para mejorar los servicios públicos. Desgraciadamente, ahora y siempre, para defender a quien más lo necesita, el Partido Socialista ni está ni se le espera, son más de boquilla y de pancarta.

¿Al servicio de quién están? En vez de servir a los catalanes, al conjunto de los catalanes, están ustedes más preocupados de hacer de equipo negociador, de equipo

de salvación, a costa de los intereses de los catalanes, de una sola persona: de Pedro Sánchez.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Senyor Fernández, està clar que, en el tema impositiu, el Govern i el Partit Popular no es posaran mai d'acord, estem a les antípodes.

A mi m'agradaria que vostè analitzés una mica més les dades, eh?, perquè a Catalunya i a Espanya estem quatre punts per sota de la mitjana europea, molt per sota d'aquests països nòrdics amb els que sempre ens emmirallem, entre d'altres, Alemanya, que té una pressió fiscal bastant més alta que nosaltres. Per tant, informem-nos una mica més, sí.

I si vostè es vol comparar amb Madrid, no?, que és el gran símbol del Partit Popular, allà on es perdonen els impostos als que més tenen –als que més tenen, als que més tenen. Si vostè, mira, va buscar un informe que van presentar fa uns mesos la Asociación Española de Fiscales –en fi, no crec que sigui dubtosa, eh?, de que no la puguem llegir i creure–, doncs, diu que quan analitzem, per exemple, l'IRPF entre Catalunya i Madrid, en totes les franges, també en les més baixes, com a molt la diferència està en un u per cent. En les franges més baixes, tres-cents euros l'any. En fi, l'*infierno fiscal*, eh?, per tres-cents euros, un u per cent. Això és el que diu aquest estudi d'*asesores fiscales*.

Però, en tot cas, escolti'm, el Govern el que vol és impulsar una política i una cultura tributària solidària, justa i progressiva, i, per tant, quan més es guanya, doncs més s'ha d'aportar, perquè, entre d'altres coses, no es pot desvincular el pagament dels impostos dels serveis i la qualitat dels serveis públics. Això no es pot desvincular.

Evidentment, la senyora Ayuso ho fa, perquè té la salut en unes condicions bastant negatives, les universitats públiques... (*Remor de veus.*) Sí, només tenim universitats privades que es van incorporant...

El president

Silenci, si us plau.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

...reduint les universitats públiques i els recursos que, per exemple, a elles s'hi dediquen. Per tant, nosaltres, sí, seguirem apostant perquè qui més té i més guanya, més contamina, contribueixi més a aquest estat del benestar.

També li vull dir, que vostès sempre ho diuen: impost de successions, el paguen el 2,1 per cent dels ciutadans de Catalunya, i l'impost del patrimoni, un 3,1. Per tant, una part molt petita de la societat, aquells qui més tenen i més han de contribuir a que entre tots puguem tenir el millor estat del benestar.

El president

Se li ha acabat el temps.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Moltes gràcies.

El president

Reprenem, tot seguit, l'ordre inicial de les preguntes orals al Govern.

Pregunta al Govern sobre les reunions amb les institucions europees a Brussel·les de la setmana passada

310-00113/15

I a continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Alberto Bondesio Martínez, per preguntar sobre les reunions amb les institucions europees a Brussel·les de la setmana passada.

Alberto Bondesio Martínez

Gràcies, president. Diputades, diputats... Conseller Duch, la setmana passada va acompanyar el molt honorable president Illa a Brussel·les, el seu segon viatge institucional a la capital de la Unió Europea en tres mesos.

Ens trobem amb una situació internacional incerta i convulsa. Com a europeus, en aquest context, necessitem una agenda global sòlida i cohesionada en acció exterior. Com a europeus, hem de trobar nous compromisos per reforçar els nostres valors i les nostres democràcies també de les ingerències estrangeres. Com a europeus, hem d'assumir noves responsabilitats i exercir el nostre rol a nivell global ressituant les relacions en tots els àmbits amb diferents països i regions mundials. En definitiva, com a europeus, hem d'accelerar la nostra autonomia estratègica.

Conseller Duch, com a europeus a Catalunya, en aquest nou context, hem de defensar els nostres interessos i assumir les nostres noves responsabilitats. Tornar al lideratge de Catalunya en el procés de construcció europeu passa també per estar al centre de la presa de decisions de la Unió Europea. Així podrem fer valdre, conjuntament amb altres regions europees, les nostres necessitats i realitats, i així podrem ser també corresponsables del paper de la Unió Europea en el nou context internacional.

Conseller Duch, hem comprovat una agenda de reunions al més alt nivell a les institucions europees la setmana passada a Brussel·les.

Quina valoració ens fa d'aquest segon viatge a la capital de la Unió Europea i de les trobades que van mantenir?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Jaume Duch Guillot, conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

President... Bon dia a tothom. Diputat Bondesio, moltes gràcies. Valoració molt positiva. Dos objectius per aquest viatge: el primer, reforçar la presència i la influència de Catalunya davant de les institucions europees, i el segon, treballar sobre carpetes concretes.

Efectivament, hi va haver una reunió amb el president del Consell Europeu, el senyor António Costa, amb el qual el president va parlar, en primer lloc, de la situació internacional, prou complicada –avui mateix hem vist que britànics i francesos estan començant a negociar la possibilitat d'enviar tropes a Ucraïna–, els nous reptes europeus que això suposa també per nosaltres, el compromís del Govern de Catalunya per defensar el projecte europeu.

Es va parlar també, per descomptat, de l'oficialitat del català, com el president acaba d'esmentar, amb una actitud receptiva i, lògicament, prudent del president Costa.

Una reunió amb Teresa Ribera, vicepresidenta primera de la Comissió, sobre els temes de la seva competència, i en té molts: impuls econòmic, reindustrialització, vehicle elèctric, descarbonització, competitivitat; sempre amb una política social forta.

Participació del president de la Generalitat al Comitè de les Regions, en català, per defensar el paper de governs com el nostre en el disseny i en l'aplicació de les polítiques de cohesió, ara que comença la revisió d'aquestes.

Molt important: la signatura amb Federica Mogherini, rectora del Col·legi Europeu de Bruges, d'un conveni que permet augmentar de dues a deu les beques per a

catalans i catalanes que puguin estudiar al Col·legi d'Europa, que és la pedrera de funcionaris i diplomàtics europeus. Si volem guanyar presència a la Unió Europea, també, d'alguna manera hem de facilitar que més catalans entrin a les seves institucions.

I reunions per part meva també, amb el comissari d'Economia i Productivitat, el senyor Dombrovskis, i el representant general de Flandes davant de la Unió Europea.

Miri, fer bé la feina a Brussel·les i comptar amb socis forts serveix, per exemple, perquè ahir, com ja s'ha esmentat, el Comitè Econòmic i Social, una de les institucions de la Unió Europea, aprovés per unanimitat la utilització del català a totes les seves sessions plenàries, com el Comitè de les Regions o com el Consell de Ministres de la Unió Europea. Un pas més, un pas important, cap a l'objectiu de l'oficialitat del català, de la nostra llengua a les institucions europees.

El president

La següent pregunta és sobre el resultat de l'enquesta d'usos lingüístics de la població.

Pregunta al Govern sobre el resultat de l'enquesta d'usos lingüístics de la població

310-00114/15

I per formular-la té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Imma Ferret Raventós.

Imma Ferret Raventós

Gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Honorable conseller Vila, fa tot just una setmana que vam conèixer les anàlisis preliminars de l'enquesta d'usos lingüístics de la població de 2023. Hem vist amb preocupació alguns dels indicadors de l'enquesta, com el que recull la poca presència del català en determinats àmbits com el judicial, o també el nombrós grup de població que no fa servir mai la llengua catalana. Però també hem sabut trobar-hi dades per a un cert optimisme, com les que indiquen que el català guanya parlants, o els indicadors que demostren la bona predisposició de la població per aprendre o millorar els coneixements de llengua catalana.

També hem vist que les dades ens diuen que hi ha més percentatge de població que té el català com a llengua habitual o d'identificació que no pas com a llengua inicial, cosa que posa de manifest que la llengua catalana continua atraient nous parlants; per tant, veiem cert marge i recorregut per a la millora.

Ateses, doncs, les dades que es recullen en aquest document, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar ens interessa saber com valora el resultat d'aquesta enquesta d'usos lingüístics de la població i quines són les accions que té previstes el Departament de Política Lingüística davant la situació del català.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística.

(El conseller de Política Lingüística intervé sense fer ús del micròfon.)

Engueui, engueui el micròfon, si us plau.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Gràcies, diputada... Bon dia a tothom. Gràcies, diputada, per la pregunta. Efectivament, la setmana passada vam tenir les dades de l'enquesta d'usos lingüístics de la població, que és un estudi molt potent que analitza la població de quinze i més anys i que és de referència dels últims vint anys, i, per tant, ens dona una visió bastant clara de la situació i l'evolució de la llengua.

Les dades que hem pogut analitzar s'han d'entendre en un marc demogràfic molt clar, és un marc amb natalitat feble i amb una immigració molt potent que ha fet que en dues dècades haguem passat de 6 milions de persones a 8 milions de persones. I, concretament, per la població que hem estudiat a l'últim quinquenni, haguem crescut de 400.000 persones.

En aquest marc hem vist, tal com vostè ha fet notar, caigudes en una sèrie de dades percentuals, però alhora també hem vist una sèrie de línies que són esperançadores i que ens marquen cap a on hem de treballar.

La primera de les idees que m'agradaria posar damunt de la taula és que sobre aquestes 400.000 persones que hem crescut n'hi ha hagut 267.000 que han après a parlar català –que no sabien parlar català i que ara saben parlar català. Per tant, hem tingut un progrés en el nombre de gent que sap la llengua. Suficient? No prou per avançar en percentatges, però sí per veure que hi ha un camí on hem de treballar.

En segon lloc, hem guanyat també en parlants secundaris. I això què vol dir? Són parlants que no tenen el català com a llengua habitual..., però sí que la parlen de forma freqüent en conjunt amb altres llengües.

I finalment, hi ha una tercera dada que creiem que és molt important, que és que hem vist que en aquells entorns en què institucionalment es vetlla per la presència de la llengua, aquells entorns en què es garanteix que, per exemple, la persona que hi ha darrere del taulell sap català, és on hi ha més ús del català.

Amb aquest marc, què és el que hem de fer? En primer lloc, convèncer-nos d'una cosa, i ho hem dit de forma una mica esportiva: hi ha partit, podem avançar. Ara, hem de jugar el partit. I per jugar el partit hem de saber com fer-ho. La primera cosa que veiem claríssimament és que hem d'impulsar molt fortament l'aprenentatge de la llengua, perquè com més gent sàpiga la llengua no només hi haurà més gent que la sàpiga parlar, sinó que serà més possible que els que la parlen de manera habitual la puguin parlar. Mirin, parlar una llengua és una cosa de, com a mínim, dos; si l'interlocutor no la sap, difícilment es pot parlar.

En segon lloc, fent això podrem... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre els esdeveniments i el turisme esportius

310-00115/15

La següent pregunta és sobre els esdeveniments i el turisme esportius. Per formular-la té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor José Ignacio Aparicio Ciria.

José Ignacio Aparicio Ciria

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Conseller, el Govern de la Generalitat ha destacat en diverses ocasions la importància d'acollir grans esdeveniments esportius internacionals com una eina de promoció del país, d'impuls econòmic i de foment de la pràctica esportiva.

En aquest sentit, la conselleria d'Esports treballa en eixos com l'atracció d'esdeveniments amb impacte global, el llegat esportiu i social que deixen al territori, la sostenibilitat ambiental i la col·laboració entre administracions i entitats privades.

L'esport s'ha consolidat com un dels motors clau per al creixement econòmic i turístic de Catalunya. La seva capacitat per dinamitzar economies locals, per generar ocupació i per atraure inversions és indiscutible. No només l'esport d'alt rendiment contribueix a aquesta dinàmica, sinó també la promoció de l'esport base i popular, que actua com a impulsor de sectors clau com el turisme, la indústria, els serveis i la innovació tecnològica.

Catalunya s'ha posicionat com a líder en turisme esportiu, un sector que genera un impacte econòmic al voltant dels 560 milions d'euros anuals, dels quals 269 provenen d'un impacte directe. Aquests ingressos inclouen despeses relacionades amb allotjaments, restauració, transports i altres serveis turístics associats a l'activitat esportiva.

Bona prova d'aquest dinamisme el vam poder gaudir fa ben poc a la Vall de Boí amb el campionat del món d'esquí de muntanya, en el qual van obtenir uns magnífics resultats, els nostres esportistes. Aquest any Catalunya també es posiciona com un referent en el món de la BTT, de la bicicleta tot terreny, amb l'organització del campionat d'Europa de descens a la Molina, un esdeveniment que situarà l'estació i el Pirineu català al mapa de les grans competicions internacionals d'aquest esport.

En aquest marc, conseller, quines accions ha impulsat la Generalitat per garantir que aquest campionat encaixi dins de la seva estratègia de grans esdeveniments? Com es treballa perquè aquest esdeveniment deixi un llegat tangible en el territori, tant a nivell d'infraestructures esportives com de promoció de l'esport de base i d'impacte econòmic a la Cerdanya?

I finalment, quins són els criteris que es tenen en compte per continuar apostant per la captació d'altres campionats d'aquesta dimensió?

Moltíssimes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Berni Álvarez Merino, conseller d'Esports.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat. Bon dia a tothom. Bé, la veritat és que estem realment contents de poder acollir aquest europeu. És, com vostè deia, fruit del treball de molta col·laboració amb administracions..., el Consejo Superior de Deportes, també de Ferrocarrils de la Generalitat, les federacions implicades i el propi departament de la Generalitat, que a més a més va en línia perquè estem..., acabem de tancar, fa dos dies –i això l'hi dic ara una mica en exclusiva–, el campionat d'Espanya de la mateixa modalitat quinze dies abans i així optimitzar també els recursos que es faran servir per a l'europeu.

I com els deia abans i vostè també deia, estem posicionant l'esport català, que sempre ha sigut líder, encara més, amb el tema del turisme esportiu i estem fent-ho de la mà de tots aquells agents implicats i sempre que compleixin els tres grans requisits que nosaltres sempre dèiem quan parlàvem de l'esport 360 i parlant de turisme esportiu: l'impacte econòmic, evidentment, doncs amb vint-i-dos països representats, més de cinc-cents esportistes, milers de persones. L'altre dia vam pujar a la Molina amb el Blanc Escolar, on hem ficat més diners perquè els nens s'apropin a la neu també, i ja ens deien que estaven fent reserves d'hotels, quan fa dos dies que s'ha anunciat el campionat. Per tant, el retorn econòmic està més que garantit.

La part de sostenibilitat i la part mediambiental, evidentment, les estacions d'esquí a l'època, a l'època d'estiu, han de ser..., per ser sostenibles, han de fer coses, han de passar coses i el tema esportiu i el fet de que el turisme esportiu sigui present crec que és una de les vies més fàcils i segurament millors a l'hora de la sostenibilitat i més respectuosa amb el medi ambient.

I aquesta tercera part social, d'impacte social i de descentralització que nosaltres volem, perquè tothom, perquè tot el territori s'impregni del que és i dels valors que té l'esport i que té el turisme esportiu..., allà s'hi veurà afectat. Socialment, tothom està realment content, que és un territori que necessita també una mica d'ajuda i aquest tipus d'esdeveniments..., ho fan, no?

Per tant, nosaltres estem encantats d'acollir aquest esdeveniment. Estem sent referents. Rebem moltes propostes, les analitzem basant-nos en aquests tres pilars que nosaltres diem, i intentem socialitzar al màxim aquest esport. Perquè al final el que volem,

com sempre, és que l'esport arribi a tothom. I aquest Govern el que vol és esport per a tothom.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació de les empreses a Catalunya.

Pregunta al Govern sobre la situació de les empreses a Catalunya

310-00123/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, a Catalunya en l'última dècada hem perdut competitivitat i productivitat. Això ens ha fet perdre el lideratge econòmic d'Espanya. El seu Govern va anunciar revertir aquesta situació, però les empreses continuen sense veure mesures concretes i efectives. La confiança empresarial no s'ha recuperat. Catalunya segueix sent hostil per a les empreses. Quines mesures pensa adoptar per generar un clima de confiança, competitivitat i seguretat jurídica?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, president. Doncs miri, de moment mantenir la mateixa política d'estabilitat econòmica i política que ha aconseguit que Catalunya sigui la regió del sud d'Europa, de tota Europa, que creixi més, un 3,6 per cent, triplicant, per exemple, els referents econòmics com són Alemanya i França.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Senyor conseller, continua amb les grans intencions i amb la macroeconomia. Baixi a la realitat, a la microeconomia, al dia a dia de les empreses. I vostès fan anuncis sense gran concreció, perquè les empreses veuen que no són coherents amb el que diuen, amb el que fan i tot segueix igual. No estan cobrint les expectatives. Continuen amb una fiscalitat asfixiant, que no és competitiva ni per a la instal·lació, la permanència, ni per al retorn de les empreses. De les més de set mil empreses que van marxar, la majoria no han tornat. Algunes excepcions, com Cementos Molins, Banc de Sabadell, no poden amagar que altres companyies com CaixaBank, Naturgy i Abertis han consolidat la seva presència en unes altres comunitats on troben molta més facilitat econòmica, menys burocràcia i una fiscalitat molt més competitiva.

Que vostès es neguin a abaixar els impostos suposa un gran cost per a les empreses, perden competitivitat, desincentiven la inversió, dificulten l'atracció de talent, que és imprescindible perquè tinguin èxit i siguin més productives. I vostès no fan res per revertir aquesta situació. Els seus socis d'inversió no els deixen. I, a més, continuen criminalitzant les empreses i mantenint una gran desconfiança.

Des del Partit Popular li demanem que suprimixi l'impost de patrimoni, el de successions i rebaixin l'IRPF, eliminin càrregues i normatives innecessàries, garanteixin la seguretat jurídica. Ja veuran com, si ho fan, tornen moltes empreses.

Senyor conseller, Catalunya té potencial per ser un gran motor econòmic d'Espanya i d'Europa, però només serà possible si recuperem la confiança del teixit empresarial. Li demanem coratge per reformar i per fer les reformes estructurals que es

necessiten. Per atreure empreses i inversions, hem de deixar de ser un infern fiscal. Però ja veig que vostès no estan per la labor.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Diputada, no estic d'acord amb el que diu, però com que sempre es pot millorar, malgrat el 3,6 per cent de creixement que ens converteix en la regió que més ha crescut d'Europa, ho repeteixo, tenim molt clar que hem de millorar, per exemple, la simplificació administrativa. És evident que els tràmits són llarguissims i que hem de reduir-los com a mínim a la meitat.

Volem que les empreses creixin. Actualment tenim petites i mitjanes empreses, de l'ordre... –perdó–, petites i grans empreses de l'ordre de 1.200; volem arribar a 1.500 l'any 2030. Tenim molt clar que ha d'haver-hi un impuls per a la recerca i el desenvolupament i a més, innovació, perquè precisament quan es té un 3,6 per cent de creixement és quan s'ha d'innovar i quan s'ha d'invertir. Volem acompanyar les empreses en els mercats globals; a ningú se li escapa que les empreses catalanes necessiten tenir un assessorament en base a lo que pot passar amb els aranzels que vinguin dels Estats Units, i Acció ha creat un servei d'assessorament i d'acompanyament.

Escolti'm, en el tema de la recerca i del desenvolupament, no anem tan malament. La Comissió Europea ens ha anomenat *strong innovator* i, a més, hem rebut ni més ni menys que 460 milions d'euros. Som la tercera regió que n'ha rebut més, només superats per París, Île-de-France, i per Munic, i això ens converteix, hi insisteixo, en la tercera regió europea que més n'ha rebut.

Confiança en els inversors estrangers; 9.602 empreses hi han actualment estrangeres a Catalunya, un seixanta-vuit per cent més que fa deu anys. I sectors claus com el de l'automoció, hem explicat per activa i per passiva, per exemple, tot el tema del vehicle elèctric. I tot això sense oblidar el nou pacte de la indústria que estem fent; acaba aquest any el pacte que es va fer recentment i que està a punt d'acabar, en ferem un altre fins l'any 2030.

I, per tant, tots els sectors industrials que han de fer que Catalunya tiri endavant estaran acompanyats pel Govern de la Generalitat de Catalunya.

El president

La següent pregunta és sobre la situació de la llengua catalana.

Pregunta al Govern sobre la situació de la llengua catalana

310-00119/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la diputada senyora Maria Pilar Castillejo i Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bon dia, conseller. La dada que més amoïna és que només –només– un terç dels catalans tenen el català com a llengua d'ús habitual. És cert que això ens deixa amb un panorama complex i que la solució no pot passar només per un únic actor. La responsabilitat no recau..., no pot recaure en els catalanoparlants i en si mantenim o no la llengua. La llengua només s'utilitzarà si és útil, si és necessària per al dia a dia dels catalans, i això és responsabilitat del Govern. I és responsabilitat no només d'aquest Govern, sinó dels que l'han precedit durant els vint anys anteriors i han deixat el català en aquesta situació de feblesa per polítiques poc valentes, pel no-reconeixement del conflicte lingüístic, per la voluntat de negar la supeditació als governs i als tribunals espanyols o per la llarga llista de retallades en educació, en cultura i mitjans públics que també ens ha portat a aquesta situació.

Què farà el Govern, conseller, per garantir que el català sigui necessari?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Gràcies, diputada. Certament, el fet que les persones que tenen el català com a llengua habitual predominant sola sigui només un terç de la població és preocupant des del punt de vista de l'evolució lingüística. Ara bé, tal com he explicat prèviament, l'enquesta ens mostra clarament cap a on hem de treballar. I l'element central que ara mateix necessitem desenvolupar en un marc de creixement demogràfic molt important és el de garantir l'accés a la llengua a totes les persones que ens estan expressant que sí que tenen la voluntat d'aprendre la llengua. Si tenim dos milions de persones que ens diuen: «Voldríem aprendre la llengua o millorar-la» i no ho poden fer, nosaltres hem de fer tot el possible per treballar en aquesta línia.

I això, per què? Perquè, repeteixo el que he comentat anteriorment, miri, els marcs institucionals són fonamentals i de cap de les maneres negarem que cal continuar millorant el marc legal. Cal que el català sigui llengua oficial *de iure* i *de facto*, com sap vostè perfectament que estem treballant, però per poder parlar una llengua en qualsevol àmbit necessitem que els dos interlocutors en tinguin coneixement. Si no hi ha aquest coneixement, no es pot esperar que aparegui màgicament la llengua.

I aquesta és una dada..., aquest és un objectiu que ens hem de plantejar col·lectivament. I això implica, vostè ho ha dit, canvi d'hàbits de la població. Això implica modificacions de la normativa on convingui i això implica incentivar, per exemple, l'audiovisual. Ho estem fent. Això implica incentivar, per exemple, la presència de referents per a la gent jove, referents a les xarxes. Això ho estem fent. Això implica facilitar que en els comerços hi hagi formació *in situ*. Ho estem fent. Això implica desenvolupar una política lingüística municipal molt més potent. Ho estem fent.

Totes són línies que estem desenvolupant. Però, ho repeteixo, el més important és que fem que allà on algú vulgui parlar en català, l'altra persona també el sàpiga.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Moltes paraules, però veiem poques accions, i més tenint en compte el que vam votar a la nostra moció. Ens hagués agradat també sentir que trobaríem el Govern personant-se quan un català hagués de posar una denúncia per discriminació lingüística. O ens hauria agradat sentir que trobaríem el Govern al carrer amb la societat organitzada quan haguem de sortir a defensar el català, quan vingui la imposició del tribunal espanyol del castellà a les aules.

Miri, el català no és necessari, perquè ara mateix estem en un marc jurídic que fa que l'única llengua obligatòria en l'Estat espanyol sigui el castellà, i el català, en aquesta situació, és prescindible. La principal raó perquè el català sigui només la llengua habitual d'un terç del catalans és l'Estat espanyol i és la discriminació lingüística estructural. En la seva presentació dels usos lingüístics, de l'enquesta, només en una columna, en una gràfica apareixia l'Estat espanyol, com l'Administració..., com l'ús de la llengua a l'Administració espanyola a Catalunya.

No està apuntant bé, conseller, no està apuntant bé, perquè al mateix temps el vint-i-sis per cent de les gràfiques feien referència al país d'origen dels catalans. En un país amb estat propi no hauríem de parlar de l'origen dels catalans; no hauríem de parlar del seu país d'origen, perquè no afectaria l'ús de la llengua. En un país amb estat propi, segurament no estariem fent una enquesta d'usos lingüístics. Què és el que pensa fer aquest Govern per canviar aquest marc jurídic on el castellà està per sobre del català jurídicament?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

En política lingüística i sociolingüística és molt clar que, perquè una llengua al segle XXI pugui sobreviure, ha de tenir una de les dues condicions: o un estat propi o un estat propici. I ara li diré: Lituània, Letònia i Estònia, després de quaranta anys d'independència, continuem tenint problemes de llengua; al País Basc han aconseguit millorar la situació del basc.

El president

La següent pregunta és sobre el tancament de residències per la compra dels edificis per part de fons d'inversió.

Pregunta al Govern sobre el tancament de residències per la compra dels edificis per part de fons d'inversió

310-00112/15

Per formular la pregunta, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Bon dia, consellera. El 28 de febrer pot tancar la Residència Tàber provocant la sortida de les vint-i-quatre persones que hi viuen perquè un fons voltor ha comprat l'edifici i les fa fora. Però no és l'únic cas. Més residències han començat a rebre notificacions de no renovació del contracte per fer lloguers de temporada o turístics i fins a cinquanta residències a l'Eixample estan en perill de tancament per aquesta causa.

Per això vam registrar la seva compareixença. Potser té capacitat el departament per reubicar-les a totes? Què pensen fer per frenar l'especulació immobiliària i l'amenaça que suposa per als drets socials? Pensen tolerar que els fons voltors facin fora la gent gran de les seves cases primer i els deixin després sense residències?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Bé, aquest Govern està totalment compromès amb la millora de la qualitat de les residències i també amb estendre el nombre de places residencials. De fet, tenim un compromís de generar sis mil noves places a tot el territori. Estem gestionant aquestes situacions que succeeixen. Són una desena de casos, és important no perdre la perspectiva. Hi ha milers de residències a tota Catalunya i hi ha només uns casos en què, malauradament, s'han vist abocats a un tancament. Són residències privades i, llavors, aquestes coses, en alguns casos puntuals, ens hem trobat que passen. Per això és tan important reforçar tota la xarxa de residències i tenir una bona combinació entre..., col·laboracions publicoprivades, però també una xarxa forta de residències públiques i de residències de la Generalitat i dels ajuntaments.

És per això que estem en ple procés d'interlocució amb els ajuntaments. Estem arreu del territori escoltant les demandes dels ajuntaments i també fent una previsió dins del marc de la Generalitat per veure com podem reforçar aquesta xarxa de gestió pública i combinar-la amb la gestió i la col·laboració publicoprivada perquè en el seu conjunt tinguem els serveis més adients i una bona cobertura a tota la xarxa, perquè així serà com aconseguirem donar el millor servei a la ciutadania.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. L'especulació immobiliària és el principal problema social del nostre país. Les finques sota control de fons d'inversió i d'empreses especulatives no paren de créixer. És prou conegut el cas de la Casa Orsola, però no és un cas aïllat. I afecta també a les residències, és el cas de la Tàber. Vint-i-quatre persones al carrer d'un dia per l'altre, sense avisar les afectades, aprofitant-se de forma indecent de gent gran, vulnerable i indefensa per fer caixa fins a l'últim dia. No tot s'hi val. I no només residències, perquè la pujada sense control comença a provocar també risc a l'atenció als infants, com el tancament del Cau i Les Manetes. Els fons voltors amenacen el nostre model de país i l'estat del benestar, la garantia de la cartera de serveis de cura a les persones i l'habitatge. Cal triar: especulació o habitatge, fons voltors...

El president

Senyora diputada, un moment. Si es pot separar una mica del micro, perquè si no...

Núria Lozano Montoya

Tinc millor relació amb els megàfons que amb els micròfons, generalment. *(Riades i alguns aplaudiments.)*

Bé, deia que cal triar especulació o habitatge, fons voltors o una bona vida per a la gent gran, guanys indecents o educació infantil, depredar el territori o crear teixit econòmic i social.

Més enllà de la creació d'aquestes places públiques que compartim, en compliment de l'acord d'investidura amb el nostre grup, contempla el Govern presentar un pla per blindar la cartera de serveis i els drets de les persones més vulnerables contra l'especulació? Calen mesures concretes, com pla de rescat de les places de residències de gent gran i escoles bressol a les zones tensionades, que l'Administració pugui exercir tempteig i retracte per comprar immobles destinats a serveis de cura a les persones si surten a la venda, i preavis mínim a les famílies en cas de tancament amb règim sancionador pels titulars de les residències.

Sort que les famílies cada cop estan més actives i són una font bàsica d'informació. La Tàber n'és un exemple, consellera. Faria bé en treballar amb la ciutadania organitzada si aspira a canviar les coses.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Bé, sens dubte, diputada, estem d'acord que hem d'avançar cap a donar uns millors serveis a la gent gran i, de fet, estic molt orgullosa de com el Departament de Drets Socials ha abordat aquesta situació de la Residència Tàber, perquè en un temps rècord s'ha convocat el comitè extraordinari de provisió i s'ha buscat en unes poques setmanes una reubicació per a les vint-i-una persones que estaven en la plaça pública en un temps rècord, com deia, i amb una agilitat notable, amb un seguiment personalitzat a les persones a títol individual i amb una coordinació amb la direcció de la residència. Però estem d'acord que és una situació difícil de gestionar, però també hem de ser conscients que hi ha residències petites en espais que no poden donar uns bons serveis i una bona qualitat, i veurem que hi haurà residències que, si no poden acreditar uns bons serveis, doncs hauran de tancar. Per això és tan important reforçar la tasca i construir més residències.

El president

La següent pregunta és sobre les polítiques educatives.

Pregunta al Govern sobre les polítiques educatives

310-00120/15

Per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, president. Bon dia, consellera. Tres preguntes per començar. Quan començaran les obres de l'Institut Escola Pere Lliscart de l'Hospitalet de Llobregat? I a l'Institut Escola Sala i Badrinas de Terrassa, quan començaran? I, finalment, el Departament té previst construir un institut escola a Sitges?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí, moltes gràcies, president. Diputades i diputats... Bé, abans de donar-li resposta a les tres preguntes molt concretes que m'ha fet, sí que dir-li una dada, que vostè la coneix perfectament: avui dia, el termini mitjà de construcció d'un centre educatiu a Catalunya són set anys. Aquesta és una dada important..., que, des del Departament d'Educació, juntament amb altres departaments molt implicats del Govern, estem treballant per poder escurçar aquests terminis i, per tant, poder agilitzar aquestes moltíssimes construccions, reformes, grans ampliacions que tenim pendants.

I, paral·lelament, estem treballant precisament en actualitzar aquesta planificació. Aquí vostè sap que hi ha un pla d'encàrrec d'actuacions, que és un encàrrec que es fa a través d'Infracat, que per a algunes tenim dotació pressupostària, d'altres no hi ha dotació pressupostària i en molts casos tenim molts compromisos verbals que s'han adquirit al llarg dels últims anys.

Però, en tot cas, dit això, per donar també resposta concreta al que vostè em demanava: l'inici de les obres previstes d'ampliació de l'Institut Escola Pere Lliscart, a l'Hospitalet, vostè sap que està previst a finals d'aquest mes. Ens consta que, des de les famílies del centre educatiu, tenien preocupació perquè no volien compatibilitzar aquestes obres amb l'activitat lectiva ordinària, però a partir d'aquí serveis territorials, amb l'ajuntament i també amb les famílies..., hi ha hagut reunions en què s'ha decidit minimitzar aquest impacte acústic, sobretot pensant en l'alumnat que té trastorn de l'espectre autista i altres sensibilitats relatives al soroll o a la pols i, per tant, el que s'ha acordat és minimitzar aquest impacte.

I, en tot cas, li donaré resposta a la resta en el segon torn.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, president. Consellera, gràcies per la informació. Bé, diu «a final d'aquest mes», em sembla que «a final d'aquest mes» és a finals d'aquesta setmana. I jo vaig estar aquesta setmana mateix a l'Institut Escola Pere Lliscart i allà no hi ha cap indici de que hagin de començar cap tipus d'obres. Anem tard, anem molt tard.

De fet, encara li diré més, i li estenem la mà per tal de resoldre aquesta qüestió: tenim un problema a l'Institut Escola Pere Lliscart, hi ha un problema important derivat d'una mala gestió de l'ajuntament, on han prioritzat la construcció d'una rotonda. Han prioritzat la construcció d'una rotonda a la qualitat educativa; han prioritzat la construcció d'una rotonda a que hi hagi un centre que tingui tots els espais necessaris.

És un centre que ara mateix està projectat, però que no tindrà un gimnàs adequat, que tindrà un menjador que serà massa petit i que no té biblioteca. Per tant, li

demanem que faci rectificar l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat, que desestimi aquesta rotonda que afecta al centre educatiu i que, per tant, hi hagi una addenda en el nou contracte que permeti incorporar aquests espais que li acabo de dir. Pensi que ara mateix tenim nens i nenes d'I3 i d'I5 que dinen a la seva aula. Això, lògicament, en un país com el nostre, no és suportable.

D'altra banda, la comunitat educativa no ha tingut cap tipus d'informació –no ha tingut cap tipus d'informació– de cap de les parts. Per tant, això que m'acaba de dir, em sap greu, però no és cert, perquè aquesta mateixa setmana nosaltres ho hem certificat.

D'altra banda, Sala i Badrinas: posi's d'acord amb l'ajuntament i faci el favor el departament de no demorar més, de no endarrerir més, aquestes obres. Cal que en el Sala i Badrinas de Terrassa s'iniciïn les obres. No podem anar a un horitzó del 2029-2030.

I, finalment, respecte a Sitges, que vostè tampoc me n'ha dit res, però com que no li podré fer rèplica, doncs ja li poso damunt de la taula la necessitat d'aquest institut escola. Crec que hi ha una diferència clara entre les dades que té el departament i les dades amb les quals es treballa des de l'ajuntament i també amb les famílies. Aquest institut escola és necessari i aquest institut escola Esquerra Republicana el demana també per a Sitges.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Miri –gràcies, diputat–, penso que ja hi ha hagut problemes de planificació anteriorment i segurament el resultat, la situació que tenim avui, és en part perquè segurament en els últims anys la planificació podia haver estat millor.

Però, en tot cas, pel que fa a les obres que vostè comentava de l'Institut Escola Pere Lliscart de l'Hospitalet, s'han produït diverses reunions precisament per aquestes preocupacions de les famílies de no fer compatibles aquestes obres amb el manteniment, amb el transcurs i el funcionament del curs ordinari. Finalment, s'ha acordat poder-les iniciar, com li dèiem..., aquesta minimització d'aquest impacte precisament pensat per uns determinats col·lectius, i són unes obres que ens han de durar dotze mesos.

Pel que fa al centre Sala i Badrinas de Terrassa, aquest 5 de febrer es va presentar l'avantprojecte davant la comissió de participació, per tant, serveis territorials, ajuntament i comunitat educativa. I, efectivament, aquí hi ha un tema d'una nau industrial, d'una nau antiga que té càrregues municipals, i això és una problemàtica que s'està treballant amb l'ajuntament. Però, en tot cas, la previsió és que a finals del 2025 es faci el projecte bàsic i, per tant, el 26 es licitin les obres.

I pel que fa a Sitges, doncs, vostè coneix millor que ningú que en els últims anys hi ha hagut...

El president

Se li ha acabat el temps, consellera.

Pregunta al Govern sobre la situació del català

310-00121/15

La següent pregunta és sobre la situació del català i la fórmula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies. Molt bon dia, conseller. Just fa una setmana coneixíem les dades de l'enquesta d'usos lingüístics de la població i les dades que dibuixen són preocupants. Estem en una situació d'emergència lingüística.

El català és la llengua habitual només del trenta-dos per cent de la població, i això és un crit d'alerta per a la llengua catalana que ens interpella a tots com a país: institucions, organitzacions i ciutadania.

Per això, d'entrada, com ja han fet altres grups, li volem preguntar quina és la valoració que fa d'aquests resultats de l'enquesta.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Com ja he dit anteriorment, les dades no són les ideals, per descomptat. Hi ha hagut retrocessos, però alhora tenim signes i línies de treball sòlides que ens permeten avançar.

Per tant, ja ho hem dit: hi ha partit, però l'hem de jugar.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Certament, conseller, compartim que hi ha partit per jugar. De fet, a nosaltres sempre ens mou l'esperança i mai abandonarem la defensa de la llengua, perquè sabem que és el nervi de la nació i la principal eina de cohesió social del nostre país. Però també és cert que hem vist en la valoració que ha fet aquests dies el Govern un excés de cofoisme i potser un punt, fins i tot, de resignació.

Justament per aquesta situació de retrocés de la llengua catalana, des d'Esquerra Republicana, vam posar el català com una de les prioritats la passada legislatura, sota el Govern del president Aragonès, després d'anys, massa anys, d'inacció: cent mesures pel català amb un govern extraordinari, impuls en l'audiovisual, l'inici del pacte nacional per la llengua o el doble de recursos econòmics. I hem seguit amb l'acord, aquesta legislatura, per a la creació de la conselleria de Política Lingüística, entre d'altres.

Ara que tenim les dades, que corroboren el que tots ja sabíem, cal actuar. Deia que ens interpella a tots. I celebrem les campanyes que ja han iniciat i han sortit del món associatiu, com la del «Català per a tothom» o també la de «Decanem la balança pel català». Però especialment, conseller, interpella al Govern. Per això li demanem ple compromís i ambició màxima, no només a vostè, sinó a tot el Govern en ple.

La recepta per revertir la situació passa per universalitzar l'accés al català, garantir l'aprenentatge, fomentar els espais d'ús social i defensar els drets lingüístics, com recull també l'acord amb Esquerra Republicana.

És necessari ampliar les places de cursos de català per a adults amb el relleu del consorci, en formació en empreses en horari laboral i amb suport als municipis perquè també puguin incrementar l'oferta. De fet, una de les dades més positives de l'enquesta és la voluntat i la predisposició de molta ciutadania per aprendre o millorar el català. Per tant, fem-ho possible; cap persona sense el seu curs de català a l'abast.

I, per cert, també al País Valencià, també en català. I no demanarem disculpes i ho tornarem a reiterar: no a la llei Rovira, que s'està volent implantar allà.

Mirin, nosaltres ens fem nostres les paraules del Roc Casagran, premi Sant Jordi 2024, quan diu: «Sense llengua no som res i nosaltres volem ser.»

Per això li preguntem què faran pel català, conseller.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

D'entrada, crec que en la presentació de les dades que s'han fet no hi ha hagut ni cofoisme ni resignació, ans al contrari, s'han assenyalat els reptes, però també s'han intentat trobar les vies de solucionar els problemes. La solució bàsica, ho he dit moltes vegades, és que tots plegats siguin capaços de signar un gran acord amb mesures en tots i cadascun dels àmbits, com està damunt de la taula.

Dit això, el que hem fet ja de forma urgent és engegar un pla de xoc, un pla de xoc adreçat concretament a garantir el dret d'accés a la llengua a les persones que no la tenen com a primera llengua, un pla que està dotat amb gairebé 9 milions d'euros i que pivota sobre uns elements bàsics.

El primer dels elements bàsics és incrementar l'oferta de cursos formals de llengua. És a dir, necessitem que hi hagi més cursos, més oferta, més horaris, més llocs... Per fer això, el que fem és reforçar substancialment el pressupost que tindrà el Consorci per a la Normalització Lingüística i treballar en dues línies. D'una banda, multiplicar el nombre de cursos que oferirà. I, per fer això, òbviament, doncs, incrementarem les places i incrementarem les jornades de treballadors que ara estan a jornada partida. I això ens permetrà arribar, doncs, a trenta mil places noves d'oferta de cursos.

En segon lloc, també potenciem el consorci en un altre sentit, que és el sentit d'incentivar els cursos coordinats, els cursos coordinats amb entitats, amb sindicats, amb tota mena d'associacions que permetin fer que el català s'apregui també al lloc de treball, a les escoles, etcètera. Volem també, amb aquest pla, llançar una línia de subvenció, de subvencions, perquè els municipis que no tenen accés, no tenen presència del consorci també puguin disposar de recursos per poder oferir cursos.

La segona línia és la potenciació de l'aprenentatge autònom i no formal amb eines d'intel·ligència artificial. I, finalment, la creació del... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

Pregunta al Govern sobre les mesures previstes per al garantiment de l'activitat assistencial sanitària

310-00111/15

La següent pregunta és sobre les mesures previstes per al garantiment de l'activitat assistencial sanitària. La formula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Señora Pané, la conflictividad en los hospitales catalanes se ha vuelto insostenible, en su mayor parte promovida por la clase política y sus acólitos subvencionados que han decidido enfrentar a los profesionales sanitarios entre ellos y con los pacientes por motivos de la lengua. Esto repercute negativamente en la calidad asistencial.

¿Qué medidas va a tomar su consejería para garantizar la correcta actividad en centros sanitarios?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Olga Pané Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Bé, no sé massa bé si em pregunta per l'activitat o per l'idioma, però, en tot cas, com vostè sap, per millorar l'accessibilitat al nostre sistema i la sostenibilitat del

nostre sistema, nosaltres hem posat en marxa un grup d'experts que estan treballant en aquests darrers quatre mesos, que han formulat, ja, deu línies d'acció en vint-i-cinc mesures que es posen en marxa a partir d'aquest mes de març. Per tant, la millora de l'activitat, així com que aquesta activitat sigui sostenible, és una actuació que comencem d'immediat perquè és l'objectiu del nostre Govern, tal com vam explicar.

Quant a lo que vostè em pregunta respecte de l'idioma, suposo que em pregunta pel català. I, en aquest sentit, doncs, efectivament, nosaltres hem acabat en aquests moments els exàmens de tota la gent que es va presentar a les accions del «Prescriu-te el català!», 1.350 persones, per obtenir el certificat i hem reconvocat aquestes places per donar l'oportunitat que tots els professionals que venen de fora i no parlen català el puguin aprendre.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Señora consejera, lo único que está científicamente probado que mejora la calidad asistencial es un profesional sanitario bien formado, hable español o catalán. Y lo que la empeora es una clase política que, con su sectarismo, intenta menoscabar la relación médico-paciente con proclamas tales como «el médico que atiende en español lo hace para humillar al paciente», oídas en este Parlamento.

A esos diputados separatistas y socialistas no les importa ni Cataluña, ni el catalán, ni los catalanes. Su único objetivo es mantener a la gente enfrentada y distraída mientras ellos continúan aumentando el gasto político con agencias inútiles donde colocar a sus afines y familiares. Nunca antes había habido un problema con la lengua en los centros sanitarios, nunca antes de que los socialistas y los separatistas necesitasen aumentar la estructura administrativa y hacerlo mientras médicos, enfermeros, auxiliares y pacientes se pelean.

La consecuencia de sus políticas, señora Pané, es una caída en barrena de la calidad asistencial, la huida de profesionales bien formados a otras regiones de España donde nadie los hostiga y la llegada a Cataluña de médicos extracomunitarios, concretamente, en el 2024, el cincuenta y seis por ciento de todos los colegiados en Barcelona, con una formación, por cierto, deficiente en muchísimos casos y con la consiguiente mala asistencia sanitaria a los catalanes.

¿Cree que a los más de tres mil catalanes que llevan dos años esperando que les vea el urólogo en el Taulí les importa si los visitan en catalán o en español? ¿O cree que lo que quieren es que los visiten ya y un médico bien formado?

Desde VOX, animamos una vez más a los profesionales sanitarios y a los pacientes a comunicarse como lo han hecho siempre, sin permitir que los políticos metan sus zarpas y masacren su relación de confianza. Para los talibanes, esto no es un tema de lengua, ni muchísimo menos, ni siquiera de Cataluña, ni de salud; para separatistas y socialistas, esto siempre ha sido un negocio.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Escolti, a veure, nosaltres, d'entrada..., no marxem metges. De fet, en venen, eh? La realitat és que en venen. El Col·legi de Metges de Barcelona l'últim any va col·legiar el cinquanta-sis per cent de persones que venien de fora de Catalunya. Som importadors nets de metges i som la comunitat autònoma –apunti-s'ho bé, perquè l'hi he dit diverses vegades– que té més metges *per capita* i en total, les dues coses. D'acord? (*Aplaudiments.*)

Segona. Per donar oportunitats a que els pacients puguin ser atesos en la seva llengua, sigui català o sigui castellà, les dues, nosaltres donem oportunitats també als professionals que venen perquè aprenguin la llengua corresponent. En aquest cas, la llengua amb la que tenen més dificultats és el català i, per tant, hem posat esforços aquí. I és evident que és en català perquè, miri, de les queixes que hem recollit, n'hi han 263 de persones que diuen «no ens atenen en català» i quaranta-tres de persones que diuen «no ens atenen en castellà». Per tant, efectivament, a on hem de reforçar, perquè és on tenim més problemes, és en això.

I atendre amb la mateixa llengua –ja l'hi hem explicat, també, diverses vegades– és un tema de qualitat i és un tema d'*efectivitat*; hi han menys efectes adversos i hi han menys estades llargues, allargades innecessàriament, quan la gent és atesa en la seva llengua. I això s'ha provat aquí, a Canadà, a Luxemburg i a Suïssa.

El president

La següent pregunta és sobre el transport públic.

Pregunta al Govern sobre el transport públic

310-00116/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Bon dia. Consellera Paneque, amb el cor a la mà, si per desplaçar-se d'un lloc a un altre de Catalunya hi hagués l'opció de fer-ho amb Renfe o amb Ferrocarrils de la Generalitat, vostè quin agafaria?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Diputat, he estat usuària de Ferrocarrils, de Rodalies, com vostè sap, perquè a vegades també ens hi hem trobat. I, per tant, soc usuària del transport públic en totes les seves vessants, de l'interurbà també.

El que li puc dir és que des del Govern treballem i tenim el ferm compromís de millorar la mobilitat i el transport públic a Catalunya, no només com un dret pels catalans i catalanes, sinó també com a objectiu de descarbonitzar un dels sectors que contribueix als gasos d'efecte hivernacle de manera important. I, en aquest sentit, els últims mesos, i en especial les últimes setmanes, hem assumit i assolit diferents acords, tant en la bilateral com acords propis del Govern de Catalunya, per tal de caminar amb objectius clars i, sobretot, amb un objectiu final que és tenir un servei més fiable, més eficient i adaptat a les necessitats dels catalans i catalanes.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Consellera, l'ajudaré a poder-me respondre. Miri, segons la darrera enquesta del CEO, els usuaris posen un índex de satisfacció als Ferrocarrils de la Generalitat, igual com al bus i el metro, de l'entorn d'un notable, mentre que resulta que l'índex de satisfacció a Renfe és d'un 4,7; Rodalies suspèn perquè és una autèntica vergonya.

I vostès, amb aquest panorama, el que fan és pactar amb Esquerra Republicana un suposat traspàs, que el que no és en absolut..., ni immediat –no té un calendari definit–; no és integral –de moment, és només de l'R1 i després ja ho veurem–; no té concretat uns recursos –ni d'operació, ni de manteniment, ni tampoc d'inversions

pendents—, i, evidentment, no és ni de bon tros català, sinó que l'altre dia vostè, a la seva roda de premsa, ja va reconèixer que l'empresa serà –alerta– una filial de la Renfe –una filial de la Renfe. I la responsable d'Esquerra Republicana, al seu costat a la roda de premsa, negava aquesta filial. Els periodistes no entenen res, repreguntaven per la filial... Per tant, un autèntic, diguem-ne..., esperpèntic.

Aquesta empresa, que és una empresa que estarà participada al cinquanta per cent per l'Estat espanyol, a més a més, requerirà tenir una majoria qualificada per les decisions estratègiques. Per tant, l'Estat i Renfe seguiran tenint la paella pel mànec. Per tant, enhorabona per aquest traspàs.

El que necessitem realment és un traspàs que sigui integral, que sigui cent per cent català, per poder implantar el model d'èxit de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

I l'altre dia el seu conseller Nadal, en compareixença aquí al Parlament, em replicava, i em deia: «Senyor Vergés, però vostè no veu que Renfe és una empresa molt més gran, una empresa molt més capacitada?» Això és una actitud d'absoluta submissió. Miri, el primer tren de la Península va ser el de Mataró; el va fer un empresari català, en Miquel Biada, i el va fer sense cap ajut de l'Estat espanyol. Per tant, vostès el que han de fer és traspassar de veritat les rodalies, i no es preocupi que nosaltres ja ens espavilem.

Fixi's que ens maltracta l'Estat espanyol en trens amb el Corredor Mediterrani, amb un nyap de tercer fil; ens maltracta també amb l'alta velocitat. i amb un traspàs de rodalies de per riure.

Vostès ens volen donar les engrunes; nosaltres no és que vulguem el pa sencer...

El president

Se li ha acabat el temps.

Salvador Vergés i Tejero

...volem que ens tornin la fleca.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Senyor Vergés, els periodistes no ho van entendre o vostè no ho va voler entendre? Perquè jo vaig llegir en premsa perfectament traslladats els acords de la bilateral.

El traspàs de rodalies està sent una realitat. Aquesta havia estat una demanda repetida al llarg dels anys i s'ha acordat –escolti bé, perquè així crec que ho entendrà– una nova operadora ferroviària amb una participació majoritària del Govern de la Generalitat, un consell d'administració paritari, amb una presidència designada per Catalunya que a partir de l'1 de gener del 2026 gestionarà totes les rodalies. I el vot català hi serà crucial. Vostès ho varen negar, però així ha estat.

Segon, hem iniciat, efectivament, el traspàs de l'R1 entre Sagrera Bifurcació i Maçanet-Massanes amb el compromís de traspassar-la a la Generalitat, una demanda, també, històrica. I no només això, s'actualitzarà el pla de rodalies 25-30 per reforçar inversions i fiabilitat en el servei. I aquí hem arribat a un acord per un projecte constructiu de la variant de Figueres i actuacions també de millores a l'estació d'alta velocitat de Vilafant. Jo crec que vostès hi estaven d'acord, si no canvien d'opinió, perquè, últimament, com que els seus acords duren de mitjana uns cinc dies, suposo que continuaran donant suport a aquestes infraestructures. O també la millora de l'estació de mercaderies de Girona. Vostès aquí també crec que hi estaven d'acord; per tant, ho haurien de celebrar.

I li diré més, senyor Vergés. Justament aquesta setmana, el dimarts, acord de l'executiu per millorar Rodalies de Lleida, aquesta freqüència al matí, l'aportació

econòmica. I el que són les coses: avui al matí s'ha aprovat l'aprovació definitiva del baixador de l'estació del tren d'alta velocitat a l'aeroport de Girona. Espero que almenys això sí que ho celebri.

El president

La següent pregunta és sobre les condicions laborals dels treballadors a Catalunya.

Pregunta al Govern sobre les condicions laborals dels treballadors a Catalunya

310-00117/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Moltes gràcies, president. Conseller Sàmper, bon dia. Pensa fer alguna cosa per fixar un salari mínim català que tingui en compte el cost efectiu de la vida a Catalunya? Li recordo que el salari mínim de Catalunya és el mateix que a Extremadura, però el cost de la vida a Catalunya és un vint-i-quatre per cent més alt.

El president

Per respondre, té la paraula... *(Alguns aplaudiments.)* Per respondre té la paraula el senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Diputat, ja hem parlat d'això més d'una vegada. Un salari digne no és un obstacle per a la competitivitat, sinó una garantia d'un mercat laboral més just i més eficient. Cal que els treballadors arribin amb tranquil·litat a final de mes, perquè això enforteix el sistema democràtic i la cohesió social. Però, malgrat això, no tenim competències i no les tenim a l'hora de regular un salari mínim interprofessional, i no les tenim tampoc a l'hora de fer una retenció de l'IRPF.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Sí, conseller, n'hem parlat i fins i tot hem aprovat una moció al mes de desembre a petició nostra, i, pel que veiem, vostès no es mouen. Per tant, tornem-ne a parlar. I nosaltres ja li demanem que quan parla de competències reclami les competències a Madrid sobre el salari mínim. Que no tenen dinou diputats, a Madrid, el PSC? Facin-los servir. *(Alguns aplaudiments.)* O és que no pensem en els interessos dels treballadors catalans, els seus dinou diputats? Ho haurien de fer.

Miri, mentrestant, plou sobre mullat. Tenim un problema, i és que el Govern espanyol ha incrementat el salari mínim espanyol en cinquanta euros, però no corregeix el mínim exempt. I això vol dir que qualsevol català que guanyi el salari mínim cobrarà només vint-i-vuit euros dels cinquanta, però és que l'empresari en pagarà seixanta-cinc. És a dir, només cobrarà el treballador el quaranta-tres per cent del que paga l'empresari. Escolti'm, això per què? Doncs perquè vostès, amb els seus governs només fan que incrementar la pressió fiscal, fins i tot amb la gent que pateix més per arribar a final de mes. La gent està farta de pagar més impostos sense veure que milloren ni els serveis com les rodalies, ni l'educació, ni la sanitat, per culpa del dèficit fiscal. Amb governs com el seu, mai hi guanya el treballador, ni l'emprenedor o l'empresari, només incrementa el dèficit fiscal.

Conseller, el salari mitjà a Catalunya són 28.700 euros, segons l'Idescat. D'aquests, el treballador en guanya 23.700 nets. Sap què paga l'empresa? 37.700 euros. 14.000 euros més. Tot això són impostos que vostès carreguen a l'empresariat i

a la societat. A part dels costos indirectes, com la formació, la prevenció i un absentisme que, com sap vostè, està desbocat. Com volen que les empreses siguin competitives, conseller?

Junts hem proposat els darrers anys reduir la pressió fiscal, almenys a les rendes més baixes. Però vostès tenen un acord amb Esquerra i amb els Comuns per no abaixar la fiscalitat ni a les rendes més baixes. Mantindran aquest acord, conseller? Digui-m'ho, si us plau, perquè tenim un problema de salaris baixos. Cal reduir la fiscalitat per incrementar els salaris. I la senyora Romero ha parlat d'Alemanya i de que la fiscalitat alemanya és més baixa, però, escolti'm, el salari mínim a Alemanya són 2.161 euros; allà es pot viure, aquí no.

Conseller, pensa exigir al Govern espanyol que incrementi el mínim exempt perquè els treballadors cobrin almenys els cinquanta euros dels seixanta-cinc que pagaran els empresaris?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Miri, senyor diputat, des que el socialisme governa l'Estat espanyol, el salari mínim interprofessional ha pujat un seixanta-u per cent, de 10.300 euros a 16.576. També en aquest espai de temps, la pressió fiscal de les rendes baixes i mitjanes ha baixat molt més del que estava abans. L'OCDE diu que Espanya té una pressió fiscal inferior a la mitjana europea, per sota, per exemple, de països com Alemanya, França o Països Baixos. El que cal és seguir mantenint que el salari mínim interprofessional estigui en el seixanta per cent del salari mitjà.

Quant a impostos, progressivitat. Que pagui més qui més té, que pagui menys qui menys té. I li dic una cosa: vostès venen actualment de tombar a Madrid l'impost a les energètiques. No se m'acut, amb el seu discurs d'avui, més que tres coses: una primera, que o bé vostès vulguin carregar tota la pressió fiscal sobre les classes mitjanes (*remor de veus*); dos, que sigui possible que el que pretenguin sigui que no hi hagin serveis públics o que els privatitzem, o tres, fer una política d'acumulació insolidària com la que fa la senyora Ayuso.

El president

L'última pregunta al Govern és sobre la defensa de la cultura catalana.

Pregunta al Govern sobre la defensa de la cultura catalana

310-00118/15

I, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la formula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Moltes gràcies, president; bon dia al Govern. Dijous va començar el judici contra el conseller i diputat Lluís Puig, a qui reiterem el suport (*alguns aplaudiments*), judici per l'espoli de les obres de Sixena del Museu de Lleida. El Govern, i la consellera de Cultura en particular, no s'han pronunciat. Quin és el posicionament del Govern? Creuen que és just aquest judici? Actuaran per defensar aquest patrimoni cultural que set anys després ni es pot visitar ni se'n coneix l'estat de conservació?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, en nom del Govern, té la paraula el senyor Albert Dalmau Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Senyor diputat, li conec de vostè l'interès i la defensa també del seu grup de la cultura catalana, i per això m'ha sorprès que hagi dirigit aquesta pregunta a la consellera el dia que la consellera es troba de viatge oficial al Japó defensant la nostra cultura en la inauguració d'una exposició de Joan Miró. No obstant, li contestaré la pregunta que vostè ens dirigeix per saber quin és el capteniment del Govern.

És clar –és clar– el capteniment del Govern. És de defensa sempre del patrimoni i, dos, de defensa sempre de tots els servidors públics, sigui quina sigui la responsabilitat que han tingut, sempre acompanyant-los en la seva defensa, en qualsevol acció judicial. I només puc dir-li això. Del primer a l'últim. També de les persones que han tingut la responsabilitat d'ostentar la conselleria de Cultura.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Gràcies. Conseller, Aragó només ha reclamat les peces de Sixena que eren a Catalunya; en altres llocs també n'hi ha, però no ho han fet, un cas clar de catalanofòbia.

L'actual alcalde de Vilanova de Sixena és del PSOE, l'altra força municipal és Ciudadanos, un exemple més de com aquest Govern calla davant dels seus correligionaris, encara que sigui en detriment de Catalunya. El Govern no ha estat capaç de convèncer els socialistes aragonesos per revertir aquesta causa; una causa que no només busca castigar un conseller de Cultura de la Generalitat, sinó que evidencia que l'agenda de retrobament i normalitat que vostès prediquen és falsa. I a més, hi ha un agreujament: les peces del Museu de Lleida pertanyien a un equipament públic, ara han estat traslladades a un espai de titularitat privada. La comunitat monàstica santjoanista ha tornat a ser-ne propietària després d'haver rebut ja 300.000 euros. Aquesta factura cal sumar-hi les despeses de conservació assumides durant dècades des d'aquí. Reclamarà, doncs, la Generalitat, aquest import? Per cert, les monges que hi habitaven ja no viuen al monestir. Això sí, el cenobi continua sent privat.

Aquest cas no només posa en qüestió la defensa del patrimoni cultural, també evidencia una estratègia política interessada, on el patrimoni només importa segons qui el tingui i qui el reclami. Mentrestant, Catalunya continua pagant el preu d'un conflicte que va molt més enllà de l'art; un conflicte que es resumeix en tres xifres: 155. Conseller, callaran o actuaran?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

L'hi torno a insistir, i crec que, a més, va ser explícit el president: fem tot el que diem, però no sempre expliquem tot el que fem. (*Remor de veus.*) I l'hi torno a dir per si no ha quedat clar: aquest Govern sempre estarà al costat de tots els servidors públics acompanyant-los en la seva defensa per les actuacions i les responsabilitats que han tingut, de tots els consellers –també del conseller Vila, que a vostè no l'he sentit mencionar– i, per tant, torno a reiterar el compromís del Govern de seguir acompanyant en la seva defensa de *tots* els servidors públics en la seva tasca que han tingut al capdavant de la responsabilitat de govern.

Res més a dir.

El president

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Proposta de designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la proposició de llei per a garantir el retorn social del rescat bancari

271-00002/15

Recordin que és el nou punt que hem incorporat, que fa referència a la designació dels diputats que han de defensar davant del Congrés dels Diputats la proposició de llei per garantir el retorn social del rescat bancari.

D'acord amb l'article 176.4 del Reglament, cal designar fins a un màxim de tres diputats que han de defensar davant del Congrés dels Diputats la proposició de llei esmentada. Els diputats proposats són: el senyor Jordi Munell i Garcia, del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Mar Besses i Casanovas, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i la diputada senyora Susanna Segovia i Sánchez, del Grup Parlamentari Comuns.

D'acord amb l'article 101.3 del Reglament, aquesta designació es pot fer per assentiment o bé pel sistema de votació electrònica i secreta. Si no hi ha cap objecció, els proposo que la designació sigui feta per assentiment. Hi ha cap objecció? *(Pausa.)* Sí? El Grup Parlamentari de VOX s'hi oposa. Per tant, haurem de passar a la votació electrònica i secreta.

Cridem a votació.

(Pausa.)

Demano que tanquin les portes de l'hemicicle i comencem la votació.

S'inicia la votació.

No pot entrar.

El resultat de la votació ha estat el següent: 102 vots a favor, 11 vots en contra, 11 abstencions, i hi ha hagut tres diputats i diputades que no han votat.

Queden designats, doncs, el diputat senyor Jordi Munell i Garcia, del Grup Parlamentari de Junts, i les diputades senyores Mar Besses Casanovas, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Susanna Segovia Sánchez, del Grup Parlamentari Comuns.

Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2025

231-00002/15

El segon punt de l'ordre del dia és la designació dels diputats interventors per al període pressupostari de 2025. Hi pot haver una altra votació, per tant, els prego que no s'aixequin.

La Mesa Ampliada, en la sessió tinguda el proppassat 21 de gener, tal com estableix l'article 37.5 del Reglament, va acordar de proposar al Ple la designació de la diputada senyora Ivana Martínez Valverde, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, del diputat senyor Jordi Munell i Garcia, del Grup Parlamentari de Junts, i del diputat senyor Jordi Albert i Caballero, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, com a diputats interventors per al període pressupostari del 2025.

Es pot considerar aprovada aquesta proposta per assentiment? *(Pausa.)* El Grup Parlamentari de VOX en Cataluña expressa que no.

Per tant, sense haver de fer una nova crida als diputats i diputades, iniciem la votació.

Comença... Esperí's un segon, un moment de res.

(Pausa.)

El diputat senyor Juan Fernández demana la paraula?

Juan Fernández Benítez

Per fer una altra votació, s'ha de fer una altra crida a votació, eh? Ho dic perquè la diputada que ha intentat entrar abans...

El president

Doncs, farem l'altra crida a votació.

(Pausa llarga.)

Procedim, doncs, a la votació, que serà secreta.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat: 104 vots a favor, 11 vots en contra i 15 abstencions.

Per tant, queden designats com a diputats interventors la senyora Ivana Martínez Valverde, el senyor Jordi Munell i Garcia i el senyor Jordi Albert i Caballero.

Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 22/1998, de 30 de desembre, de la carta municipal de Barcelona (continuació)

200-00007/15

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia. El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les esmenes presentades en la tramitació en lectura única del projecte de llei de modificació parcial de la Llei 22/1998, de 30 de desembre, de la carta municipal de Barcelona.

D'acord amb l'article 138 del Reglament, i un cop aprovada la tramitació en lectura única el passat 12 de febrer, procedirem al debat final de les esmenes presentades pels grups parlamentaris en la tramitació en lectura única de l'esmentat projecte de llei. En acabar el debat, procedirem a fer les votacions.

A continuació intervindran, en primer lloc, els grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat i a l'articulat. Posteriorment, intervindran la resta de grups parlamentaris per tal de posicionar-se. El temps d'intervenció serà de cinc minuts per grup parlamentari, tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus.

A continuació, per defensar l'esmena a la totalitat presentada, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la diputada senyora Laia Estrada i Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Doncs, ens trobem, com ja vam dir fa dues setmanes, davant d'una modificació de la carta municipal de Barcelona, que no és substancial i que, per tant, doncs, perdem una oportunitat per democratitzar-la, per generar un debat descentralitzat i per facilitar la participació dels veïns i les veïnes. I és aquest el motiu, en essència, pel qual vam presentar aquesta esmena a la totalitat.

Però, a més a més, aquesta carta municipal de Barcelona amb aquestes modificacions el que busca és donar cobertura a la gestió indirecta, reproduint el model regulat per les lleis autonòmiques i estatals que regula i impulsa aquesta gestió indirecta. De fet, les paraules del regidor responsable del tema, Jordi Valls, el dia que es votava al ple municipal ja deien que les modificacions eren bàsicament això.

La major part dels articles que modifiquen busquen definir millor, ampliar supòsits i regular amb més concreció la gestió funcionalment descentralitzada. Aquesta és la gestió que realitzen, precisament, els organismes autònoms, instituts municipals, consorcis, empreses públiques, societats mercantils... I hem de tenir en compte que, més enllà dels districtes, que tenen poca capacitat política, l'Ajuntament de Barcelona compta amb una cinquantena d'instituts municipals, entitats públiques empresarials, societats mercantils municipals, consorcis i fundacions i associacions.

Aquest tipus de gestió funcionalment descentralitzada el que fa és –perquè tot-hom ho tingui clar– trossejar l'Administració en organismes autònoms i, per tant, aprimar el tronc central, afavorir l'opacitat, facilitar la gestió amb criteris allunyats de l'interès general i diluir l'orientació pública i universal dels serveis.

El que fa és permetre que augmentin el nombre d'alts càrrecs amb salaris fora de les forquilles i les taules salarials públiques i, alhora, limita les condicions laborals

de les treballadores que no es regeixen pel conveni comú de l'ajuntament. Sabem que no és un organisme autònom de l'ajuntament, però volem recordar que el Consorci de Serveis Socials de Barcelona està actualment judicialitzat, gràcies a la CGT, per fitxatges a dit i per sobresous.

A més a més, aquest tipus de gestió funcionalment descentralitzada el que fa és laminar progressivament el control públic i polític dels serveis municipals, limita el control democràtic i l'escrutini ciutadà i, a més a més, dilueix el retiment de comptes.

I per últim, voldríem recordar alguns exemples del que significa aquesta gestió funcionalment descentralitzada. Mirem el Consorci de Turisme. És un consorci entre l'Ajuntament de Barcelona; la Cambra Oficial de Comerç, Indústria, Serveis i Navegació de Barcelona; la Fundació Barcelona Promoció, i el gremi hotelier hi té un paper important. I què passa? Doncs, que amb diners públics el gremi utilitza aquest consorci per promocionar el turisme i així obtenir més beneficis.

Sobre la Fira de Barcelona. És un consorci entre l'Ajuntament, la Generalitat i la Cambra de Comerç. L'objectiu? Fàcil, evolucionar la col·laboració publicoprivada de tota la vida a esforç públic per a benefici privat amb congressos i macroesdeveniments que el que fan és proveir la ciutat i l'espai públic com un mer aparador.

Novament, el que veiem aquí és l'Ajuntament de Barcelona posant-se al capdavant de la cursa per la gestió neoliberal dels serveis públics, basada en criteris mercantils d'eficiència, basada en l'orientació a l'usuari convertint-lo cada cop més en un client, liderada i jerarquitzada amb una lògica gerencial i centrada en oferir serveis al menor cost possible.

Barcelona ja té al càrrec dels serveis municipals més treballadors externalitzats –uns quinze mil– i subcontractats, que treballadors públics. I entre els treballadors públics, la major part ho fan en empreses públiques i organismes autònoms. La CUP pensem que Barcelona necessita normes que precisament el que facin és el contrari del que ens estan proposant; necessita normes que blindin la titularitat, la gestió i la provisió pública dels serveis, no que ampliïn i fomentin més formes de gestió orientades, en definitiva, a assolir els objectius del paradigma neoliberal, que ja estem veient com està fent un salt endavant en l'atac dels serveis públics, per exemple, a l'Argentina o als Estats Units.

Per tots aquests motius nosaltres vam presentar l'esmena a la totalitat. Ara bé, volem deixar clar que hem llegit les esmenes del PSC i entenem que el que busquen és donar resposta a un conflicte laboral i a una sèrie de greuges que cal resoldre. I sí que votarem a favor d'aquestes esmenes que han presentat *a posteriori*. Ens agradaria saber com pensen implementar-les.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, per defensar les esmenes a l'articulat presentades, té la paraula, per part del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, la diputada Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Molt bé; moltes gràcies, vicepresidenta. Molt bon dia a tothom, conselleres, consellers, diputades, diputats. I en primer lloc, vull donar la benvinguda a les persones de l'ajuntament que ens acompanyen: la tinenta d'alcalde Maria Eugènia Gay; el seu secretari, el senyor Jordi Casas; el cap de Serveis Jurídics i el seu equip, el senyor Manuel Mallo; el secretari general de la UGT a l'Ajuntament de Barcelona, el senyor Pablo Romero; la secretària general de Comissions Obreres a l'Ajuntament de Barcelona, la senyora Maria Rosa Tomás. Benvinguts, tothom, al Parlament de Catalunya.

Des del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar anunciem el vot favorable a la proposta del projecte de llei de la modificació puntual que va presentar el Govern, fruit del treball conjunt a les comissions bilaterals entre la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona, perquè actualitzin aquests quatre articles

que comentàvem l'altre dia i una addicional tercera en els quals es referma l'esperit d'autonomia i de capacitat descentralitzadora que la carta atorga a l'Ajuntament en el seu règim especial.

Aquests articles –el 45, 47, 48 i 49– no havien estat modificats mai des de l'aprovació de la carta municipal l'any 98, per tant, fa ja més de vint-i-set anys, i ens sembla molt oportuna la seva incorporació, donat que la visió de sostenibilitat i eficiència que s'ha incorporat també en l'Administració pública, també el control de l'eficàcia, de la supervisió contínua, és important d'incorporar. Els recursos són limitats i cal fer-ne un ús curós per poder fer més coses millor i donar la resposta a més necessitats que es presenten. I en aquest sentit, anunciem que votarem en contra de l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup de la CUP.

Nosaltres hem presentat una esmena que respon a la voluntat, precisament, d'autonomia municipal que aquesta carta atorga a la capital de Barcelona. En aquest cas, es tracta d'una autonomia municipal per a poder regular la carrera professional. Estem parlant de quinze mil treballadors i treballadores a l'Ajuntament de Barcelona que veurien regulada la seva carrera horitzontal. El que proposem és incorporar a l'article 54, que tracta sobre la funció pública, un paràgraf addicional que habiliti l'Ajuntament de Barcelona a poder contemplar la progressió de trams de desenvolupament professional, sense necessitat de canviar de lloc de treball, dels seus treballadors i treballadores. Estem parlant d'incloure una trajectòria d'actuació professional, la qualitat dels treballs efectuats i el resultat de l'avaluació de l'acompliment d'aquesta tasca. I això mentre no es disposi d'una normativa de funció pública que reguli la seva aplicació al conjunt d'administracions públiques catalanes.

Per tant, en conclusió, pensem que té tot el seu sentit actualitzar les eines municipals als nous requeriments de gestió pública i aprofitar per donar cobertura a tot el conjunt de treballadors i treballadores municipals que ho fan possible cada dia amb la seva feina.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, per posicionar-se, té la paraula en primer lloc el Grup Parlamentari de Junts. Té la paraula el diputat Josep Ruiz..., Rius –perdó. *(La vicepresidenta primerariu.)* Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, vicepresidenta. Consellers, diputats i diputades... Debatem i votem avui una modificació puntual de la carta municipal de Barcelona. És una reforma molt tècnica, però també és una reforma que, efectivament, és molt necessària. La carta en alguns aspectes i amb el pas dels anys havia quedat obsoleta i això pot arribar a generar inseguretat jurídica i, per tant, està del tot justificat adequar aquest text a la legislació vigent i dotar de seguretat jurídica l'activitat de l'Ajuntament de la capital de Catalunya.

Entre altres coses, es contemplen totes les tipologies de les formes de gestió d'activitats i de serveis municipals directes i indirectes. Totes. L'article 47 adequa la terminologia, incorpora les prestacions patrimonials no tributàries, es precisen els instruments de planificació i d'avaluació i es dota, en general, de major seguretat jurídica.

El 48 incorpora l'obligació de supervisió i de control d'eficàcia i habilita el desplegament reglamentari corresponent. La reforma també contempla aspectes que afecten, per una banda, les licitacions i adjudicacions de contractes mitjançant societats mercantils de l'Ajuntament de Barcelona, i de l'altra, processos que impacten en els treballadors i treballadores del consistori. Respecte als primers, habilitem que la gestió dels processos de licitació i d'adjudicació dels contractes d'obra pública es puguin efectuar efectivament de manera descentralitzada per mitjà de societats mercantils de capital íntegrament municipal o de qualsevol de les altres entitats previstes legalment. Respecte als segons, la reforma habilita per llei la implementació d'un

model de carrera horitzontal que completi el desenvolupament professional del personal de l'Ajuntament de Barcelona. I aquí aprofito per saludar els dos representants que ens acompanyen avui, així com la resta d'autoritats i de treballadors de l'Ajuntament de Barcelona.

Aquesta qüestió de la carrera horitzontal no és una qüestió menor, ja que habilita la mobilitat, la progressió i la promoció dels treballadors municipals en trams de desenvolupament professional sense necessitat de canviar de lloc de treball, tot valorant la seva trajectòria, la qualitat de la feina, els seus coneixements o l'avaluació del compliment. Faig un incís aquí per subratllar perquè l'aposta de la carrera horitzontal a l'Ajuntament de Barcelona té noms i cognoms en el seu origen: per una banda, l'alcalde Trias, que va ser qui hi va creure i ho va impulsar, i, de l'altra, el gerent de Recursos, en Joan Angulo, de llavors del seu mandat, que amb en Joaquim Forn al capdavant van posar les bases les quals avui consolidem.

Aquesta reforma puntual ha seguit el procediment previst: primer, l'Ajuntament de Barcelona ho va acordar al ple; posteriorment, es va passar a la Comissió Mixta Generalitat - Ajuntament de Barcelona; d'aquí, al Govern, i d'aquí, al Parlament. I aquí, permetin que els ho digui –és l'únic, però, que els hem de dir– des de Junts per Catalunya, però també des de Junts per Barcelona: és impresentable que una vegada hagin passat tots aquests tràmits, presentin unes esmenes d'amagatotis i sense compartir-les prèviament ni amb els grups parlamentaris ni amb els grups municipals. Per molt justificades que estiguin. És un menyspreu improp, no només a aquest Parlament, als grups parlamentaris, sinó també a la Generalitat de Catalunya i a l'Ajuntament de Barcelona. Les formes són importants, senyors socialistes, i a vegades actuen com si tinguessin majoria absoluta a tot arreu, i res més lluny: governen en minoria a Barcelona, governen en minoria a Catalunya, governen en minoria a l'Estat. Per cert, a Barcelona –els hi penso recordar cada vegada–, amb un pacte ignominiós amb el Partit Popular que els acompanyarà per tota la història –votat, per cert, a ulls clucs per altres.

Per tant, el mínim que s'espera és que actuïn amb humilitat i amb el respecte institucional vers la resta de forces polítiques. Dit això, votarem en contra de l'esmena a la totalitat i votarem a favor de les esmenes presentades, i votarem sobretot a favor d'aquesta modificació de la carta municipal de Barcelona; i ho farem, lògicament, per Catalunya; ho farem per Barcelona, i sobretot, pels seus veïns i veïnes.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, també, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i té la paraula la diputada Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Molt bon dia a tothom –gràcies, vicepresidenta. Secretari general de l'Ajuntament de Barcelona, tinent d'alcalde, membres de Comissions Obreres i UGT, persones que ens acompanyen des de l'Ajuntament de Barcelona, conselleres i consellers, molt bon dia a tothom.

Bé, doncs tornem a aquest debat amb relació a la necessitat de la reforma de la carta municipal de Barcelona i també l'obertura d'aquest debat del tram (*l'oradora estossega*) –perdó–..., de l'obertura del debat del tram autonòmic en aquesta reforma, que per part d'Esquerra Republicana considerem que hauria de ser molt més ambiciosa.

La carta municipal de Barcelona, doncs, és un instrument imprescindible perquè Barcelona esdevingui la capital que és ja d'una nació que és important, que és Catalunya, i, per tant, tots aquells instruments que ens serveixen per poder desenvolupar aquesta capitalitat, doncs, són eines necessàries i, per tant, Esquerra Republicana hi estarà sempre a favor. Aquest compromís, que neix ja des de fa pràcticament trenta anys, de que Barcelona esdevingués capital i que pogués exercir com una capital que ja era. Per tant, el que fem és anar eixamplant aquests instruments i aquestes eines que ens permeten exercir de capital.

Dit això, doncs, és evident que no votarem a favor d'una esmena a la totalitat que creiem que confon el mecanisme de la carta amb una crítica a la legislació existent; per cert, una legislació existent que van tombar els senyors de la CUP amb algú altre quan el Govern d'Aragonès –llavors vicepresident– pretenia una llei relacionada amb els serveis a les persones que sí que exercia control sobre l'externalització. Sí, sí, si no haguessin fet allò, segurament ara no caldria modificar i fer aquests petits –si se'm permet l'expressió– «apaños».

En tot cas, la reforma amb relació a la carta municipal va amb relació a una sèrie d'articles: el 45, per tal d'adequar-se a la llei reguladora de bases de règim local; l'article 47, per adequar-se a la llei general tributària; l'article 48, per incorporar les obligacions de supervisió contínua i de control i d'eficàcia; i l'article 49, que procedeix a una adequació terminològica dels diferents instruments de gestió en coherència amb la modificació que fem de l'article 45, més una disposició addicional per acompanyar la gestió de la contractació d'obra pública, i a més a més, incorporem, doncs, una modificació a través d'una esmena que presenta el PSC.

M'afegiria a les crítiques del senyor Rius, però al final, què vol que li digui? Fa falta o no fa falta? Fa falta aquesta modificació: hi estàvem d'acord tots els grups municipals de l'Ajuntament de Barcelona en el mandat anterior; continuem estant-hi d'acord. Miri, ens hauria agradat que el llacet fos més gran i més vermell, però serà del color que és i més petit.

Però en tot cas, a Barcelona ens cal parlar de gestió i per exercir la capitalitat ens cal parlar de gestió? Sí, però també ens cal parlar de més coses. Per tant, també aquí els encoratjo a tots plegats que siguem capaços d'ampliar la mirada amb relació a la modificació del tram autonòmic, però també l'estatal amb relació a les competències que hauria d'exercir la capital del país; evidentment, en la línia de les polítiques de no-discriminació, d'habitatge, en la utilització de la llengua que és pròpia de Catalunya, que és el català i, per tant, blindar-la també a través de la carta municipal, i en tot cas, totes aquelles competències que són possiblement transferibles a la capital del país perquè les pugui exercir amb plenitud.

Dit això, com deia, més ambició, ens cal més ambició també en la modificació de la carta municipal, perquè més enllà d'adaptar-nos a la legislació vigent, cal que ens adaptem a la societat a la que hem de donar resposta. Per tant, nosaltres no donarem suport a l'esmena a la totalitat i sí donarem suport, en aquest cas, a l'esmena que parla i que té a veure amb... Ara ho he perdut, però en tot cas, què té a veure amb el personal i amb aquesta carrera professional dels treballadors de l'Ajuntament de Barcelona. Nosaltres, sempre a favor dels trets que defineixen Barcelona com a capital de Catalunya, i per tant, també torno a reiterar la necessitat de que obrim tant el tram autonòmic per a més competències, però també allà on pertoca, que és a les Corts Generals, doncs que ens reconguin més competències, com per exemple també aquelles que són diplomàtiques perquè Barcelona exerceixi també aquesta funció de diplomàcia que ja exerceix de facto.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula la diputada Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyora vicepresidenta. Vull donar la benvinguda a la tinent d'alcalde, al secretari de l'Ajuntament de Barcelona i als membres que els acompanyen, perquè avui és un dia en el que modifiquem la carta de Barcelona, una carta de Barcelona que la dota d'un règim especial, amb una autonomia perquè pugui exercir la seva capitalitat com a capital de Catalunya i una gran capital d'Espanya que és i pugui prestar més i millors serveis a la ciutat, amb més agilitat i molta més autonomia.

Vull recordar que aquesta carta va ser aprovada en el Parlament de Catalunya l'any 98 i ha sigut objecte de tres modificacions. Per tant, aquesta és la quarta modificació impulsada per donar-li una millor agilitat i molta més seguretat en tot l'àmbit de la contractació. En aquest sentit, havia quedat –després d'aquests vint-i-cinc anys, el règim de contractació– bastant obsolet, generava inseguretat jurídica, i, per tant, creiem que, igual que diu l'informe justificatiu de la seva reforma, cal solucionar aquesta inseguretat. Per tant, trobem procedent aquesta modificació per dotar de seguretat jurídica tota la matèria de contractació de l'Ajuntament de Barcelona.

La llei s'articula amb un article únic que modifica el 45, 47, 48 i 49 i afegeix una disposició addicional. Els àmbits modificats que regula aquesta carta és l'organització de l'ajuntament. Des del Grup Popular hi estem d'acord, i ja ho vam dir en el plenari del mes de novembre de l'any 23, que va ser aprovada la modificació per l'Ajuntament de Barcelona, que és necessari dotar de més eficàcia i supervisió amb control continu.

Respecte a l'article 45, nosaltres sí que estem d'acord i considerem necessari que totes les tipologies de gestió quedin ben clarificades, donant suport a la contractació indirecta, perquè trobem molt necessari dotar l'ajuntament d'agilitat i d'una gestió municipal molt més eficaç.

En la resta d'articles, també la supervisió i tota l'activitat de la societat mercantil quan desenvolupin funcions pròpies i després també quan aquestes empreses facin encàrrecs puntuals. Crec que és necessari clarificar els àmbits d'actuació, licitació i adjudicació també per als contractes de les societats mercantils. Trobem molt necessària aquesta modificació a través de la disposició addicional tercera, per la qual la gestió dels processos de licitació i adjudicació dels contractes relatius a l'obra pública de l'ajuntament es podran fer de forma descentralitzada per mitjà de societats mercantils amb capital íntegre de l'ajuntament.

Aquests nous instruments de gestió pública garantiran aquesta seguretat jurídica tan necessària, que, a més, ha sigut alertada per sentències de tribunals, per les juntes de contractació i també superada per alguna normativa de la Unió Europea, i després de la reforma de la llei de contractes del sector públic.

El Grup Popular donarem suport a l'esmena que s'ha d'introduir. Estem absolutament a favor de la carrera horitzontal dels professionals de l'Ajuntament de Barcelona. Valorem molt la seva feina i el treball que fan i, per tant, creiem que amb una carrera professional horitzontal podran millorar tot el que és la seva qualitat i tota la seva trajectòria de treball sense necessitat de canviar de llocs de treball. Aquesta autonomia dotarà l'Ajuntament de Barcelona d'aquesta potestat que trobem molt necessària.

Per tant, aquesta és la visió de l'Ajuntament de Barcelona. Lamentem que l'ajuntament no hagi parlat amb els grups municipals a l'hora de fer-nos saber aquesta esmena tan necessària i que, a més, requerriria també el suport dels grups. I pensem que aquest és un dèficit que lamentem i que posem de manifest amb aquesta intervenció.

Per altra banda, també dir que l'Ajuntament de Barcelona, amb el Parlament i naturalment amb l'Estat, ha de fer una reforma íntegra de la carta per dotar-la de més i millors instruments a l'hora de prestar els serveis i de generar i de respondre als reptes que té.

Per tant, aquest reconeixement que avui fem a tot l'àmbit de la contractació s'ha d'estendre a uns altres àmbits i millorar també el finançament que depèn d'aquest ajuntament per les competències que estem fent de suplència i de capitalitat.

Per tant, aquesta col·laboració és necessària i des del Grup Popular li donarem suport. Nosaltres votarem en contra de l'esmena a la totalitat, a favor de l'esmena presentada i també al projecte de llei.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, a continuació, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Bon dia, senyors diputats. Bien, la carta municipal de Barcelona ha resultado insuficiente e ineficaz. Se aprobó en 1998 y coincide plenamente con la historia de la decadencia reciente de Barcelona. Quieren aprobar una nueva adaptación, pero los problemas estructurales de la ciudad seguirán, sin reconocerlos ni solucionarlos, de manera especial, el problema de la seguridad ciudadana y de la vivienda.

El capítulo XVI versa sobre la seguridad ciudadana. Gran fracaso, la junta local de seguridad de la ciudad celebrada este mes de febrero. Y un dato que es tremendo: Barcelona es la ciudad de 260 robos diarios –denunciados, resulta que hay más–, y, en palabras de un sindicato de Mossos, «los últimos cinco asesinatos cometidos en la ciudad los han cometido extranjeros»: invitados así, no los queremos en nuestra casa.

La okupación se ha instalado en Barcelona. Ejemplo: más de veinte edificios municipales están okupados en la ciudad. Es que es tremendo: seis en Sant Andreu, cinco en Horta, tres en Nou Barris, tres en Sants, dos en Ciutat Vella y dos en Sarrrià - Sant Gervasi, que por supuesto podrían convertirse en vivienda social y hacer respetar la propiedad privada.

Artículos 85, 86: tratan sobre la vivienda, y desde 1998 la vivienda se ha convertido en uno de los principales problemas de nuestra querida ciudad. Los precios se han disparado, los sueldos no. Tras sus políticas tenemos menos propietarios y más precarios.

Temas que desde VOX no compartimos, de la carta municipal de Barcelona, y el resto se niega a abordar. La carta municipal, por ejemplo, tiene capítulos para la juventud, para la mujer... –para el hombre, no, los hombres no tenemos problemas–, y se olvida de las familias, donde la mayoría de hombres y mujeres se desarrolla, y niños y ancianos tampoco están. Aparece cuarenta y nueve veces en la carta municipal de Barcelona una palabra preciosa, la palabra de nuestra querida región –Cataluña– y cero veces la palabra preciosa de nuestra querida nación –España.

El artículo 4.1 de la carta municipal de Barcelona obvia algo tan esencial como que el español es lengua propia de los barceloneses y del conjunto de los catalanes.

También hay que acometer una reforma sobre la organización de los distritos y sus altos costes políticos, porque los barceloneses pagamos demasiados impuestos: IBIs, plusvalías, tasas, multas.

También hay que actualizar el capítulo de servicios sociales. Barcelona es un desastre, cada vez está más llena de sintecho; inundan las calles de Barcelona por la noche. Hay que obligarles a ir a residencias, y a los extranjeros, devolverlos a sus países de origen. Es totalmente inhumano, no se puede consentir, va contra la humanidad tener gente viviendo en la calle.

En el capítulo IV, hay que dotar de fuerza a los ayuntamientos para regular y controlar las licencias, la apertura de los negocios; para conservar el negocio local y para evitar la proliferación de aquellos que atentan contra nuestra identidad, nuestra imagen, nuestra economía y nuestros trabajos: menos «pakis», más colmados. Y, por ejemplo, sobra el artículo 143, porque la Sindicatura de Greuges de Barcelona es totalmente prescindible ya existiendo el Defensor del Pueblo.

Miren, el separatismo quería hacer de Cataluña la Dinamarca del sur, pero la realidad es que han convertido su capital, Barcelona, en muchos barrios, en el Rabat del norte. Desde VOX reformaríamos la carta municipal de Barcelona, sí, pero no así. Queremos más municipalismo, menos autonomismo. Volem menys Generalitat i més Barcelona.

Gracias.

El president

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Diputades, diputats, conselleres, tinenta, secretària i representants sindicals dels treballadors i treballadores de l'ajuntament... Bé, després d'aquesta intervenció masclista, xenòfoba, crec que... –ha dit «pakis»? «en sèrio»? (Pausa.) D'acord. Doncs després d'aquesta intervenció intentarem centrar una mica els termes del debat i del que, en definitiva, va aquesta modificació de la carta de Barcelona.

Com vam expressar ja fa algunes setmanes, doncs els Comuns, evidentment, donem suport a aquesta iniciativa legislativa, que és impulsada, com s'ha dit, per l'ajuntament. Com a objectiu principal, dèiem, té actualitzar i modernitzar aquesta carta municipal per adequar-la a la legislació vigent i dotar-la de major seguretat jurídica. Vam dir en l'anterior intervenció –i, per tant, dono per reproduït el que ja es va dir– que el que fa és dotar les eines, com són les empreses municipals, de major capacitat per afrontar els problemes i els reptes que té Barcelona de cara al futur, i, per tant, només vam posar també en valor tot allò que BIMSA ha suposat per a la transformació de l'espai públic de la ciutat.

També des del Grup de Comuns expressem, com no pot ser d'una altra manera, el nostre acord amb les esmenes presentades pel comitè d'empresa. Reafirmem, per tant, el nostre suport a aquelles reivindicacions del comitè d'empresa i a la lluita constant dels sindicats de classe, UGT i les Comissions Obreres, en la defensa dels drets de les treballadores públiques.

La carta municipal de Barcelona, que regula aquest règim especial de la ciutat, ha estat objecte –s'ha dit també– de tres modificacions al llarg dels seus vint-i-cinc anys de vigència. Aquesta nova modificació, impulsada per l'ajuntament, com deia, s'emmarca en la necessitat d'adaptar la carta a les noves realitats i als canvis legislatius que s'han produït en els darrers anys.

Per aprofundir en la importància d'aquesta modificació, voldria destacar breument alguns dels canvis més significatius que s'introdueixen. En primer lloc, la incorporació de la carrera horitzontal com a model de desenvolupament professional del personal de l'ajuntament. Aquesta mesura, que ja ha estat implementada amb èxit en altres administracions públiques, permetrà als treballadors i treballadores municipals progressar en la seva carrera professional sense necessitar canviar de lloc de treball. Aquesta carrera horitzontal es basa en la valoració de la trajectòria, de l'actuació professional, la qualitat dels treballs efectuats, els coneixements adquirits i el resultat de l'avaluació de l'acompliment. Aquest model de carrera professional fomenta la motivació i la retenció del talent a l'Administració pública, a més de contribuir a la millora de la qualitat dels serveis públics.

I, en segon lloc, la proposició de llei incorpora una nova disposició addicional que reforça el reconeixement legislatiu de la gestió de la contractació de l'obra pública municipal per part dels ens instrumentals municipals. Aquesta mesura permetrà dotar de major seguretat jurídica l'activitat municipal i afavorirà la transparència en la contractació pública. La possibilitat que els ens instrumentals municipals puguin gestionar la contractació de l'obra pública permetrà una major agilitat i eficiència en els processos de licitació i adjudicació, a més de contribuir a la dinamització de l'economia local.

Com deia, des del Grup dels Comuns expressem el nostre suport a la proposició de llei i, per tant, votarem en contra de l'esmena a la seva totalitat. Considerem que l'aprovació d'aquesta proposició de llei serà un pas important per la millora de l'autogovern de la ciutat de Barcelona, per la garantia de la seguretat jurídica de l'activitat municipal. Tanmateix, com hem dit, amb l'esmena donem suport a les reivindicacions del comitè d'empresa, que dona solidesa jurídica al model de carrera professional, que no només és una millora laboral, sinó que contribueix de la mateixa manera a la millora de la qualitat dels serveis públics.

Salut i bon treball.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Aquesta reforma de la carta municipal no és fortuïta. Pretenen dotar de més poder, de més capacitat financera i de menys fiscalitzacions el govern de Barcelona. Això de retre comptes és una nosa, una nosa per qui gasta diners públics a cabassos, sense contenció ni mesura. Governos que compren edificis sencers al mòdic preu d'un titular a la premsa; governs que organitzen competicions de vela però naveguen tothora sense rumb.

A l'època de les consultes populars i de les enquestes, s'han atansat a preguntar als barcelonins quin és el model de ciutat a on volen viure, a on volen agambar els seus fills? Caminen tranquils els barcelonins per damunt de casa seva? Poden passejar per carrers i places amb les arracades de la comunió sense por de perdre mitja orella? O han de dur ben agafada la bossa i mirar de reüll a cada cantonada, sotjant l'espai i esperant la tan temuda estrebada? Això és el progrés i la modernització que ens van prometre, la riquesa multicultural que reivindicaven a cada acte de les seves campanyes electorals?

La Barcelona que han traçat a pinzellades maldestres, carregades d'oportunisme i de negoci fàcil i efímer, ha esborrat tot rastre de la seva personalitat. Els barcelonins ja només baden boca per mostrar incredulitat, perquè la seva veu ni és escoltada ni és respectada. Mentre els seus governants fan xecs en blanc al Sindicat de Llogateres, la ciutat esdevé insegura, caòtica, cara, bruta, inhabitable per a la majoria. I quan els ciutadans demanen la raó de tot plegat, vostès obren el *best seller* de l'extrema dreta, un relat dens de ciència-ficció que tant els serveix per justificar males gestions com per prohibir debats parlamentaris.

A mitjans del 1800, Barcelona va enderrocar les muralles de pedra perquè no s'hi cabia. Ara tenen noves muralles, naturals, aquest cop –la mar i la muntanya–, i, per més que ho vulguin, aquestes no les enderrocaran pas. Barcelona té límits físics, i això condiona, o hauria de condicionar, les polítiques demogràfiques i econòmiques de la ciutat. Els barcelonins ja no es poden estrènyer més el cinturó, ja no poden viure en pisos més petits, no poden continuar renunciant a la seva qualitat de vida per engreixar l'ambició de qui viu allunyat de la realitat i de la quotidianitat que pateixen la resta. Barcelona no necessita modificacions de la carta municipal; necessita un canvi de govern, seny i ordre.

El president

Acabades les intervencions, procedirem ara a les votacions.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabades les intervencions, procedirem ara a les votacions.

En primer lloc, votem l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Comença la votació.

L'esmena a la totalitat ha estat rebutjada per 125 vots en contra, 5 vots a favor i 2 abstencions.

Tot seguit, en haver-se rebutjat l'esmena a la totalitat, procedirem a la votació de les esmenes a l'articulat.

Votem les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Són les esmenes 2, 3, 4 i 5 del dossier del Ple.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 119 vots a favor, cap vot en contra i 13 abstencions.

Votem ara les parts del text de la proposició de llei que no han estat esmenades.

S'inicia la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 115 vots a favor, 6 en contra i 11 abstencions.

Per tant, aquestes parts del text de la proposició que no han estat esmenades queden aprovades.

Tot seguit votem les correccions lingüístiques.

Comença la votació.

Les correccions lingüístiques han estat rebutjades per 81 vots en contra, 11 vots a favor i 40 abstencions.

(Sara Jaurrieta Guarner demana per parlar.) Sí, sí, endavant; té la paraula.

Sara Jaurrieta Guarner

President, per l'article 103, per l'explicació de vot efectuat, dir que és molt excepcional que el nostre grup voti contràriament a les esmenes lingüístiques que es plantegen des dels serveis del Parlament –i, en aquest cas, agrair la feina feta–, però, sincerament, aquestes esmenes afecten molt profundament un tema molt treballat entre els grups parlamentaris, i fins i tot els grups municipals de l'Ajuntament de Barcelona, i, per tant, nosaltres hem efectuat aquest vot contrari.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada Jaurrieta. Hi ha cap altre grup parlamentari que vulgui...? *(Pausa.)* Sí, sí; el diputat Cid.

David Cid Colomer

Sí, president. En el mateix sentit que explicava la diputada Jaurrieta. Nosaltres, evidentment, també reconeixem sempre els serveis de la cambra, la tasca que fan amb relació, en aquest cas, a les esmenes lingüístiques, però ens hem trobat en aquesta ocasió que fins i tot canviaven l'articulat del text i la numeració dels articles, i, per tant, nosaltres enteníem que no s'adeia al que històricament han estat aquestes correccions.

El president

Efectivament, és una situació excepcional. En qualsevol cas, des de la Mesa avaluarem el que ha passat, perquè no és habitual que es produeixi una votació en aquests termes. I agraeixo la intervenció dels dos grups parlamentaris a l'hora d'explicar la seva posició.

Finalment, d'acord amb l'article 138.3 del Reglament, procedirem a la votació final sobre el conjunt de la iniciativa.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 115 vots a favor, 6 en contra, 11 abstencions.

El projecte de llei de modificació parcial de la Llei 22/1998, de 30 de desembre, de la carta municipal de Barcelona, ha quedat aprovat.

Decret llei 1/2025, de 28 de gener, de mesures urgents en matèria de contenció de rendes

203-00007/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 1/2025, de 28 de gener, de mesures urgents en matèria de contenció de rendes. En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per tal d'exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern, l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda.

(Veus de fons.)

Sí; moltes gràcies, president. Diputats, diputades, com vostès saben, Catalunya té instal·lada des de fa temps una crisi profunda relativa a l'habitatge. Com tots vostès ja saben, i si se'n vol afrontar la profunditat, és imprescindible actuar en diferents fronts i amb mesures en paral·lel. El Govern encara aquest desafiament, com hem debatut en diverses ocasions, amb una mirada transversal i buscant que els beneficiaris d'aquest seguit d'accions siguin la majoria del país.

L'habitatge és un problema, especialment per als joves i per a la seva emancipació, i, per tant, exigeix, des del nostre punt de vista, que tots i totes hi puguem estar a l'alçada, perquè són actuacions que mereixen sempre, però en matèria d'habitatge especialment, governar amb seriositat i rigor. I l'habitatge, com els deia, ho és, perquè afecta aquesta gran majoria. Per això els esforços del Govern i del departament que encapçalo seran tan grans com calgui per donar sortida a aquesta situació.

En el pla que avui tinc també l'oportunitat, doncs, de presentar-los, i vinculat amb el decret, hi ha sobretot quatre qüestions que breument sí que les volia detallar per donar resposta a l'àmbit de l'habitatge. Una, incrementar el parc d'habitatge de promoció pública, per donar resposta a la majoria de catalans i catalanes, especialment, com els deia, la gent jove, i en aquest sentit l'acord de govern de la setmana passada, d'aquesta primera reserva pública de solars. Segon, mobilitzar i rehabilitar el parc d'habitatge existent; regeneració urbana dels espais públics, també, a través del pla de rehabilitació d'edificis i del desplegament de la llei de barris. Tercer, atendre les persones i les famílies que tenen més dificultats, com per exemple poden ser famílies monoparentals, famílies que es troben en situacions d'especial vulnerabilitat, amb actuacions com l'adquisició de parc d'habitatge o el desplegament dels programes d'ajuts al lloguer. I quatre, actuar amb mesures de contenció de les rendes del lloguer a través del desplegament de la llei estatal de 2023 del dret a l'habitatge i del decret que els portem avui a la seva convalidació per part de la cambra, del règim sancionador de les rendes del lloguer.

En aquestes línies estratègiques, aquestes quatre línies estratègiques, la contenció de les rendes de lloguer hi consta com una mesura transcendent. I en aquest àmbit el Govern de Catalunya ha tingut el suport inicial del Grup dels Comuns, i com a consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica ho vull agrair de manera important. El treball, com vaig dir fa uns dies, no ha estat fàcil; a vegades avançàvem més a poc a poc del que volíem. Això no obstant, vàrem arribar a un bon pacte, entenc, per a totes les parts, i, per tant, és un treball de col·laboració del qual haig de dir que personalment em sento orgullosa.

Però el decret necessita, evidentment, el suport d'altres grups polítics. En especial, doncs, hem demanat el suport d'Esquerra Republicana, que ha jugat un paper d'estabilitat en favor de Catalunya; no del Govern, sinó de Catalunya. Tenim constància, a més, que l'habitatge ha estat i és una prioritat d'aquest grup i que, de fet, moltes de les línies treballades i que continuem treballant des del departament, doncs, havien estat una bona direcció iniciada durant el Govern del president Aragonès. Entitats, associacions i catalans i catalanes, entenem que comparteixen també la voluntat de canviar les coses.

En l'escenari que ens trobem, en definitiva, doncs, totes les forces de progrés crec que tenim motius per empènyer polítiques d'habitatge que vagin en favor de la majoria dels catalans i catalanes, polítiques que pensin en el país com un projecte col·lectiu. Saben que crec fermament que Catalunya ha avançat sempre que ho ha fet unida i en benefici d'una gran majoria.

Per tant, l'acord de govern que avui porto a aprovació i convalidació del plenari té com a fonament, primer, donar compliment a la contenció de rendes a les zones declarades de mercat tens, un fet que, de fet, és un mandat democràtic amb el suport majoritari d'aquesta institució. La voluntat és, per tant, l'eficiència de la contenció de

rendes en les zones de mercat tens, una circumstància que està determinada i exigida per la Llei 12/2023, i també les diferents modificacions de la llei d'arrendaments urbans.

L'eficiència exigeix un règim sancionador, de fet, com altres lleis contenen, a raó de ser respectades. L'acord, com els deia, amb els Comuns sobre el règim sancionador té, en conseqüència, com a fonament donar compliment a un compliment democràtic de la Llei 12/2023 en matèria d'habitatge; també, d'acord amb la Llei 18/2007 catalana, i una moció del maig del 2019 d'aquest Parlament a favor de l'habitatge.

L'existència anterior de la llei determina amb claredat que ara especifiquem una eina amb raó d'eficiència que tothom ha d'observar la llei; per tant, aporta, des del nostre punt de vista, també seguretat jurídica a les relacions contractuals de lloguer.

El text consta de deu articles, una disposició transitòria i una derogatòria i una disposició final.

Com els deia, l'habitatge és un dret fonamental, i és evident que els catalans havíem establert això per llei amb un suport altíssimament majoritari d'aquest Parlament i que poder viure a un preu raonable a Catalunya jo crec que, ben segur, és un sentiment o un objectiu compartit per part de tots els parlamentaris. Per tant, el que demanem des del Govern és la col·laboració de tothom i operar en un marc d'entesa que ha de tenir també respecte pels mecanismes d'equilibri pactats.

Les accions tipificades com a frau són greus quan el preu del lloguer sobrepassa el límit marcat per l'índex de preu de referència i són molt greus si aquest increment supera o és un sobrecost superior al trenta per cent. Per tant, són regles clares, sancions mesurades i infraccions que, de fet, ja estaven marcades i tipificades per la llei.

En el moment d'aplicar una sanció, s'estableix una manera racional, raonable, que tingui en compte la proporcionalitat, la gradació i la reincidència. Per tant, una sanció molt greu i d'una quantitat important de diners el que tindrà darrere és una acumulació de desproporció, de gravetat i de reincidència.

Aleshores, és fàcil comprendre que hi ha una diferència colossal entre el propietari que lloga un pis i el gran tenidor que té un negoci de centenars de pisos. La proporcionalitat de la sanció, per tant, té una relació directa amb el volum d'actius i amb els beneficis que se'n treuen. De fet, la proporcionalitat, que hi hem tingut una especial atenció en aquest decret, és una peça fonamental, crucial, diria jo, sempre present a la normativa catalana.

Aquest acord té l'objectiu també de protegir les persones que lloguen habitatges per a la seva residència habitual, i ho fa amb contundència, fet que va demanar garantir el Grup dels Comuns. Ara bé, també dona seguretat jurídica a les persones que lloguen habitatges i fan bé les coses, amb seriositat i d'acord amb la llei. Jo crec que incrementa també el factor de transparència del mercat, perquè recorda també la importància de fer bé la publicitat dels contractes i, per tant, d'aportar confiança i claredat en la normativa.

Per tant, l'esperit és un marc reglamentari vinculat a un seguit de tipificacions públiques que contribueixen, en ambdues direccions, a un terreny just de relació. Per això és un pas important i transcendent a favor de totes les persones que lloguen, per descomptat; a favor de totes les persones, de les entitats, de les empreses que tenen habitatges, que fan les coses bé, d'acord amb la llei i amb les condicions preestablertes. La mesura, per tant, té una rellevància especial que no tindria efecte si no s'alineés, com els hi deia al principi, amb la resta de mesures.

Permetin-me també que recordi que l'Estatut de Catalunya determina que el Govern també pugui establir condicions i disposicions legislatives urgents, en forma de decret llei, en casos de necessitat extraordinària. I en aquest àmbit, als 271 municipis de Catalunya que estan ubicats en zones de mercat tens, s'hi aplicarà una limitació de rendes de lloguer d'acord amb l'índex de referència de preus.

Hi ha algunes dades que contribuirien, doncs, a justificar aquests aspectes que ara els hi deia. Només algunes, eh?, per emmarcar-ho. Mirin, l'Observatori

Metropolità de l'Habitatge de Barcelona ens marca, ens dona dades de que el 46,8 per cent de les recerques de lloguer als portals immobiliaris es concentra en habitatges amb preus per sota de vuit-cents euros, i la disponibilitat d'aquests pisos a aquest preu és només del 17,5 per cent. En canvi, l'oferta es concentra en el 32,6 per cent en habitatges que superen o estan per sobre dels 1.600 euros i que representen només un 3,2 per cent de la demanda. Hi ha dades que ens indiquen també que la majoria de famílies a Catalunya destinen el quaranta per cent o més dels seus ingressos al manteniment de l'habitatge, quan allò recomanable és un trenta per cent.

Per tant, per acabar, perquè se m'esgota el temps, ja no els dono més dades per emmarcar la urgència, però sí que dir que el decret és una manera legal, correcta, per tal de que a Catalunya es respectin el dret a l'habitatge i els acords col·lectius sobre lloguers. Es posen tots els instruments per evitar que el preu no superi els to-palls. Tenim la voluntat també d'actuar en aquells àmbits on es fraccionen contractes i, per tant, perseguim els falsos temporals. I el decret aporta seguretat jurídica a les dues parts. I, per tant, entenem també que ha de ser un estímul per al lloguer, perquè aquelles persones que actuen d'acord amb la llei, el petit propietari que lloga el pis a un preu raonable i fa les coses bé, també tindran la seguretat de no patir competència deslleial.

Per tant, pensem que és un bon acord, que és un bon decret que va en la línia d'assegurar, doncs, que els catalans i catalanes en el futur puguin tenir un accés assequible a l'habitatge.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera. A continuació, passem ara a la intervenció dels grups parlamentaris per fixar llur posició. Segons va acordar la darrera Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de set minuts per a cadascun. I en primera instància, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Gràcies, president. Bon dia a tots. Li he de reconèixer, consellera, que quan he començat a llegir el decret m'he emocionat, perquè s'inicia dient: «Catalunya té la competència exclusiva en matèria d'habitatge», i això m'ha agradat molt. Ara bé, jo he de dir: d'una banda, a vegades som Govern de Catalunya i reafirmem les competències exclusives en matèria d'habitatge, i altres dies som Govern d'Espanya, donem suport a la *ley de la vivienda*, que justament ens manlleva les competències que ara ens diuen que sí que són nostres en matèria d'habitatge.

Bé, a vegades costa una mica d'entendre aquest desdoblament de personalitat del Partit Socialista, que seguim trobant al llarg del text, perquè vostè mateixa acaba de dir que s'hauria de donar compliment a les mocions aprovades per aquest Parlament. Una d'elles diu que hem de regular en matèria d'arrendaments urbans, que per això en tenim les competències. Però al mateix paràgraf, a continuació, hi ha un punt que ja posa..., parlem del pare protector, ja: l'Estat espanyol, la *ley de la vivienda*, la contenció de rendes, la zona tensionada i, atenció, l'índex de preus de referència. I jo li pregunto: quin índex?, el català o l'espanyol? Quin barret porten en aquest decret? Jo els hi recordo que l'índex català és una referència per a tots, és un índex que té en compte les característiques del pis, la ubicació, els metres útils..., és un índex referent per a la resta de comunitats autònomes, mentre que l'espanyol és un *café para todos* que no coneix la realitat territorial i on arriba a haver-hi a vegades una diferència de seixanta euros entre un pis reformat i amb terrassa i un pis que es troba en estat d'origen. Per tant, voldria preguntar-li: de quin índex parlem avui?

Després ens parlen de la zona tensionada. La zona tensionada, que, els hi recordem, aviat farà un any..., nosaltres creiem que qualsevol govern hauria d'analitzar primer, abans de seguir avançant, si aquesta zona ha funcionat, si s'han de fer arranjaments o

no. En l'exposició de motius ja deduïm que reconeixen que molt no ha funcionat, perquè donen dades del segon trimestre del 2024 on diuen que sí, que hi ha una baixada d'un cinc per cent dels lloguers, mentre que al tercer trimestre ja anem pel 1,4 per cent d'augment. Però, això sí, un decret hauria de tenir totes les dades i tota la realitat. I no trobem aquí a dir que ha desaparegut del mercat una oferta del disset per cent –del disset per cent, eh?

En la seva exposició de motius segueixen buscant culpables, que mai, òbviament, mai és la nefasta regulació que s'ha fet des de Madrid, forçats –forçats– pels cracs de l'habitatge a l'Estat espanyol, que són, doncs, els de Sumar i Comuns. Això, aquesta reflexió, no la farem.

De fet, era tan fàcil com escoltar tots els experts o mirar què ha passat a la resta de països europeus, perquè haguéssim estalviat temps, diners als ciutadans i falsos missatges. Irlanda aplica la contenció de rendes l'any 2016 i acaba d'anunciar la seva retirada. Menys oferta al mercat i desapareixen els inversors privats, que, l'hi recordo, i vostè ho sap, són part de la solució. Per tant, eliminen la contenció de rendes, a Irlanda.

Però seguim buscant culpables: ara és el lloguer de temporada. Jo no li diré que no hi hagi part d'aquesta oferta –evidentment, hi han moltes dades que ho demostren– que ha marxat cap al lloguer de temporada, i que, evidentment, estem d'acord amb una regulació d'això. De fet, hem presentat una llei, aquest passat desembre, des de Junts per Catalunya per regular qualsevol tipus de frau que vagi en aquest sentit. Però ens dona dades de l'Observatori d'Habitatge i ens fa referència a aquestes ofertes que han anat a parar al mercat de temporada, però el que no ens explica és que les mateixes dades del mateix observatori de què vostè fa menció –i això no es diu en el decret– han marxat al mercat de compra. És a dir que la gent, davant d'aquesta nefasta legislació, està venent els seus pisos, que van a parar sempre a mans dels mateixos.

Per tant, aquest argumentari, que escombra cap a casa sempre, no parla mai de rectificar, però sí que parla cada vegada de veure quin culpable nou trobem de la situació. I ara ja ho han trobat: falta un règim sancionador. Però és que ens està parlant d'un règim sancionador absolutament desproporcionat, que arriba fins als 900.000 euros en el cas que es llogui per sobre del preu de l'índex, que seguim sense saber si és el català o l'espanyol, o també per cobrar despeses de gestió al llogater. Estem parlant de sancions de fins a 900.000 euros.

Bé, comencen aquesta flamant i objectiva exposició de motius dient: «Aquest decret es farà de forma respectuosa amb els drets dels ciutadans i amb el dret a la propietat.» Nosaltres entenem que lo del dret a la propietat per part del Partit Socialista deu ser una broma, la referència que hi fan. No diferencien entre petits i grans; no sabem quins recursos destinaran a informar a tots els ciutadans que tenen un sol pis –un sol pis– i que es poden veure subjectes a aquest tipus de sancions, que, a més a més, potser no tenen el coneixement ni les desenes d'advocats que té un banc o un fons voltor per ser assessorat, i tampoc per pagar la multa, perquè aquesta multa ni venent el seu pis la podrien pagar.

No ha funcionat res, no ha funcionat la contenció de rendes, no ha funcionat la zona tensionada, no han funcionat els índexs de preus espanyols. L'oferta fuig i la gent segueix sense trobar pis. Però la solució: més càstig i cap incentiu.

Senyors del tripartit, ens diuen que és urgent, que això és urgent. Doncs nosaltres, des de Junts per Catalunya, els diem: és urgent que seguim i que parlin amb tots els agents implicats, perquè tots som part de la solució. És urgent que després d'un any revisin aquesta zona tensionada i el que no hagi funcionat es rectifiqui. És urgent que deixem de ser el banc de proves de l'Estat espanyol en matèria d'habitatge. És urgent que mirin què passa als països del seu voltant; és urgent que vegin que Irlanda ha tirat enrere amb la contenció de rendes. És urgent que compleixin el mandat d'aquest Parlament, que fins a vuit vegades –vuit vegades– ha aprovat el retorn

de tots els pisos de la Sareb a Catalunya, perquè es puguin fer polítiques socials. Els recordem que són pisos que va perdre la gent d'aquest país perquè no podia pagar una hipoteca i van anar a parar als bancs. Per tant, el que ha demanat aquest Parlament és urgent que es compleixi. És urgent que inverteixin. És urgent que construeixin. És urgent que deixin de passar la pilota al terrat dels ciutadans que tenen *un* pis. L'Administració és qui ha de resoldre el problema, consellera, i ho saben –ho saben. Si volen més oferta, no ha funcionat. Incentivin i deixin de castigar.

I acabem com hem començat. Ens diuen: «competència exclusiva en matèria d'habitatge de la Generalitat de Catalunya». Doncs bé, com els hi deia, Junts per Catalunya ha presentat una llei per combatre el frau en el lloguer de temporada. Esperem que estiguin a l'alçada quan aquesta llei arribi en aquest hemicicle.

I acabem dient que és indispensable que exercim les nostres competències, perquè com més sobirania, menys dependència.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Moltes gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Gràcies, consellera Paneque. Consellers i conselleres, diputats, diputades, bé, Esquerra Republicana, tant quan ha estat al Govern com ara a l'oposició, hem posat, hem intentat posar i continuem tenint la mateixa ambició de posar les bases per a començar a construir l'accés a l'habitatge com a dret fonamental. Perquè, com m'han sentit dir moltíssimes vegades, l'habitatge, l'accés a l'habitatge, és la porta d'accés a tots els altres drets. Sense un sostre que t'aixoplugui, difícilment et poden parlar de dret a la igualtat, a la salut, a l'educació i a tants i tants altres drets.

Per tant, ens cal tenir un paraigua normatiu. Ens cal fer moltes coses, l'única solució no és la legislativa, però cal un paraigua normatiu, un paraigua normatiu que construeixi el dret, que l'aixoplugui i que, a més a més, garanteixi la defensa dels més febles, dels que no tenen altra cosa que el dret o han de poder tenir el dret a l'accés a l'habitatge. Per tant, nosaltres farem prevaldre sempre els drets de la majoria sobre aquells que han pensat que tenir una propietat garanteix poder especular. I a això també m'hi referiré.

La nostra obligació, quan vam estar al Govern, va ser aportar solucions. I a fe de Déu que ho vam intentar manta vegades. I ho vam fer amb determinació i ambició, i no sempre acompanyats de tothom. En aquest cas, ho he dit moltes vegades, el PSC s'ha mogut, i s'ha mogut en la línia de construir aquest dret fonamental. Per tant, per aquesta part he de dir: vostès s'han mogut. En aquell moment no ens van ajudar massa, per no dir gairebé..., poc. Per exemple, ja tindríem regulat el lloguer d'habitatge, el lloguer de temporada i el règim sancionador si vostès haguessin convalidat el decret que en aquell moment el Govern republicà, el Govern del president Aragonès, va presentar. Bé, en fi, ara estem on estem i ara hi ha passes amb relació a fer possible la construcció d'aquest dret fonamental.

Avui ens presenten un règim sancionador. A nosaltres ens ho van posar difícil. Nosaltres sempre estarem al costat de la gent, perquè som la gent, ens devem a la ciutadania. Per tant, nosaltres, en tot allò que sigui a favor de la gent, Esquerra Republicana hi serà. I perquè és i continua sent, en aquests moments, la prioritat principal de qualsevol govern, aquí i allà, doncs, treure l'habitatge de la lògica del mercat especulatiu; no del benefici raonable: del mercat especulatiu. Per tant, Esquerra Republicana som responsables i no deixarem de ser mai ambiciosos, perquè ho volem governar absolutament tot.

Ara vostès ens presenten un règim sancionador. Necessari, insuficient, ja els hi dic. L'hi he dit, consellera, les vegades que ens hem trobat: necessari, insuficient. Per

què? Doncs perquè deixa una part important de la regulació, que és la definició del lloguer de temporada i el lloguer d'habitació. Perquè, tot i el règim sancionador, saben vostès que els que no dormen mai, perquè volen obtenir beneficis més enllà de lo raonable, doncs trobaran la manera d'escapolir-se del règim sancionador.

Tot i això, nosaltres avalarem, permetrem la convalidació d'aquest decret, perquè ja ho he dit: nosaltres som la gent, som com la immensa majoria de la gent, i estem sempre al costat de la gent.

I els hi deia: règim sancionador necessari però insuficient. I cal ambició. Cal no tenir por. Cal no estar pendent permanentment de què dirà el Tribunal Constitucional. Escolti'm, aquesta cambra ha sigut ambiciosa al llarg de la seva història en la defensa dels drets dels ciutadans, i aquesta cambra ha de tornar a recuperar aquella voluntat que tenia de garantir drets. Ho vam fer quan vam regular les parelles de fet del mateix sexe. Érem competents? La compilació de dret civil foral catalana regulava les parelles de fet? No. Ho vam fer, era un acord polític. Cal un acord polític per garantir, per blindar les competències de Catalunya en matèria d'habitatge. Cal blindar la capacitat que té la Generalitat de Catalunya, el Govern de Catalunya, per codificar, per regular, per tenir una llei d'arrendaments pròpia. I si pensen que..., i si tenen o tenim, alguns tenen por del Tribunal Constitucional..., allà on toqui, blindem les competències de Catalunya. Ha de ser un pacte polític. Els hi reclamo, els hi exigeixo. Perquè, si no, els haurem de deixar sols en algunes votacions. Cal ambició política. Cal que el Parlament de Catalunya torni a recuperar aquella vocació i aquella voluntat de garantir drets. Els drets es garanteixen allà on rau la sobirania popular de Catalunya, que és el Parlament de Catalunya.

Per tant, els hi deia: necessari, aquest règim sancionador?, sí, i insuficient. Perquè falta regular, definir què és el lloguer de temporada. Perquè l'han pervertit. Ara, doncs, sí que s'escapa. S'escapa l'oferta de lloguer, perquè se'n va a aquest règim molt més substanciós econòmicament, que és el lloguer de temporada. I se'n va amb una perversió encara més del que s'havia regulat el dret d'habitació, que s'està convertint... Els habitatges s'estan trossejant en habitacions que són llogades individualment per tal d'obtenir, doncs, major benefici, que això és el barraquisme vertical. Han acabat convertint els habitatges en barraquisme vertical. És el que ens està passant en aquests moments.

Per tant, règim sancionador necessari, però insuficient. Cal ambició de país, cal voler-ho governar absolutament tot. Falta regular el lloguer de temporada i el lloguer d'habitació; manca, per tant, aquesta part del paraigua normatiu per posar fre a l'especulació, perquè especular no és un dret. L'accés a l'habitatge ha de ser un dret, i ha de ser un dret fonamental, perquè, com els hi deia, doncs, sense tenir un sostre que t'aixoplugui, difícilment et poden garantir cap altre dret.

Per tant, consellera, ja l'hi dic: han de fer els deures, han de ser ambiciosos i han de batallar absolutament per tot, i han de batallar també per les competències d'aquest Parlament, que les tenim. I això es fa acordant políticament. Per tant, no s'adormin, els hi exigeixo que no s'adormin.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores i senyors diputats, el decret llei que avui ens porta el Govern amb el pacte amb les esquerres d'aquest Parlament és un decret que està fora de tot el que és la lògica política, la lògica jurídica i qualsevol tipus de lògica que busqui resoldre el problema de l'habitatge a Catalunya. Tots els grups parlamentaris hem posat de manifest el gran desajust que hi ha entre l'oferta i la demanda i la necessitat de garantir l'accés a l'habitatge. Però qui

té l'oferta? Els propietaris, en un noranta-vuit per cent. Per tant, senyora consellera, vostè necessita els propietaris perquè posin el seu pis en disposició de ser llogat.

Què necessiten els propietaris per posar el seu pis en disposició de llogar i prestar un servei a les persones que requereixen i necessiten un habitatge? Seguretat jurídica; equilibri de drets i deures entre el propietari i l'inquilí, per garantir i protegir el que compleix i, naturalment, que respongui el que incompleix. Què necessiten també? Un preu que sigui just i que veritablement sigui rendible llogar un pis. I què necessita també el propietari? Que se li respecti, que es garanteixi el seu dret a la propietat i la disponibilitat del seu bé.

Què està fent el Govern? Tot lo contrari. Veuen que l'error que estan cometent al control de rendes, al perseguir el propietari, està fent que els propietaris retirin el seu pis, perquè tenen inseguretat jurídica, saben que si incompleix el llogater i no paga no poden recuperar el seu pis, i, per tant, el retiren. I vostè, en comptes de garantir les condicions adequades i la seguretat necessària perquè aquest propietari sigui un aliat seu i posi el seu pis, que ja el té –no l'ha de construir dins de cinc anys, no, ja el té–, a disposició de la gent que avui en dia vol tenir pisos de lloguer, vostè el criminalitza, el persegueix, i ara li estableix un règim sancionador absolutament desproporcionat, superior al que té qualsevol persona o qualsevol professional sanitari amb una negligència mèdica, que posa en risc la vida de les persones. Vostè creu que això és raonable?

Les principals sancions a Espanya estan per 600.000 euros, i aquí vostè, per una acció administrativa, incorpora una sanció, amb una indefensió absoluta, de 900.000 euros. Però on s'ha vist això? Vostè considera que això és normal?

El mercat de lloguer no és molt professionalitzat. El mateix institut metropolità del que vostè parla diu que el 76,5 per cent dels llogaters només tenen un pis, són persones que posen el seu pis... Llavors, aquestes persones, per no complir amb la normativa, per no incorporar el preu de referència, li pots ficar unes sancions que pot arribar a perdre el seu pis? Vostè què pensa que farà aquesta gent? El retirarà del mercat o se n'anirà al mercat temporal, que és un refugi, no un frau. Perquè qui té un pis pot ficar el seu pis on vulgui.

I vostès estan expulsant del mercat habitual i permanent els pisos i estan provocant que se'n vagin al mercat temporal. Són vostès els que causen aquest desajust. I a sobre, a perseguir a tothom, anar en contra de tothom. I vostès es diuen «forces de progrés»; són les forces del retrocés, en tots els sentits.

I, a més, estan eliminant la lliure disposició i van en contra de la propietat privada. Aquesta sí que és una voluntat: anar en contra de la propietat privada. Volen eliminar la potestat d'una persona de disposar dels seus béns. I, per tant, des d'aquesta visió, nosaltres hi estem absolutament en contra.

Però, a més a més, és inconstitucional. No són proporcionals, aquestes normes. Vostè sap molt bé que han de complir uns paràmetres de proporcionalitat i l'article 9 de la Constitució així l'hi exigeix. I aquestes normes no tenen cap cap tipus de proporció entre la infracció que es vol evitar i la sanció que s'estableix. No hi ha equilibri entre la gravetat de la infracció i la sanció imposada.

I, a més a més, és que el que té més gràcia és que vostès al propietari que incompleix amb un tràmit administratiu li fan una sanció de 600.000, 900.000 euros. En canvi, a l'ocupa, que està traient un habitatge i està traient la propietat d'una persona, res, a sobre el protegeixen. I a l'inquiocupant», que tampoc paga un lloguer i, per tant, està causant un perjudici econòmic a la persona que té un pis, tampoc. Vull dir, només al propietari que comet..., una sanció.

Vostè ho troba normal, això? La imposició del Grup Comuns, que estan destruint tot l'habitatge i tota l'activitat econòmica..., estan fent aquesta força cap a vostès que els estan fent perdre el nord de lo que ha de ser la correcció política, la correcció jurídica i la seguretat en tot aquest sentit.

Per tant, des d'aquesta visió, el Grup Popular hi estem en contra. Aquest decret no distingeix entre infraccions amb impacte real al mercat i simples errors administratius. Aplica sancions de la màxima gravetat, fins i tot en incompliments formals. No justifica per què les multes han de ser tan elevades i com, en aquest cas..., en funció del dany que estan causant.

I, per altra banda, escolti'm una cosa: tenim molts dubtes de la capacitat de la Generalitat per sancionar una llei de l'Estat..., l'incompliment de la llei del propi Estat, que no té un règim sancionador la pròpia llei. I, per tant, des d'aquesta visió i des d'aquesta perspectiva, nosaltres entenem que la Generalitat, des d'aquesta visió, no té competència.

A més a més, li recordo, eh?, que la competència dels arrendaments urbans és exclusiva de l'Estat; article 149. Els arrendaments urbans és una competència exclusiva de l'Estat.

Per tant, des del Grup Popular, volem que es faciliti l'accés a l'habitatge. Pensem que per a això s'ha de garantir un equilibri entre el propietari i l'inquilí. S'ha de derogar la declaració de zona tensionada, s'ha de millorar l'oferta i facilitar que la gent posi els seus pisos a disposició dels lloguers. Per això s'ha d'emparar i donar seguretat jurídica i facilitar que aquestes persones tinguin la confiança en el mercat per poder-ho fer. I aquesta intervenció en el mercat, aquesta persecució contra el propietari, aquesta persecució contra el que és tot el règim de lloguers és un error absolut que no només no resoldrà el problema, sinó que a sobre l'agreuja.

Moltes gràcies, senyor president..., o senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada, hem fet un canvi, per tant... És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula la diputada Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé; bon dia. Consellera Paneque, bé, vostè ha dit que s'ha d'estar a l'alçada. I jo li pregunto: realment vostè creu que el Govern de la Generalitat està a l'alçada? Perquè inclús jo ara l'escoltava en l'exposició que ha fet i semblava que estiguéssim parlant de diferents decrets. O sigui, ha dit unes coses que res tenen a veure amb la realitat. I és que, un cop més, avui el Govern de la Generalitat torna a demostrar que la seva resposta a la crisi de l'habitatge és la mateixa de sempre: més intervencionisme, més regulació i, per tant, menys llibertat. I avui ens presenten aquest decret llei que no només no resoldrà el problema de l'accés a l'habitatge, sinó que el que farà i el que provocarà és agreujar-lo encara molt més.

I, miri, per començar, la seva exposició de motius d'aquest decret llei és una fal·làcia, perquè la situació actual és precisament a conseqüència de la manca de polítiques públiques eficients en matèria d'habitatge en aquests últims vint anys. I és que aquest decret de contenció de rendes no és res més que un nou experiment fallit; un nou capítol d'aquest desastre legislatiu que s'ha anat escrivint, amb quaranta-un canvis normatius en tan sols deu anys. Saben el que són quaranta-un canvis normatius en tan sols una dècada? Això no és planificació; això és un desastre absolut en matèria d'habitatge.

I és que vostès demostren un cop més que legislen a cop de *prueba y error*. Anem provant, anem provant i si surt error, ens tirem enrere. I, de fet, tenim casos molt evidents, com, per exemple, els recordo el control fallit sobre la Llei 11/2020, que, per cert, diversos articles es van declarar inconstitucionals i que el temps que aquesta llei va estar vigent, concretament «aprox» un any i mig, quines van ser les conseqüències d'aquesta llei? Doncs tres exemples molt clars: la reducció de l'oferta de lloguer va disminuir en un deu per cent. Però és que després ens vam trobar que el que va provocar és la baixada del preu de lloguer de pisos *de alto standing*, però, en canvi, el que va provocar és l'augment dels lloguers de la resta d'habitatges, que, *vamos*, són els que necessiten la majoria de catalans.

Per tant, podem dir que aquesta norma va acabar perjudicant els que vostès diuen tant defensar. I aquí, doncs, em refereixo a la senyora Capella, per exemple, no?, d'Esquerra Republicana, que diu que és el partit de la gent. Doncs precisament aquesta norma va acabar perjudicant a la gent de Catalunya que tant diu defensar.

I cegats pel seu sectarisme, avui ens trobem amb 271 municipis declarats zones tensionades que estan afectant el noranta per cent de la població. I per a què serveix això? Doncs, d'una banda, perquè el preu mitjà del lloguer baixi un cinc per cent; però és que s'ha de tenir en compte que, d'altra banda, fa que el nombre de contractes signats, els contractes signats de lloguer, caigui un disset per cent. I això són dades, són dades objectives, precisament, del mes d'octubre de 2024.

Almenys podrien aprendre de l'experiència d'altres llocs: ciutats, doncs, com, per exemple, Berlín, que va aplicar precisament aquesta norma l'any 2020, i oh, sorpresa!, quina va ser la conseqüència? Doncs que va baixar l'oferta en el mercat de lloguer. I no només això, sinó que també va caure la inversió immobiliària. I aquestes són les conseqüències. Almenys podríem aprendre dels errors d'altres llocs.

Però és que després també ja hem vist el fracàs de la mesura del trenta per cent d'habitatge protegit en obra nova, sense anar més lluny, a la ciutat de Barcelona, que ha sigut, doncs, un fre absolut a la promoció d'habitatge, que en lloc de generar més oferta, l'ha reduït i ha fet pujar encara més els preus.

I avui el que ens porten a votació, doncs, és la materialització de l'amenaça que porten temps anunciant, que és aprovar el règim sancionador. Una nova volta de rosca intervencionista que s'empara en una llei devastadora com és la *ley por el derecho a la vivienda* del Congreso de los Diputados, que es va aprovar l'any 2023, una llei que permet a la Generalitat actuar d'ofici i castigar amb sancions, amb sancions molt greus, amb sancions en alguns casos inclús desproporcionades, perquè estem parlant de sancions que passen de nou mil a noranta mil euros. Perquè, clar, segons el Govern, cal penalitzar aquelles persones, en aquest cas els propietaris, que decideixen com gestionar el que és seu. Doncs així no.

I, mirin, jo inclús veig que la solució és tan evident, que inclús ho hem comentat en diverses ocasions, que em fa fins i tot vergonya, em fa fins i tot riure haver-la de comentar: més seguretat jurídica, menys burocràcia, més incentius perquè els propietaris puguin posar i es vegin incentivats a posar els seus habitatges en el mercat de lloguer. Però, clar, això no queda tan bonic en el discurs populista del Govern de la Generalitat; millor, doncs, seguir fent com si la realitat no existís, anar aprovant decrets, decrets, decrets com qui va posant pegats en un vaixell que s'enfonsa. Perquè aquesta és la situació que està patint a dia d'avui Catalunya en matèria d'habitatge.

Per això, des de VOX ho diem molt clar, no?: prou intervencionisme, prou condemnar els catalans a la precarietat habitacional, prou infern fiscal i prou castigar el propietari com si fos un criminal. Ho tenim molt clar: reduir impostos i facilitar la construcció de nous habitatges, alliberant el sòl, sempre que, lògicament, no estigui protegit; derogar la llei de *vivienda* de Sánchez, que és una llei que no ha fet més que generar més incertesa i més desconfiança. Després, tenim molt clar que s'ha de garantir el dret de propietat i acabar amb la impunitat de l'ocupació il·legal, que també s'està emparant més amb aquest decret que avui porten a votació. I, sí, a aplicar, doncs, el principi de prioritat nacional, de perspectiva de família per a l'accés a l'habitatge social.

I, miri, consellera Paneque, jo li diré molt clar, eh?: els pisos no es multipliquen a costa de decrets; es construeixen en llibertat i es posen en el mercat de lloguer amb seguretat jurídica. Si inclús els seus, el propi governador del Banc d'Espanya, el senyor Escrivá –que, per cert, fa uns mesos, doncs, estava a l'executiu de Pedro Sánchez–, quan li van preguntar fa uns mesos sobre el tema de la contenció de rendes, ho va dir molt clar, i va dir que, en referència a la contenció de rendes, pot tenir efectes indesitjables. A veure si escolten una miqueta més els seus.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, consellers, conselleres, diputats i diputades, nosaltres també volem agrair la possibilitat que vam tenir de treballar aquest decret amb l'equip del Departament de Territori. És cert que hi havia moments que aconseguíem avançar més o menys, però crec que finalment el resultat és un bon resultat. És una bona notícia per a nosaltres i per a milers de famílies llogateres que aquest decret es pugui convalidar avui al Parlament. I aquí vull donar les gràcies també a la resta de forces que li donaran suport, perquè són les forces que coincidim en defensar que l'habitatge ha de ser sobretot un dret, un bé públic i que no pot ser un producte de mercat i especulació. I, per tant, crec que hem d'aprofitar aquesta legislatura i aquesta majoria per avançar en la garantia d'aquest dret.

És veritat també que és un règim sancionador que arriba tard, que arriba un any tard. Fa just un any que tenim en vigor una llei que parla d'aquesta contenció de rendes i que, al no tenir mecanismes per sancionar, ha fet que la seva eficàcia, efectivament, no sigui la que ens hagués agradat, a més de tots els forats que ja van quedar i que ja vam avisar en el seu moment quan es va aprovar la llei estatal, com el lloguer d'habitacions, el lloguer de temporades o el fet de que no hi hagin sancions previstes.

Perquè el debat avui no va de la contenció de rendes, no va de si s'ha d'intervenir o no en el mercat; va de si s'ha de complir la llei que diu que sí que s'ha de fer. D'això va. Per tant, aquells grups que ho veuen tan malament són justament els que sempre estan defensant que s'intervinguí per sancionar, per perseguir i criminalitzar a qui se salti la llei. Per què a qui es salta la llei en el tema de l'habitatge no se'l pot sancionar? Per què no se'l pot investigar? Per què no se li pot exigir transparència en les dades? En d'altres temes sí, però és que hem sentit coses tan absurdes com que depèn del nombre d'habitatges que tingui que et puguin sancionar o no. Amb la llei de trànsit, depèn del nombre de vehicles que et saltis les multes? O sigui, que coneguis la llei? El límit d'alcoholèmia, si tens un vehicle, te'l pots saltar perquè no estàs obligat a saber el que diu la llei? L'excés de velocitat?

És a dir, les lleis estan per complir-les, tinguis un habitatge, tinguis un cotxe o en tinguis dos-cents. O és que qui té una flota de camions ha de complir la llei de trànsit i qui té un habitatge per anar els caps de setmana a la Cerdanya se l'ha de saltar? Em sembla que és evident que tothom ha de complir la llei i avui estem parlant de què s'ha de fer per fer complir aquesta llei, que, per cert, les comunitats autònomes tenen competències en règim sancionador i ho poden fer, i per això ho estem fent.

Però és que intervenir el mercat quan és un bé de primera necessitat és també una obligació d'un estat de dret i un estat de benestar com som nosaltres. Perquè ho vam fer quan el covid, se'n recorden?, quan les mascaretes FFP2 estaven a nou euros cada una. Què es va fer? Es va intervenir el preu del mercat i es va posar un preu límit a les mascaretes. Ens va semblar malament que en una crisi d'emergència en salut s'hi intervingués? No ens va semblar malament. Es va posar un preu límit a les proves d'antígens que es venien a les farmàcies, que van arribar als dotze i als catorze euros quan s'acostava el Nadal i la gent anava desesperada per intentar fer-se tests d'antígens per veure si podia anar a veure els seus familiars per Nadal. Ens va semblar malament que s'hi intervingués? No ens va semblar malament. Es va fer.

Doncs ara estem en una crisi semblant i que, a més a més, impacta en la salut de molta gent; és també una epidèmia. Perquè quan tu no tens garantit l'accés a l'habitatge, afecta la teva salut mental, la teva salut física, el rendiment dels teus fills i les teves filles en l'educació. És una emergència que afecta la salut de milers de famílies. *(Alguns aplaudiments.)* Per tant, cal intervenir el mercat, cal fer una llei que reguli els preus i cal sancionar a qui s'ho salti. Perquè és una llei que estan obligats a complir-la, en tinguis un o en tinguis cent.

Les sancions són proporcionals i estan dintre de la llei pel dret a l'habitatge del 2007. O sigui, no ens les inventem. S'haurien de llegir la legislació que està vigent a Catalunya des de fa gairebé vint anys. Ja hi ha una gradació de sancions, ja hi ha una gradació de multes. I, evidentment, quan el marge és de noranta mil a 900.000, hi ha una gradació aquí que després la multa pot arribar a 900.000, però també pot ser de noranta mil. I si el preu pel qual et saltes la limitació de lloguers és de menys d'un trenta per cent, les multes van de nou mil a noranta mil.

Per tant, han d'entendre una cosa. Si la sanció no és dissuasòria, que és el veritable esperit del règim sancionador, i et surt més a compte petar-te la llei que la sanció, es petaran la llei, els grans tenidors, se la petaran, perquè és igual que em multin, si jo guanyo molt més amb l'especulació. Per tant, és dissuasòria i tots aquells que compleixin la llei no tenen res a témer, més aviat, com els deia, estem obligant que els grans informin que són grans tenidors i que tenen una obligació de posar el preu de referència.

I desdemonitzem el preu de l'índex de referència. Facin un exercici, vagin a la web de l'índex de referència, sigui l'estatal, sigui el català. Un habitatge de seixanta-dos metres quadrats al Poble sec –de seixanta-quatre metres quadrats, al Poble Sec– es pot llogar per fins a nou-cents euros; a l'Eixample, fins a mil, no a 2.500 com estan la majoria dels habitatges que es lloguen a l'Eixample. Però nou-cents euros i mil euros no és una ruïna per ningú, per cap petit propietari que només tingui un habitatge que lloga. Mil euros per un habitatge de setanta metres quadrats no és una ruïna.

Hem arribat fins aquí, hem arribat fins aquí i ara queda molta cosa a fer, consellera. I és la darrera part de la intervenció. Perquè ja fa un mes que està el règim en vigor i si entrem a les plataformes veurem que cap d'elles o gairebé cap d'elles pràcticament no han adaptat els anuncis al que diu la llei. Els vam donar cinc dies per fer-ho; no ho han fet. Les plataformes. No estem parlant del petit llogater que posa un habitatge a no sé quin lloc; les plataformes. No ho han fet. Per tant, ja es pot començar a sancionar. Ja es pot. Ja podem. I sap que fins que no comencem a donar senyals de que hi han sancions i que això va de veritat, no ho faran. Les despeses de gestió, la llei diu que no es poden cobrar al llogater. Tampoc és tan difícil demanar que es compleixi això. I, si no, doncs tens una sanció. L'equip d'inspectors el necessitem ja, però amb el que hi ha ara a l'Agència de Consum ja poden començar a sancionar les plataformes.

La campanya que li hem demanat. Estem d'acord que s'ha de fer una campanya d'informar drets i deures. Havíem de tenir la del 012 ara, l'altre al març... Acaba febrer i encara no la tenim. Cal fer ho ja. Informar de drets i deures també és una obligació del Govern.

I el registre de grans tenidors, consellera. Perquè ahir van dir a *bombo y platillo* que s'obligarà i sancionarà els grans tenidors que no informen..., perquè això ja ho tenim a la llei des de l'any 2022. El que vam fer ahir és afegir..., en temps i forma, però això ja hi és. I sap que el que cal és el reglament que realment desplegui el registre i obligui a inscriure's. I això, doncs, no ho vam aconseguir amb el Govern d'Esquerra durant molt de temps que ho demanàvem i encara tampoc ho aconseguim. Ens han dit que al maig o al juny. El reglament dels grans tenidors és fonamental per poder complir aquest règim sancionador i altres mesures fiscals que sap que estem treballant.

Per tant, no ens adormim. Fem fermesa en l'exigència de complir la llei, en l'exigència a l'hora de fer sancions. Donem tranquil·litat que qui compleixi la llei que no li passarà res, però perseguim els pirates immobiliaris.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra. I té la paraula la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, hem de reconèixer que l'ordre d'intervenció sempre acaba alterant el que s'hauria dit.

Sí, a mi em fascina que estiguem encara a aquestes alçades, des d'aquest costat del Ple, dient que aquest tipus de regulacions van contra la propietat privada, quan precisament han sigut els models de desregulació de l'habitatge lo que ha atemptat contra la propietat privada personal, que és la que després diuen defensar, la d'aquelles persones que podrien accedir a l'habitatge, i que ha empès cada vegada més gent al mercat de lloguer. Per això avui estem fent això, que ara en parlarem una mica, de què vol dir celebrar un mecanisme que fa que una llei sigui mig efectiva. Però en tot cas, sí, els que atemptat contra la propietat privada han sigut les diferents regulacions, des de l'Aznar pare a tot l'entramat econòmic que tenien al voltant, amb l'Aznar fill fent-se càrrec d'anar podent gestionar aquests pisos amb grans fons voltors.

Llavors, parem ja amb això d'intervenir el mercat com a gran disputa, per l'amor de Déu. Perquè intervenir el mercat també és cent mil euros en un dispositiu policial per desnonar una família perquè es passin aquestes claus a un fons volor. Això també és intervenir al mercat. El mercat no és un espai lliure on van passant un *montón* de coses. Intervenir el mercat també són bonificacions, també és perdonar impostos. Això no és intervenir? O els paquets de promocions de les empreses, no són intervenir el mercat? Perquè a mi m'agradaria veure com funcionaria aquest mercat, que en teoria és lliure, si no hi hagués cap mena de promoció. Com funcionaria aquest mercat si no hi hagués estructures estatals. Com funcionaria aquest mercat si ens oblidéssim de que hi ha estructures que, de fet, tenen a veure amb els impostos que s'han de poder recaptar i amb la sanitat pública. Perquè fins l'última instància, que jo sàpiga, els empresaris també han d'anar a aquesta sanitat pública. Per tant, parem de dir lo d'intervenir el mercat només amb el que ens convé, perquè és tant intervenir el mercat obrir més centrals de creuers o seguir donant diners a determinades empreses que no són rendibles i que, a més, cada vegada n'hi ha menys en l'economia productiva que fer regulacions d'aquest tipus.

Llavors, increïble –increïble–, diputats de Junts, això de les sancions desproporcionades quan van portar al Congrés que per robar un mòbil, independentment dels diners que costés, hi haguessin tres anys de presó. O sigui, sancions desproporcionades no tenen res a veure amb estar acaparant el parc de l'habitatge, acabar amb la sobirania d'aquest país, i sí que té a veure amb robar un mòbil. Vaja patriotes!

Així que, com a mínim, deixin d'agitar, llavors, el fantasma de l'ocupació, per l'amor de Déu, cada vegada semblen més el PP. Saben quantes trucades ha tingut el telèfon de la Xunta antiocupació? Tres, el 2024. Ja basta d'aquesta fallàcia.

I, si us plau, lo de defensar una persona que té un pis, que he vist les esmenes que m'han fet a la proposta que tenim amb Comuns, que estan «tatxant» –«tatxant», eh?; és que m'encanta com es presenten, a més, «tatxant»– «frenar la compra especulativa». Per l'amor de Déu. Un propietari, estan defensant un propietari, estan intentant frenar que hi hagi la possibilitat de seguir fent compra especulativa. Com a mínim, diguem les coses pel seu nom i llavors comencem a discutir en aquest plenari, que, si no, vaja vergonya.

Ara bé, això no treu que avui venim a celebrar una cosa que no hauríem d'estar celebrant. I a mi em comença a posar trista el fet de que hi ha dos trucades que mai rebré: la de solidaritat de la meua rendista dient que m'abaixa el preu del lloguer i la del PSC per legislar una proposta que la CUP hem portat també reiterades vegades en aquest Ple. Crec que, veient com està el pati, seria bastant interessant que se'ns tingués en compte, quan una vegada i una altra hem presentat aquesta proposta, quan hem presentat propostes com el control de l'ITP entorn a que es pugui delimitar la compra d'estoc de l'habitatge, quan hem presentat diverses propostes en tema d'habitatge. Crec que no estem per posar-nos tan exquisits sobre qui ens truca i qui no ens truca, sobretot quan venim d'una regulació que ja s'havia fet aquí amb la col·laboració de la CUP en el seu moment, que ja contenia un règim de sanció. Perquè a Catalunya ja veníem d'una regulació de lloguers més ambiciosa i que tenia mecanismes de compliment.

Així que avui lo que sí que crec que no ens podem fer entre nosaltres és donar-nos molts copets a l'esquena per al final estar fent un mecanisme que significa que la llei sigui efectiva. Això, de fet, lo que ens hauria de fer és abaixar una mica les orelles, perquè tots sabem que una llei que no té mecanismes de sanció no és una llei, és un manifest.

I és una vergonya que a un any de suposada regulació de preus..., que si te la saltaves l'Administració no sabia ni on mirar. Jo imagino que això ha sigut una de les raons per les quals els successius governs no han fet un sol anunci que expliqués quins eren els drets que tenien a veure amb aquesta llei. I que si hi ha un coneixement més o menys popular d'aquestes, tingui a veure amb les estructures de moviment per l'habitatge i tingui a veure amb el Sindicat de Llogateres.

Després haurem de veure què passa amb aquests mecanismes de sanció, perquè tenim diverses opcions. Tenim l'opció de fer lo mateix que fem amb les persones quan roben i quan els hi diem «delinqüents», que jo espero que a més canviem el llenguatge a partir d'ara. A partir d'ara, tots aquells que no compleixin aquesta llei haurien de ser tractats de delinqüents. Aquells que tant els agrada dir que puja la delinqüència...

Però, d'altra banda, esperem que no sigui com a Barcelona, perquè si el model és el de Collboni, de durs contra els més febles, i en canvi anar perdonant determinades sancions als que són grans propietaris, doncs segurament no sigui el nostre model i serà una cosa que haurem de seguir denunciant.

Més enllà de les declaracions de lo que vulguem i més enllà de que ara tinguem aquest règim, ja s'ha dit abans: necessitem recursos, necessitem inspectors. No, no creiem que amb els de l'Agència de Consum sigui suficient. De fet, a Catalunya tenim dèficit en aquest sentit, i hem vist com legislacions que haurien de ser el fre a determinats discursos, que haurien de ser el fre a que hi hagi vulneracions legals constants..., ho veiem en l'àmbit laboral i ho veurem en l'habitatge si no hi ha suficiència d'inspeccions. Això ho estem veient cada dia. I passen coses bastant greus.

Per tant, seran necessaris tots aquests recursos, si no lo que estem fent és simplement tornar a fer un brindis al sol. I cada vegada que diem que hem aprovat una llei i que això es complirà, quan no es compleix, lo que estem fent és obrir més espai a que es facin aquestes crítiques i que ens diguin que el problema és que no estem regulant bé, quan el problema és que hi ha fuites. Que també això s'ha dit. I vaja tela.

O sigui, ara mateix hi ha barris de Barcelona que, de l'oferta que hi ha d'habitatge, més del cinquanta per cent es troba de temporada. O sigui, és absurd plantejar que hi ha barris de Barcelona on la meitat de l'oferta hauria de ser per a la gent que passa aquí una estona. És que no hi ha cap mena de justificació d'això.

Per tant, diputats de Junts, una mica també de raó en això. La regulació del lloguer té fuites que no poden esperar més. I es va tombar el decret llei que tenia a veure amb regulació d'habitacions i de temporada. Per tant, feines a fer: una hauria de ser aquesta. La següent, home, que nou-cents euros un pis de seixanta metres al Poble-Sec no està bé. Vull dir..., jo crec que, no ho sé, potser mirin el salari mínim que es vol tributar o mirin els salaris mitjans d'aquest país. És obvi que nous-cents euros seixanta metres no és una bona idea.

Per tant, necessitem abaixar l'índex de referència perquè és massa alt, perquè es va cap allà ja en relació amb el mercat en aquell moment i, per tant, no respon als salaris que tenim i no respon a la vida que tenim. S'ha de comprendre criteris que no siguin els d'un mercat que ja estava desbocat i baixar dràsticament; necessitem contractes indefinits i necessitem fer una cosa que socialment..., perquè m'ha agradat la intervenció de la consellera quan parlava de que hi havia un gran suport social a aquestes mesures. Hi estic absolutament d'acord. Però és que també hi ha un gran suport social..., un setanta per cent de la població de l'Estat creu que s'ha de limitar el nombre d'habitatges que es pot tenir, que és una gran manera de dir que s'ha de limitar la possibilitat de lucre en l'habitatge, que s'ha de limitar la possibilitat de l'especulació amb un dret.

Per tant, amb un setanta per cent de suport, lo següent han de ser totes aquelles mesures que hem vingut plantejant i que podríem seure a discutir d'una forma seriosa i rigorosa com requereix la defensa d'un dret perquè aquest dret, com a mínim, quedi blindat i, per tant, no pugui ser objecte d'especulació i objecte de que els propagandistes d'odi segueixin dient que aquest problema és de les persones..., sinó el problema de certes empreses que prefereixen especular amb aquest dret.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Mixt. I té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Amb tanta política punitiva l'únic que aconseguiran és ampliar el mercat de pisos buits i tancats. Gràcies a vostès, els propietaris no només tindran la inseguretat jurídica, també hauran de fer front a escarments econòmics absolutament desorbitats; els escarments i la inseguretat que no tenen els ocupes ni els penques que reben pany.

Les seves declaracions de zones tensionades han desincentivat la inversió de molts propietaris i han frenat la incorporació de nous pisos rehabilitats al mercat de lloguer. I els cinquanta mil habitatges que ens van prometre? Són com l'extrema dreta, aquests pisos: tothom en parla, però a l'hora de la veritat els fonaments no són enlloc.

Els petits propietaris que han heretat un immoble o l'han adquirit com a inversió de futur per llogar-lo no gosen. El risc d'impagaments és massa alt, els desallotjaments massa costosos i la garantia davant de possibles desperfectes inexistents. Això els mena a mantenir buit el pis, repercutint negativament en el llogater, que cerca desesperat un habitatge a preu assequible i que, davant la manca d'oferta, veu com es dispara tot.

Vostès ni resolen el problema d'un ni alleugen el conflicte de l'altre. I saben per què? Perquè no es poden garantir els drets dels llogaters minant els drets dels petits propietaris.

La responsabilitat de la manca d'habitatge no és ni d'uns ni d'altres, ni tan sols dels fons voltors; la culpa és seva. Vostès han validat polítiques immigratòries que han saturat el país. Vostès han demanat regularitzacions massives sense preveure les conseqüències, a tots nivells, que això comportaria: més de cent mil immigrants anuals. Això no s'arregla amb quatre multes ni amb cinquanta mil pisos invisibles. De debò es pensaven que la Catalunya dels 8 milions cabria dins la Catalunya dels 6? Sembla que definitivament aquí no hi cap tothom. Ho podem dir o és delictes d'odi?

La vicepresidenta primera

És el torn, ara, del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, i té la paraula la diputada Eva Candela López.

Eva Candela López

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, conselleres, consellers, consellera Paneque, diputats i diputades. Avui, amb la convalidació d'aquest decret llei, avancem, avancem en la protecció de molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya. La regulació en matèria de contenció de preus del lloguer a Catalunya s'implanta, ja ho hem comentat, a l'empara de la Llei 12/2023, de 24 de maig, pel dret a l'habitatge. Aquesta llei és la primera norma en democràcia a Espanya que desenvolupa el dret constitucional a un habitatge digne i adequat, i ho fa, aquesta llei, consolidant com un pilar, l'habitatge, com un pilar de l'estat del benestar i abordant la problemàtica, pensem que amb una àmplia dimensió, amb tota la seva dimensió, amb l'objectiu d'establir una regulació bàsica que garanteixi la igualtat en l'exercici dels drets, però també dels deures, del compliment d'aquests deures relacionats amb l'habitatge. I sobretot aquesta llei el que protegeix és el dret a accedir a un habitatge digne i adequat i incideix en les persones

i col·lectius amb més dificultats per accedir-hi. Una llei que, com tots sabeu, no va ser fàcil d'aprovar i que va ser resultat d'un treball molt complex, que inclou la possibilitat, aquesta llei inclou la possibilitat de limitar les rendes de lloguer.

El Govern de Catalunya, en la passada legislatura, va impulsar la declaració de zones de mercat residencial tensat, i a efectes d'aquesta llei, la que comentàvem, la Llei 12/2023, els contractes de lloguer que es formalitzen s'han de subjectar a la limitació de les rendes.

Així, tal com s'explica en l'exposició de motius del decret llei que avui ens ocupa, en els primers mesos d'aplicació d'aquesta contenció de rendes, es va notar una baixada de preus comparativament amb l'any anterior. Amb posterioritat, tot i ampliar les zones tensionades amb més municipis, comparativament també, no es va fer visible aquesta baixada de preu; al contrari, s'apujaven una mica. Però també s'observà, i així ho inclou aquesta exposició de motius, un notable increment dels contractes de temporada; contractes de temporada que el que fan és aparentar un arrendament per a un ús distint al de l'habitatge habitual, per no haver d'aplicar la contenció de rendes, per eludir l'aplicació d'aquesta contenció de rendes.

Aquesta ineficàcia la produeix, doncs, l'absència d'un règim sancionador. I és aquesta, la qüestió que s'aborda en aquest decret llei, de manera extraordinària i urgent.

I com ho fem, doncs? Amb una modificació de la Llei 18/2007, del dret a l'habitatge de Catalunya, i una modificació de la Llei 22/2010, del codi de consum de Catalunya, que es concreten en aquest decret llei amb la implementació d'un règim sancionador per garantir que es compleix el topall del preu del lloguer en l'habitatge habitual; s'evita d'aquesta manera un ús fraudulent dels contractes de temporada per part d'alguns propietaris, jo penso i el nostre grup pensem, un pas absolutament necessari.

Hem escoltat aquests darrers dies, i avui aquí també, per part de diversos sectors, que la regulació de preus ha provocat la reducció de l'oferta d'habitatges en lloguer i que la regulació lo que farà és desincentivar la inversió en el sector immobiliari. Però, aviam, diputats i diputades, si ho mirem des d'un punt de vista econòmic, la inversió en el sector immobiliari no depèn exclusivament de l'existència o no d'una regulació del preu del lloguer, sinó que depèn del diferencial de rendibilitat en comparació amb altres sectors productius. A quin sector productiu se'n traurà més rendiment? Saben tots molt bé que durant la bombolla immobiliària la rendibilitat d'aquest sector va ser excepcionalment alta; excepcionalment alta i, en molts casos, es van destinar a operacions especulatives. Es va afavorir una economia que depenia excessivament d'aquest sector, del sector immobiliari.

Així que, diputats i diputades, l'abordatge del problema de l'accés a l'habitatge requereix, i ho hem dit moltes vegades, no només una mesura, sinó la combinació de diverses mesures. I el Govern de la Generalitat té un full de ruta clar i una decisió ferma d'abordar aquest problema, amb mesures que seran a mitjà termini, com la construcció de cinquanta mil habitatges d'aquí al 2030, i concretes i urgents, com la que cal abordar immediatament i està prevista en aquest decret llei. O, per exemple, consellera, les que van anunciar ahir al Consell Executiu del Govern, com la qualificació permanent de protecció oficial dels immobles adquirits en tanteig i retracte, o la flexibilització del procés de concessió de llicències d'obres, o la posada en marxa del registre de grans tenidors. Una suma de mesures que avancin per solucionar el greu problema que tenim d'accés a un habitatge assequible. Aquestes mesures que ens va proposar el Govern, també caldrà convalidar-les en aquest ple-nari en les pròximes setmanes.

L'accés a l'habitatge és un dels reptes més importants que tenim aquesta legislatura, si no el que més. I la societat, us ho dic moltes vegades quan surto a aquest faristol, el que espera de tots nosaltres que estem aquí és que abordem aquestes qüestions amb decisió, amb solvència i solucionant els problemes, en definitiva.

I per això avui, des de la humilitat del meu grup parlamentari, demano a tots els grups parlamentaris el vot favorable a la convalidació d'aquest decret llei. I agraïm, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, a tots aquells que han treballat i que treballen dia a dia perquè seguim avançant en el dret a l'habitatge.

Moltes gràcies a aquells que hi votaran favorablement.

El president

Moltes gràcies.

Acabat el debat, procedim ara a la votació.

Cridem a votació.

(Pausa.)

D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la derogació.

Passem, doncs, a la votació, passem a la votació sobre la validació del Decret llei 1/2025.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 70 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació, el Decret 1/2025 ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. *(Pausa.)* Ho demanen el Grup Parlamentari de Junts i el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Ateses les peticions formulades pels grups parlamentaris, sotmetrem a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei o no. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i que els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

El resultat ha estat: 62 vots a favor, 70 vots en contra i cap abstenció.

(Alguns aplaudiments.)

Vist el resultat de la votació i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el Decret llei 1/2025 ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei.

Proposició de llei de modificació de la Llei 21/2003, de 4 de juliol, de foment de la pau

202-00026/15

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de tramitació, directament i en lectura única, de la proposició de llei de modificació de la Llei 21/2003, de 4 de juliol, de foment de la pau.

D'acord amb l'article 138.2 del Reglament, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el Grup Parlamentari de Junts, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el Grup Parlamentari de Comuns i el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra van sol·licitar la tramitació en lectura única davant d'aquest Ple d'aquesta iniciativa legislativa. La Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, va acordar d'elevat al Ple la proposta de tramitació en lectura única sol·licitada.

Com bé saben, aquest primer debat segueix les normes establertes per als debats a la totalitat. Els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts cadascú. En primer lloc intervindran els grups parlamentaris proposants. Per tant, té la paraula en primera instància, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Neus Comas Pon.

Neus Comes Pon

Gràcies, president. Membres del Govern, diputades, diputats, entitats que ens acompanyeu, Consell Català de la Pau, aquest Parlament va ser pioner amb l'aprova-

ció de la llei del foment de la pau, i ara més que mai cal ser fidels a l'esperit d'acord que la va inspirar el 2003. La millor manera de fer-ho és articulant un pla director «País de pau», un instrument del Govern que vol ser un full de ruta que fixi les prioritats i objectius en l'àmbit del foment de la pau, tant des del punt de vista del Govern com des del punt de vista de la societat civil; un pla director que serà tramès al Parlament de Catalunya perquè sigui debatut i aprovat. I es va optar per la nomenclatura de pla director «País de pau» per alinear-lo amb els instruments propis de política pública de la Generalitat.

Amb aquesta llei pel foment de la pau no aturarem cap guerra, no ens enganyem. Respecte als conflictes internacionals, poca cosa més que posicionar-nos és el que podem fer des d'aquesta cambra. Però ho hem de fer, i més ara, en aquest moment de transformació de l'ordre internacional, en què sembla que la força i la imposició vol passar per davant del diàleg. I davant d'això hem de ser clars i contundents. Aquesta llei no aturarà cap guerra, però pot ajudar a construir la pau, perquè, com diu el sociòleg noruec Johan Galtung, considerat el pare dels estudis moderns de la pau i els conflictes: «La pau és molt més que l'absència de violència», i això és el que ell anomena la «pau negativa»; en canvi, la «pau positiva» és la creació d'estructures justes que facilitin la gestió dels conflictes abans de que aquests esclatin. Aquesta és l'autèntica clau de volta de la construcció de la pau, de la cultura de la pau: la gestió de les diferències i els conflictes, i, en aquest sentit, aquesta llei pot ser una eina força poderosa. Perquè, sí, a casa nostra, a Catalunya, hi tenim conflictes; els trobem als nostres barris, als nostres pobles, al camp, entre els sectors polítics, socials, entre comunitats culturals, entre disputes d'interessos econòmics i també en models de país. El país es transforma a una velocitat que no havíem vist en dècades, empès per forces globals que reconfiguren el nostre món.

El vent de la història torna a bufar amb força i arrossega tensions i conflictes dins del nostre món, i, davant d'aquests reptes, no podem quedar-nos passius. La famosa cita de Thomas Hobbes «l'home és un llop per a l'home» ha estat utilitzada massa sovint amb la idea de que la naturalesa humana és, per definició, egoista i competitiva. Però, en realitat, Hobbes va manllevar la frase d'una comèdia escrita per Plaute mil vuit-cents anys abans, i fins i tot la va manipular, perquè Plaute no va dir «l'home és un llop per a l'home», sinó «l'home és un llop per a l'home que no coneix», i aquest «que no coneix» ho canvia tot. Hobbes va simplificar la complexitat de la naturalesa humana per afirmar que estem avesats a la guerra. Plaute, en canvi, ens donava una pista fonamental: coneixent-nos, podem evitar els conflictes. Dit d'una altra manera, ens barallem amb aquells que no coneixem, amb els que no escoltem ni comprenem, amb els que no compartim. D'allà d'on jo vinc, del Pirineu, tots ens coneixem: sabem qui som, què volem i què podem fer. Això porta algunes dificultats i inconvenients, però molts avantatges. Quan coneixes bé el teu veí és molt més fàcil la gestió dels conflictes. Conèixer, escoltar, cooperar, aquest és el camí que ens ha de marcar aquesta llei.

I ara, per acabar, si m'ho permeten, vull relligar totes aquestes idees amb una frase de Sennett, el prestigiós sociòleg: «Les societats cohesionades no són aquelles on tothom pensa igual, sinó aquelles que han après a escoltar-se, a debatre i a conviure amb les diferències. La proximitat i la cooperació no eliminen els conflictes, però els fan menys destructius.» Així doncs, aquesta llei no aturarà cap guerra ni farà esvair els conflictes, però pot fer una cosa igual de poderosa, pot ajudar-nos a construir un país basat en l'entesa, el diàleg i la comprensió. Que aquest Parlament sigui fidel als seus principis i continuï per una Catalunya de pau i que es faci amb un compromís ferm de diàleg i col·laboració amb la societat civil, amb les entitats civils, perquè la pau no és decreta: la pau es construeix entre tots.

Diputats i diputades, entitats, moltes gràcies. Salut i pau.

El president

Tot seguit, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Ennatu Domingo i Soler.

Ennату Domingo i Soler

Gràcies, president. Bon dia, consellers, diputats, i a tots els representants del sector. El 2003, en un context internacional de guerres devastadores, com la d'Iraq, Catalunya va reivindicar la pau aprovant la llei del foment de la pau 21/2003. Avui, després de més de dues dècades, el context polític global és considerablement diferent, és molt més incert i molt preocupant. Davant la invasió d'Ucraïna per part de Rússia ara fa tres anys, la Unió Europea ha escollit per necessitat l'opció del rearmament per poder garantir la seva pròpia defensa i ha demanat als estats membres que augmentin la seva contribució econòmica a l'OTAN fins a assolir el tres per cent del seu PIB. Malgrat la necessària política de defensa europea, Catalunya torna a escollir la pau, perquè la pau ha de ser sempre l'objectiu principal.

La defensa i la pau no són excloents. Catalunya té un teixit associatiu potent i una gran tradició en la promoció del diàleg i la mediació, que li permet ser capdavantera en la defensa de la cultura de pau a Europa i arreu, però necessitem més eines per poder seguir desplegant la Llei 21/2003, de foment de la pau. Per tant, des de Junts defensem que aquesta proposició de llei per modificar la Llei 21/2003, de foment de la pau, cal que es faci pel procediment de lectura única. I què implicaria aquesta modificació? Esmenar els tres primers articles de la llei. Demanem al Govern que desenvolupi un pla director «País de pau» quadriennal que defineixi els objectius, les actuacions i els recursos en matèria de prevenció i resolució de conflictes i construcció de pau.

En la defensa de la nostra nació i la lluita per recuperar la nostra llibertat nacional, els catalans hem escollit la via pacífica, basada en la confrontació democràtica i no-violenta per resoldre el nostre conflicte polític amb l'Estat espanyol. Aquest és un precedent molt important. La modificació de la Llei 21/2003 també ha de servir perquè la violència policial que han patit els independentistes catalans per part dels cossos i les forces de seguretat de l'Estat no es torni a repetir mai més. La violència no pot ser mai una resposta a les reivindicacions democràtiques i pacífiques de la ciutadania.

Constatem, per una altra banda, que els partits d'extrema dreta, aquí i arreu del món, ens estan portant a la degradació de la democràcia i a la fallida de la convivència. L'autoritarisme que campa arreu del món és un atac directe a la democràcia i al respecte de les normes i els drets internacionals. Si una lliçó hem après les darreres dècades és que la pau, com la democràcia, és fràgil, i les hem de protegir més que mai.

Gràcies.

El president

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ruben Wagensberg i Ramon.

Ruben Wagensberg Ramon

Bé; jo voldria començar saludant l'estimada Gabriela Serra, que ha vingut avui aquí al Ple. No fa ni una setmana que a la Comissió d'Exteriors repassàvem la situació geopolítica global amb la presentació de l'*Anuari Internacional Cidob*, un anuari que exposava una tendència molt preocupant. El 2024 ha estat l'any amb més conflictes actius des del final de la Segona Guerra Mundial; un any que, com deien ells mateixos, ha estat «d'armes i d'urnes», i hi afegim «amb una dinàmica inquietant, on les urnes han reforçat les armes».

Com ha explicat aquest matí el president del nostre grup parlamentari, l'extrema dreta està cada cop més present a masses institucions, a masses països d'Europa, a casa nostra i arreu del món. I aquí, en això, no valen equívocs: el problema no és la polarització, sinó la dretanització. Si existeix aquesta polarització, en realitat no és simètrica. No podem caure en les falses equivalències entre aquells que volen guanyar drets i aquells que volen limitar els drets per a totes i tots; aquells que no tenen cap altra proposta que la defensa del privilegi i, en el fons, de l'*statu quo*, laminant drets, impulsant, si cal, conflictes i desigualtats, per molt que després reneguin de les conseqüències, com de la migració.

Quina autoritat política, en tot cas, ètica o moral tenen les institucions europees per qüestionar, sobretot aquests dies, els excessos de Trump si la frontera més perillosa i mortífera del món és aquí, és el Mediterrani, és a Itàlia i és a l'Estat espanyol, quan subcontracten la gestió de les fronteres al Marroc, a Turquia o a Líbia o quan la Guàrdia Civil espanyola dispara i mata impunement a migrants a la platja d'El Tarajal? De què serveix la retòrica democratitzadora d'Europa i dels Estats Units, com a mínim fins ara, justificant el seu suport a Ucraïna si després, d'una o altra manera, acabem sent còmplices del genocidi a Palestina o a Rojava o a Armènia, mentre mantenim relacions militars amb Turquia, especialment Espanya, amb una missió Patriot explícitament espanyola?

I en aquest context d'hipocresia i de retrocs de drets, en un moment en què les urnes cada cop reforcen més les armes, avui tenim la humil oportunitat de tenir veu pròpia des de Catalunya, que, amb totes les febleses i limitacions –cert–, i amb tota l'autocrítica necessària, el nostre compromís és amb la pau, amb la cooperació al desenvolupament i amb els drets humans. Mentre d'altres somien amb genocidis per construir complexos macroturístics, com avui mateix Trump s'imaginava, via intel·ligència artificial generativa, a ell i els seus mateixos còmplices amb una mena d'Eurovegas construït sobre les runes de Gaza, Catalunya avui aquí vol parlar de pau i de drets humans, perquè és aquí des d'on ens podem parlar, des del compromís amb els drets humans, amb la democràcia, amb la pau, amb el dret internacional i amb una crítica a les institucions multilaterals, però no per eliminar-les, sinó, en tot cas, per millorar-les.

L'ICIP, de fet, ha aportat dades que corroboren que aquest compromís amb la pau és un dels grans consensos que travessen la societat catalana: el 57,9 per cent de la ciutadania considera preocupant l'increment de despesa militar, que, de fet, la percep com un dels principals riscos per a la pròpia seguretat; de fet, la majoria de la població catalana creu que es destinen massa diners al pressupost de defensa i a despesa militar, i només un cinc per cent estaria a favor d'augmentar-lo, i això és perquè la ciutadania catalana està impregnada de valors de cultura de la pau construïts durant la darrera dècada. Donem importància als drets humans i al diàleg, rebutgem l'ús de la violència i assumim el compromís de denunciar l'interès econòmic que massa sovint fa que les nostres institucions, fins i tot aquelles governades per l'esquerra, mirem cap a una altra banda davant del comerç d'armes, o pitjor, que n'esdevinguem còmplices actius. I ho veiem aquests mateixos dies a Barcelona, quan la Fira de Barcelona acull més de trenta empreses tecnològiques israelianes en el marc de la Aviation Week, on participen fabricants d'armes i empreses que donen suport directe a l'exèrcit d'Israel.

Per aquests motius, és imprescindible dotar-nos d'eines que garanteixin el compromís de Catalunya amb la cultura de la pau. Aquesta llei que avui modifiquem n'és una de les principals, una norma pionera que en el seu moment va certificar el compromís de Catalunya amb la cultura de la pau, i aquesta llei va ser la llavor de la creació de l'ICIP. Avui continuem la posada a punt d'aquestes institucions catalanes per la pau amb una modificació que ens dota d'un nou instrument: el pla director de país de la pau, un mecanisme que ens ha de permetre fer polítiques públiques per la pau, establint col·legiadament cada quatre anys les línies directrius de l'actuació del Govern en aquest àmbit; un pla de govern obert a la societat civil, amb nombrosos actors –expertes i teixit ciutadà– que treballen per la pau i la cooperació. Aquesta proposta de llei és clara: crea un mecanisme institucional per consolidar un dels grans consensos que travessen la societat catalana –la cultura i el foment de la pau–, i per això el presentarem per lectura única, perquè la seva tramitació avanci el més ràpid possible i perquè puguem posar-nos a fer la feina que ens pertoca: desplegar aquest pla director de país de pau, amb l'exigència de convertir el compromís de Catalunya amb la pau en una política transversal per a tota la Generalitat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És ara el torn del Grup Parlamentari Comuns, i té la paraula el diputat Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, vicepresidenta. Conselleres, consellers, diputats, diputades, presidenta del Consell Català de Foment de la Pau... La Llei 21/2003, de 4 de juliol, de foment de la pau, va ser una llei pionera i àmpliament debatuda que va reflectir la voluntat de que Catalunya fos un país on es treballés per la pau, i fixava la resolució pacífica dels conflictes com la millor via d'abordar-los. Aquesta proposta de reforma de la llei que presentem de manera conjunta amb els altres grups parlamentaris..., ho fem en un moment en el que és absolutament imprescindible defensar la cultura de pau. I ho fem gràcies a l'impuls del Consell Català de Foment de la Pau i del conjunt d'entitats de pau de Catalunya.

Què proposa aquesta reforma de la llei, aquesta proposició de modificació de la llei? Doncs posar fi a l'absència d'una política pública clara a Catalunya per delimitar els objectius i les actuacions en matèria de política de cultura de pau. I és per això que la proposició proposa l'obligatorietat d'elaborar un pla director «País de pau» que cada quatre anys estableixi quins són els objectius clars que ha de desenvolupar el Govern. I això es farà de manera participativa, comptant amb les entitats socials, i haurà de ser aprovat en aquest Parlament, com passa també amb el pla director de cooperació. És una modificació molt necessària i molt simple, que compta amb un ampli suport parlamentari.

I és que és més necessari que mai reforçar les polítiques públiques de pau. L'any 2024 ha estat un any especialment violent. Es tracta de l'any en el que més conflictes actius s'han donat des de la Segona Guerra Mundial. Estem vivint, a més a més, un atac de la internacional de l'odi contra els mecanismes multilaterals i també volen acabar amb el dret internacional dels drets humans. El genocidi del poble palestí que està perpetrant l'Estat d'Israel a Gaza és potser l'exemple que resumeix l'absolut menyspreu per les regles mínimes humanitàries i de dret internacional. Preocupa també la invasió de Rússia a Ucraïna, així com els conflictes del Sudan, el Iemen, el Congo o Etiòpia, entre molts altres.

Estem vivint una escalada bèl·lica i una carrera armamentística sense precedents en la història recent. Ahir va escriure Jordi Armadans un article en el que deia: «En poques setmanes, Trump ha convertit en indiscutible que cal incrementar la despesa militar, i de l'objectiu del dos per cent del PIB dedicat a despesa militar, xifra que semblava impossible fa cinc anys, avui ja parlen amb normalitat del tres o el cinc per cent. Sorpren, no obstant això, que no hi hagi cap mena de debat sobre aquest tema. Segur que apujar encara més la despesa militar és la solució al món violent?»

Les polítiques de cultura de pau tenen una dimensió clara en l'acció exterior de Catalunya, però també en les polítiques internes. La cultura de pau és un concepte fonamental per a la construcció d'una societat més justa, inclusiva i cohesionada.

La cultura de pau no ha de ser vista com un fi abstracte, sinó com una pràctica diària en la que es prioritzin la comprensió i la resolució de conflictes de manera no violenta. La pau no només implica l'absència de conflictes, sinó la creació de condicions favorables perquè totes les persones puguin conviure en condicions d'igualtat i de justícia. Enfortir les polítiques de cultura de pau a Catalunya és una gran oportunitat per enfortir la cohesió social.

Les polítiques públiques de pau han de reforçar els mecanismes de resolució de conflictes efectius al conjunt dels departaments de la Generalitat i també de les polítiques públiques. Més diàleg, més respecte, més escolta activa, més justícia social, més bon tracte, més mediació i més reparació en les polítiques públiques.

Benvingut sigui el Fòrum Català de Pau i la tramitació i possible aprovació d'aquesta llei, que han de fer que Catalunya sigui un país millor.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per tancar aquest torn de grups proposants en aquesta llei, té el torn ara el Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra. Té la paraula la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé; crec que la majoria de coses ja han estat dites pels diputats que m'han precedit, però tanmateix voldríem dir que presentem aquesta modificació de la llei de foment de la pau i que aquesta és una modificació necessària, però sabem que la lluita de les persones que ja l'han impulsat segueix molt més endavant i que hem de seguir perquè això no només millori aquesta llei, sinó que millori de veritat les condicions reals i no només les formals i la possibilitat de pau en aquest país. Així que, com sempre, donar les gràcies a les persones que porten tants anys lluitant pel més bàsic, que a vegades sembla impossible.

M'agradaria aprofitar per recordar un episodi de la nostra història: el moviment per la insubmissió, que fa sis dies feia anys, el 20 de febrer del 89, una cinquantena de joves, una vintena d'ells a Barcelona, es declaraven objectors. I crec que les generacions dels vuitanta, dels noranta i en endavant us devem un gràcies tan gran com el servei militar que vau abolir, perquè, si no, en aquest Estat seguiríem havent d'escollir, els joves, entre la presó aquí o un taüt allà, en guerres que no són les nostres.

Però quina agoror escoltar avui «OTAN» al costat de «fomentar la pau». Quina agoror aprovar millores per al foment de la pau, quan feia uns dies s'anunciava un paquet d'ajuda a la guerra –perquè és una ajuda a la guerra– de 1.000 milions d'euros anuals durant deu anys, o quan se'ns diu que s'ha de flexibilitzar el pressupost militar.

Fa dos anys s'aprovava en el Consell de Ministres, a part de que Elionor pogués seguir exercint les seves coses, que també sembla que són molt de la pau i molt democràtiques, més de 75 milions en munició d'artilleria de 105 mil·límetres, 132 milions en recanvis d'helicòpters, 345 milions per a munició de 155 mil·límetres, 36 milions per a submarins, 176 milions per a llançacoets. Això no és cultura de la pau.

I ho denunciaven el Centre Delàs i *El Salto Diario*, que la despesa militar, llavors de 22.000 milions d'euros, representava una xifra set vegades superior als diners destinats als pressupostos a l'ingrés mínim vital –uns 3.000 milions–, i unes quatre vegades superior als recursos totals del Ministeri de Drets Socials i Agenda 2030.

No és cert, no es pot, no es pot amb una mà fomentar la pau i amb una altra augmentar el pressupost militar. Igual que amb una mà no es pot fomentar la pau i amb l'altra arxivar la investigació de la massacre de la tanca de Melilla; amb una mà fomentar la pau i amb una altra seguir publicitant empreses de tecnologia de guerra a la Fira de Barcelona, o seguir sent còmplices de genocidis com el de Palestina, abandonar el Sàhara, Rojava o Síria. I és una cosa que no ens podem permetre quan ens llevem cada dia amb una notícia encara més brutal: avui podíem veure a RAC1 la Gaza recreada, com s'ha dit, amb IA, com a nova forma de turisme, o l'acord d'Ucraïna i els Estats Units per terres amb materials d'ús tecnològic, les anomenades «terres rares». No és que sorprengui.

De fet, avui comentàvem amb un amic que segurament no vivim en temps en els que tot és delirar i en què tot és una bogeria, sinó que vivim en una època de temps apocalíptics, en el sentit més etimològic, que són els més transparents, els que són de revelació. Perquè ara ja, a diferència d'altres moments, veiem com Musk pare tenia la mina de maragdes a Zàmbia i el seu fill tindrà les de liti i les d'urani i d'altres materials que estem anomenant «terres rares». No és tan diferent de quan es va dividir tot un continent amb un regle; no és tan diferent d'altres processos d'espoliació que estem veient.

Per això, perquè els testos s'assemblen a les olles i les guerres sempre les paguem els mateixos, és important que escoltem, com ha dit el diputat, abans, Ruben Wagensberg, que només un cinc per cent vol apujar el pressupost militar. Perquè és

el cinc per cent a qui mai no li han d'afectar aquestes guerres, perquè és el cinc per cent que sempre se'n surt bé, de totes aquestes...

I recordar que va haver-hi un altre episodi –potser no agradarà tant a les companyes que avui venien, però que jo crec que també hem de dir–, que és que si Barcelona es va arribar a dir «la Rosa de Foc» va ser precisament en un aixecament que anava en contra de que se seguis enviant els treballadors d'aquí i els d'arreu a lluitar contra els treballadors d'aquí i els d'arreu per part d'aquells que es podien estalviar aquestes guerres.

Per tant, creiem que és molt important que ens unim tots els partits que volem realment fomentar la pau amb declaracions com aquestes, però que anem una mica més enllà. Perquè, precisament, és en aquests contextos bèl·lics, precisament, és en una forma de sistema econòmic que quan no té capacitat i ha d'extraure determinades formes de rendisme lo que fa és promoure formes bèl·liques cada vegada més acurades, que puguem realment fer una aposta real per la pau. I això no pot tenir a veure amb unes formes de despesa militar que cada vegada van a més.

Perquè, per a això, estaria bé escoltar l'Escola de Frankfurt, que tant va aprendre de lo que havia passat amb el feixisme a Europa, mentre les premisses del feixisme es mantenen, en tant que la democràcia no s'ha concretat de manera real i plena, sinó que es manté només en un plànol formal. Per això, malgrat que no ens agradi gaire escoltar-ho, fomenta més la pau una renda bàsica universal i acabar amb la pobresa aquí que seguir acumulant més i més milions en despesa militar per enviar segons què a d'altres països.

I aquí acabo amb la cita de Horkheimer, que deia que qui no volgués parlar de capitalisme hauria de callar també sobre *feixisme*. És important que ens fem una mica responsables de totes aquelles declaracions que fem aquí i una mica responsables de què estem fomentant realment quan permetem que hi hagi segons quines massacres arreu dels territoris.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, per posicionar-se, té la paraula, en primer lloc, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula el diputat Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, vicepresidenta. Bueno, seré breve, ya que el debate de hoy es para pronunciarnos sobre la lectura única de la modificación de la ley de fomento de la paz. Desde el Partido Popular no daremos apoyo. Y no lo daremos no porque..., bueno, porque no compartimos esta modificación. Algunos leyendo el título de la ley, «*fomento de la paz*», pueden pensar que no estamos a favor de la paz en el mundo, pero no es así, faltaría más. Lo que no compartimos es cómo se han hecho las cosas en Cataluña y cómo se pretenden seguir haciendo.

Cataluña, como cualquier región del mundo, debe velar por el respeto a los derechos humanos, los valores democráticos, la paz. Pero ustedes pretenden que el Gobierno de la Generalitat sea una especie de organismo internacional que solucione conflictos, algo que, como todos sabemos, no tiene recorrido. Y ahora, además de toda la estructura pública como el Consell Català de Foment de la Pau, la Agencia Catalana de Cooperación al Desarrollo o incluso hasta la propia consejería de Acción Exterior, le sumamos elaborar un plan director llamado «*plan de país de paz*». Pues no lo vemos.

Quiero agradecer, de todos modos, a las asociaciones, entidades, organizaciones, voluntarios, a todos, el trabajo que realizan en defensa de los derechos humanos y la paz. Pero las políticas de la Generalitat no han funcionado, no funcionan. Hay opacidad en sus programas y financiación, derroche, duplicidades, y no compartimos que todo siga igual. Ya tenemos un gran proyecto de fomento de la paz y defensa de los valores democráticos, que es la Unión Europea.

Y al diputado de Esquerra: mi apoyo a la Guardia Civil, a la Policía Nacional, a las Fuerzas Armadas... Ningún discurso miserable va a manchar el gran trabajo que realizan en defensa de nuestra seguridad y también en misiones de paz en todo el mundo. Mientras la izquierda... (*Aplaudiments.*) Mientras la izquierda ataca en este Parlamento a estas fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado, ellos están ahí fuera jugándose la vida.

Muchas gracias.

El president

Tot seguit, i en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula per posicionar-se el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies. Bé; gràcies, president. Abans d'entrar en el contingut, des de VOX volem denunciar la forma abusiva amb la que s'està tramitant aquesta llei, mitjançant el procediment extraordinari de lectura única. Pregunto als grups propo-nents: on és la urgència que justifica prescindir de l'estudi, del debat, de la deguda presentació d'esmenes? És que els Socialistes i els seus socis fan un ús abusiu d'aquest procediment al mateix temps que bloquegen sistemàticament la tramitació de qualsevol iniciativa legislativa per part del Grup Parlamentari VOX, una greu devaluació de la funció parlamentària i vulnerant directament els drets dels catalans de participar en la conformació real de la voluntat política d'aquest Parlament.

Entrant ara en el contingut concret de la llei, ens proposen mantenir i ampliar el Consell Català de Foment de la Pau, un organisme que, potser ho han oblidat, però vostès mateixos han definit com «amb baix grau d'utilitat i eficàcia». És a dir, un organisme consultiu que no té objectius clars, no té cap impacte real i que només ha servit per generar encara més despesa política inútil i, clar, per col·locar amiguets i coneguts. Però el problema més greu d'aquesta llei no és la seva inutilitat, que també, sinó la seva profunda hipocresia. Perquè vostès parlen de pau global, de conflictes a l'Àfrica, a Palestina, però s'obliden que la pau real s'ha de garantir primer a casa nostra. I la veritat és que amb els separatistes no podem parlar de pau després de que tots ells hagin empès a l'enfrontament civil milers de famílies catalanes per atacar la unitat d'Espanya.

Però diré més: Europa ha patit fins a vint-i-cinc atemptats islamistes el darrer any. Vint-i-cinc. Tots ells perpetrats per immigrants il·legals o per falsos refugiats que demanaven asil. Com s'entén que tants refugiats es dediquin a degollar cristians a esglésies? A atropellar famílies senceres a mercats de Nadal? A apunyalat nadons i les seves mares a parcs infantils a França? No serà que el seu objectiu no és cercar refugi, sinó la conquesta? Aquesta amenaça no és tan llunyana, sinó que és ja... (*El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

El president

(*L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.*) Està confonent la part pel tot. Està confonent la part pel tot, hi insisteixo, i per tant li demano que torni una altra vegada a la matèria i fent que aquestes afirmacions siguin congruents també amb la realitat. Gràcies.

Alberto Tarradas Paneque

És totalment congruent amb la realitat i, de fet, em penso que vostè el que ha confós és «tants» amb «tots», que no és exactament el que he dit.

En qualsevol cas, aquesta amenaça no és llunyana, la tenim a casa nostra. Catalunya concentra el trenta per cent de les detencions gihadistes de tot Espanya. Només aquesta setmana han estat expulsats els imams de Figueres i de la Jonquera per predicar el salafisme, una versió radical de l'islam contrària a la nostra civilització i a la nostra forma de vida. També s'ha expulsat un perruquer de Mataró, marroquí, perquè entre barba i barba es dedicava a teixir xarxes gihadistes en el seu propi negoci.

I mentrestant, què fa el Govern de la Generalitat? Doncs el Govern permet, amb absoluta impunitat, que una falsa ONG, Islamic Relief –vinculada, per cert, a Germans Musulmans–, celebri actes preramada a Girona, a Reus i a Lleida. Una organització que, si no ho sabien, està sent investigada a altres països europeus pel seu finançament i suport a les xarxes islamistes.

Però clar, pel Govern, doncs això no és pas cap problema per a la pau dels catalans. El problema és VOX, el problema són els nostres discursos, el problema és la llibertat d'expressió dels catalans, no? Perquè ni a vostès ni al seu consell els preocupa que Catalunya esdevingui el pati d'esbarjo del terrorisme islamista. No els preocupa que a casa nostra es propagui una ideologia politicoreligiosa que sotmet les dones, que les amaga sota teles negres i les exclou de la vida pública. A cap de vostès els preocupa que barris sencers acabin sota el control d'imams i de bandes criminals, on la vida és ja insuportable pels pocs catalans autòctons que encara hi queden. Si no els preocupa, si això no els preocupa, és perquè el problema són vostès.

Senyors diputats, la pau real no són declaracions institucionals i no són tampoc organismes inútils. La pau real és garantir que les nostres filles puguin sortir al carrer sense por. La pau real és protegir les dones davant d'aquestes doctrines que les denigren. La pau real és expulsar tots aquells que prediquen la violència i l'odi, tots aquells que, segons vostès, han vingut a pagar-nos la pensió però que acumulen pàgines i pàgines d'antecedents criminals.

Per tot això, VOX votarà en contra d'aquesta llei, perquè no només som l'única oposició real, sinó també l'única garantia per a una pau autèntica a Catalunya. Perquè, senyors diputats, la veritable pau no es declara, no es decreta i no es negocia. La pau es garanteix cada dia amb autoritat, amb ordre, amb fronteres segures i remigracions massives.

Moltes gràcies.

El president

Finalment, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Aquest consell, juntament amb l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, seran dels primers organismes que desapareixeran si mai Aliança Catalana assoleix el Govern, perquè els catalans ja n'estem tips, d'abocar indiscriminadament recursos en consells inútils, inoperatius i ineficaços. Catalunya només ens té a nosaltres, i la meitat, ja ho veuen, distrets i jugant a altres causes o fent deliberacions ètiques sobre altres guerres. En comptes de concentrar esforços i recursos en la preservació i foment de la nostra identitat o en la millora dels nostres serveis públics, ens dediquem a forjar guinguetes on abocar els diners dels contribuents i on col·locar excàrrecs polítics.

Però si fins i tot les auditories avalen la posició d'Aliança Catalana! L'auditoria lliurada el 2021 pel grup de recerca Globalcodes, de la Blanquerna, afirma que en la majoria de casos no s'ha anat més enllà de l'intercanvi d'informació, i conclou: «Constatem el baix grau d'utilitat i eficàcia del Consell Català de Foment de la Pau.» I vostès volen dotar de més recursos aquest organisme? Però si els hi estan dient que no serveix absolutament per a res!, com la majoria d'organismes i guinguetes que proliferen a redós de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, una agència que es poleix 40 milions d'euros anualment sense que els catalans percebin cap servei, benefici o resultat a canvi.

Han convertit el pacifisme en un negoci; en un negoci gairebé tan lucratiu com la guerra. I no em puc estar de retreure'ls els missatges antisemites i antisionistes que avui s'han etzibat en aquesta cambra. Les imatges absolutament tètriques i devastadores del lliurament dels ostatges segrestats en la ràtzia terrorista del 7 d'octubre els

haurien de fer recapacitar a tots plegats. Posicionin-se al costat de la civilització i denunciïn d'una vegada la barbàrie.

Visca Israel i visca Catalunya!

El president

Acabat el debat, procedirem a la votació.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, doncs, procedirem a la votació de la proposta de tramitació en lectura única davant del Ple de la proposició de llei de modificació de la Llei 21/2003, de 4 de juliol, de foment de la pau. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació en lectura única, i els vots negatius, en contra.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 105 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació, aquesta proposició de llei es tramitarà en lectura única davant del Ple. Per a aquesta tramitació, la Mesa ha fixat un termini per a la presentació tant d'esmenes a la totalitat com de les esmenes a l'articulat, que finirà divendres 28 de febrer, a les dotze del migdia.

Proposició de llei de modificació de la Llei 16/2002, de 28 de juny, de protecció contra la contaminació acústica

202-00033/15

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de tramitació, directament i en lectura única, de la proposició de llei de modificació de la Llei 16/2002, de 28 de juny, de protecció contra la contaminació acústica.

D'acord amb l'article 138.2 del Reglament, el Grup parlamentari de Junts, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el Grup Parlamentari de Comuns i el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra van sol·licitar la tramitació en lectura única davant del Ple d'aquesta iniciativa legislativa. La Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, va acordar d'eleva al Ple la proposta de tramitació en lectura única sol·licitada.

Com bé saben, aquest primer debat segueix les normes establertes per als debats a la totalitat. Els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts cadascun. En primer lloc intervindran els grups parlamentaris proposants.

Per tant, en primer terme, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

He anat ràpid, que ja es vota. *(Rialles)*. Lectura única no era, president, tan ràpid.

El president

Única i ràpida. *(Rialles.)*

Anna Erra i Solà

Moltes gràcies, president. Consellers i conselleres, diputats, diputades, som aquí per parlar i debatre d'aquesta proposta de modificació de la Llei 16/2002, de 28 de juny, de protecció contra la contaminació acústica. I som aquí, sobretot, per protegir els patis de les escoles del nostre país, perquè, tal com diuen ells, «jugar no és soroll».

I ens trobem aquí davant d'una situació difícil, un tema que preocupa sembla que només les escoles inicialment de Barcelona però que s'està estenent, aquesta preocupació, a molts altres municipis. Perquè sobretot el que els hi passa és que els hi arriben peticions, via judicial, de limitar la vida i l'activitat dels patis de les escoles. I això

ha provocat que, amb la normativa actual, la vida que passa en els patis sigui considerada soroll, i d'aquí sigui considerada contaminació acústica. I això ja ha portat que en algunes d'aquestes escoles alguns dels patis ja s'hagin hagut de tancar.

Com a Junts, tenim molt clar quines escoles i quins barris volem. Sabem del paper educatiu, socialitzador i cohesionador que són necessaris per al creixement dels nostres infants i els nostres joves, però també per a la vida que es fa en els barris, tant en hores lectives com en hores extraescolars. Però també som conscients que –i aquí ho dèiem– la vida en els barris també és important perquè –i sobretot a Barcelona– als barris moltes vegades falten aquests espais, i els patis el que fan és donar aquesta vida de barri, aquesta vida de donar cohesió i activitat en qualsevol dels barris de Barcelona.

Per això el que fem nosaltres és activar aquest canvi normatiu, per reafirmar el nostre convenciment que els sons propis d'una escola, els sons propis d'un pati escolar, no es poden considerar mai soroll. Com diuen ells mateixos, «jugar no és soroll».

Fins i tot el mateix Ajuntament de Barcelona, en una declaració conjunta i unànime de tots els partits que en formen part, es comprometien a modificar l'ordenança municipal. I el que feien també era reafirmar la importància dels patis de les escoles, per la seva funció educativa i pel fet de que fan barri. I ens demanaven i ens encarregaven al Parlament celeritat per adequar la normativa actual per garantir així protegir el pati de les escoles.

Per tot això, i davant, doncs, d'aquesta situació i davant sobretot també d'aquesta proliferació de denúncies i situacions complexes que viuen les escoles, que nosaltres creiem que són molt greus, i amb aquest objectiu final d'aconseguir aquesta protecció per als patis escolars, nosaltres, i amb la suma de diversos grups parlamentaris d'aquí a la cambra, ens sumem a la voluntat d'accelerar aquest canvi normatiu i presentar, per això, aquest procediment de lectura única.

Perquè en el fons –i Junts està sempre al costat de l'educació i de les escoles– el que volem és donar aquest suport a totes aquestes escoles i totes aquelles que puguin patir aquestes denúncies, tant les actuals com les que puguin venir, perquè consideren que el soroll d'un pati és contaminació acústica. I amb això aconseguirem, si d'aquí s'aprova, blindar els patis com a espais essencials per als joves, per als infants, per a l'educació, i també per a la vida dels nostres barris.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I a continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Mar Besses.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades, bé, segurament totes i tots tenim records d'infància en un pati escolar, patis que són espais de descoberta, espais d'amistat i espais de moments de joc que segurament a totes i a tots ens han fet créixer. Però ara ens trobem en una situació francament un pèl absurda, perquè aquests espais estan sent amenaçats per denúncies per soroll. I crec que la pregunta que ens hem de fer és obligada: volem una societat que silencia els infants o una societat que posi els infants al centre?

Amb aquesta modificació de llei protegim i defensem drets fonamentals, en aquest cas els drets dels infants; perquè els patis escolars no són només espais d'esbarjo: són llocs d'aprenentatge, de convivència, d'activitat física i de desenvolupament personal; perquè jugar, parlar, riure o córrer no és contaminació acústica: és vida.

En els darrers mesos hem assistit a una situació força alarmanant en la que diversos patis escolars han estat amenaçats de tancament o de ser precintats a causa de denúncies de soroll presentades per alguns veïns. Això no només suposa un perill per a aquests espais que són essencials per al desenvolupament de la infància, sinó que també genera una inseguretat jurídica inacceptable per a les escoles i per a les famílies.

Els patis no són un luxe, són una necessitat. En una societat cada vegada més individualista i més digitalitzada, aquests espais són vitals per fomentar el joc, la socialització i la convivència. Són espais essencials per al desenvolupament físic, emocional i social dels nostres infants. I aquesta proposició de llei, impulsada per Esquerra Republicana, juntament amb altres grups parlamentaris, té un objectiu molt clar: el de garantir que el so dels infants als patis escolars no sigui qualificat com un soroll molest entre les set i les nou del vespre.

Aquesta és, doncs, una mesura de protecció i reconeixement dels drets dels infants a jugar lliurement; un dret que està amenaçat i que necessita ser blindat. No només és una qüestió tècnica: és una qüestió de drets, com és el dret al joc, que està reconegut a la Convenció sobre els drets de l'infant de les Nacions Unides, i és el dret a l'educació i al lleure, que també depenen d'aquests espais i que són tan i tan essencials per a infants i joves del nostre país.

Tot just en el darrer Ple vam presentar una moció amb un punt específic sobre aquesta qüestió, sobre la protecció dels patis escolars, que va ser aprovat per unanimitat i que ara donem un pas més amb aquesta proposició de llei per blindar-nos davant de possibles sentències adverses. Perquè no ens podem permetre que els patis escolars esdevinguin espais vulnerables a denúncies injustes i que, per una mala interpretació de la llei, es posi en risc una qüestió i un dret tan essencial.

I cal que ho fem de forma urgent. No podem supeditar-ho ni a futurs reglaments ni a decrets de govern. Cal una regulació que sigui clara i que sigui garantista i que ofereixi seguretat jurídica des d'ara mateix, perquè els procediments judicials, malauradament, ja estan en marxa.

Un pati escolar és una petita plaça pública dins d'una escola, un lloc on es creen vincles, on es resolen conflictes, on es fomenta la imaginació i la cooperació. I en un món cada cop més digitalitzat, els patis són espais imprescindibles per garantir la interacció real entre infants i joves.

A més a més, en molts dels nostres barris els patis escolars són l'únic espai segur per fer esport i per fer altres activitats extraescolars que ajuden a combatre el sedentarisme, que ofereixen opcions assequibles per a les famílies i són una eina d'inclusió i d'igualtat d'oportunitats..., que no podem permetre, en cap cas, que aquests espais quedin limitats per normatives pensades per a altres contextos.

Perquè, de fet, el que convindria recordar és que quan parlem de contaminació acústica, parlem del trànsit i parlem de la massificació turística, no de nens i no de nenes que estan jugant en un pati. Equiparar aquests sons és no entendre el que significa una societat saludable i una societat viva.

En definitiva, aquesta proposició de llei respon a un consens de la comunitat educativa i de la societat. Estem legislant, estem avançant per protegir el benestar dels infants i el seu dret a jugar i a créixer en llibertat. I amb això no s'hi pot jugar, perquè els nens i les nenes d'avui són la societat de demà.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I a continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Bé, aquesta modificació de llei neix de la petició directa de les escoles i de les famílies, i ens van demanar fer-ho i fer-ho amb celeritat, ja que s'enfronten, com bé s'ha dit aquí, a denúncies i a possibles tancaments d'aquests patis escolars. I d'aquí ve aquest procediment per lectura única.

Avui votem amb sentit comú; votem per protegir els patis escolars i garantir que els infants puguin jugar i aprendre sense restriccions absurdes. Donem suport a aquesta modificació de la llei perquè sabem que les famílies volen que els seus

fills creixin en un entorn saludable, actiu i segur, sense por a que una norma mal interpretada els privi d'una cosa tan essencial com córrer, riure o fer esport. Els patis escolars no són un problema, sinó un espai de convivència, aprenentatge i desenvolupament. No podem permetre que una regulació excessiva converteixi escenes quotidianes de la infantesa, com riure, jugar o córrer, en un conflicte.

Aquesta llei busca equilibrar els drets de tothom, escoltant els veïns, però, sobretot, garantint que els infants no paguin les conseqüències d'un excés normatiu que no té sentit. Les famílies han de tenir la tranquil·litat de que les escoles continuaran sent espais de creixement integral on es fomenti no només l'educació acadèmica, sinó també el desenvolupament físic i emocional.

En una societat on cada vegada veiem més nens enganxats a les pantalles i menys temps jugant a l'aire lliure, seria un error greu legislar en contra del moviment i de la diversió dels infants. Aquesta modificació assegura que els centres escolars no hagin de patir sancions injustes ni veure restringides les seves activitats per l'aplicació d'una norma descontextualitzada.

La convivència és fonamental, però ha de basar-se en solucions amb sentit comú i no en la prohibició sistemàtica d'allò que és natural i que és necessari. Legislem pensant en el futur dels nostres fills, en el seu benestar i en el seu dret de gaudir de l'escola en totes les seves dimensions.

És per tot això que el Partit Popular, igual que ha fet abans a l'Ajuntament de Barcelona, amb la unanimitat de tots els grups, com espero que sigui avui així, donarem suport a aquesta modificació i seguirem defensant l'educació com a pilar fonamental de la nostra societat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I a continuació, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia, novament, a totes i a tots. Jo soc de l'opinió que no hagués calgut arribar fins aquí, però ha sigut necessari que els centres educatius, que les famílies es mobilitzen, promoguin un manifest, facin reunions amb tots els grups parlamentaris per modificar la llei de contaminació acústica, que no estava tenint present que els sons que emanen dels patis escolars són propis de la vida i no són soroll, perquè els sons dels infants parlant, rient, jugant no són soroll.

Quan, a més, les activitats dels patis escolars són temps educatiu, per una banda, també és l'espai per al seu lleure, un espai segur, i, a més, s'han de seguir potenciant com a espais de trobada que enforteixen la vida comunitària i la cohesió social i que ens permeten crear xarxa, perquè no només allí estan els infants, sinó que també moltes vegades són espais que estan oberts als barris, a les mares, als pares, als veïns i a les veïnes i, per tant, també és un lloc per relacionar-se. Per tant, de cap de les maneres poden ser considerades o estar al mateix sac que el soroll del trànsit, de les obres, del transport aeri o de l'oci nocturn, amb persones que fan cridòria i no respecten el descans dels altres.

I és evident que s'han de tindre presents les demandes d'alguns veïns, però també és cert que no es poden trepitjar els drets de cap grup de la població i no podem deixar sense activitat uns espais que són essencials per a la vida comunitària i per a les escoles.

De totes maneres –i per anar acabant–, sí que voldria tancar amb una reflexió. I és que cada vegada vivim en una societat que és més adultocentrista, on les persones de certa edat estan a la cúspide d'aquesta jerarquia social i on la gent més gran, però també, i sobretot els infants, i els adolescents, doncs, acaben generant una certa desafecció. I ja no ens sorprèn, doncs, trobar-nos els vagons del silenci o els restaurants i els hotels que són només per a adults.

Vull dir que aquest no és el nostre model, no és el model dels Comuns. Nosaltres estem per un pacte intergeneracional, un pacte de convivència on tots i totes, sense importar l'edat, tenim els nostres drets garantits, sobretot aquells i aquelles que no poden defensar-se per si soles, nosaltres estem per barris vius que treballen per fer xarxa, i tant de bo siguin els sons dels patis amb els infants jugant i rient i no altres els que trenquen cada dia els silencis de les nostres ciutats.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. S'ha parlat de quin és el conflicte; nosaltres també ho farem, perquè és el que motiva aquesta modificació de la Llei de protecció contra la contaminació acústica, però ho farem amb les paraules de les AFAs i de les direccions de les escoles que ens van venir a veure fa uns quants dies aquí al Parlament.

Ens escrivien un comunicat, avui mateix o ahir al vespre, i ens deien: «Si ens hem vist en la necessitat de demanar empara als nostres diputats i diputades, ha estat perquè hem vist que el que se'ns demanava judicialment per part de certs particulars era el tancament dels nostres patis i dels nostres espais en horari diürn i que no teníem eines per protegir drets bàsics o fonamentals dels nostres infants i adolescents.» Remarcaven: «La nostra voluntat sempre ha estat la de poder donar eines a tots els centres escolars que s'hagin vist –o que es puguin veure en un futur– en la terrible situació d'haver de tancar els seus patis o espais destinats a l'activitat esportiva dels nens i les nenes per la demanda judicial interposada per un petit grup de persones o, inclús en ocasions, per només un particular en defensa del seu dret individual, utilitzant una llei que va ser pensada per protegir els infants i adolescents i altres col·lectius d'especial consideració, com ho serien pacients dels hospitals, la gent gran a les residències de la tercera edat..., del soroll d'una ciutat que està vint-i-quatre hores activa amb comerç, turisme, oci nocturn i en cap cas per estar al servei de particulars que demanen silenciar els centres escolars en horari diürn.»

És evident de què estem parlant. I nosaltres, respecte a això, tenim tres consideracions a posar sobre la taula: la primera, que estem d'acord amb el dret al descans de tothom, i quan parlem de dret al descans hauríem de parlar, per exemple, de les jornades laborals interminables o quan algú ha de fer diferents jornades laborals per poder arribar a final de mes, o, per exemple, de la precarietat en aquestes jornades laborals, i si parlem de contaminació acústica, doncs també té a veure amb el poder adquisitiu. Si pots pagar-te una insonorització, si pots tenir aire condicionat i tancar les finestres quan és estiu per no sentir la cridòria del carrer. Estem d'acord en parlar de descans, molt bé, però quan parlem de fer prevaldre drets particulars i individuals per davant dels drets dels infants i d'adolescents, nosaltres no ho compartim. I aquí estem parlant d'això, de vulnerar el dret a l'educació, al lleure, a poder interactuar entre iguals, a poder passar el màxim temps possible a l'aire lliure, a l'activitat física..., en definitiva, a la salut emocional d'infants i d'adolescents, a la seva salut física i psíquica. Estem parlant de drets defensats en moltíssimes normatives internacionals.

En segon lloc, s'estan donant situacions a les escoles que són totalment abusives amb relació als infants i a les mateixes escoles: a l'escola Auró, que, a més a més, les queixes provenen d'edificis construïts a posteriori; és a dir, l'escola ja estava quan es van construir aquells edificis. Estan eliminant activitats cabdals per a la comunitat, com l'esplai dels dissabtes al matí o activitats per a mares i pares. Això és fer comunitat. Han de fer tetrís per coincidir el mínim al pati passejant alguns grups per espais a fora de l'escola, i algunes extraescolars que es feien de 5 a 6, com patinatge o

dances urbanes, es duen a terme amb sistemes de control de so que fan que les criatures no puguin ni escoltar la música.

Al Torrent d'en Melis. Tenen capacitat, al pati que té ombra, només per a vint-i-cinc escolars, llavors han de fer dos torns amb aquesta pista i, com dic, és l'únic que té ombra i, per tant, la resta de la canalla que està als altres patis quan fa calor; ja es poden imaginar vostès, es cremen, es maregen i a més a més no es pot fer educació física. Al Vedruna. Ens expliquen que han de llogar pistes a altres escoles del districte de Gràcia per poder dur a terme l'activitat esportiva, ja que no poden utilitzar la seva pista dins del pati escolar per les queixes veïnals.

I en tercer lloc, hem parlat que sí, que estem d'acord amb el dret del descans, però no si va en detriment dels drets d'infants i adolescents; hem parlat de les situacions abusives que s'estan donant ara mateix; i per últim, deixem clar que cada vegada els infants i adolescents tenen menys drets, i és així. Estem en una societat adultocèntrica, com deia la diputada Albiach, o infantofòbica. Hi ha fòbia als infants, molesta, la canalla molesta. Tenim les ciutats preparades per als adults i la canalla ens fa nosa. I cada vegada tenim ciutats que estan pensades exclusivament per als adults. I el que no pot ser és que ara, a sobre, fem callar la canalla als seus patis, que és on els tenim vuit hores com a mínim al dia. No, per aquí no passem.

Per tot plegat nosaltres també hem presentat conjuntament aquesta modificació de la llei de protecció contra la contaminació acústica. Esperem que prosperi, i per tant, que protegim aquests espais, que només faltaria.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I a continuació, es poden posicionar els grups parlamentaris que no han presentat aquesta iniciativa, i en primer terme, per fer-ho, té la paraula en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, president. Senyors consellers, senyors diputats, ja molt bona tarda.

És antinatural intentar tancar o restringir els patis de les escoles amb l'excusa que fan rebombori, els alumnes, allà. La canalla al pati de l'escola, a l'escola en general, fa xivarri, és natural, és normal. L'esbarjo dels infants al pati és una part fonamental en el seu desenvolupament integral com a persones.

El joc, concretament el joc al pati, és l'activitat per excel·lència per a aprendre, perquè aprengui un infant. Els alumnes aprenen moguts per l'astorament, per la sorpresa, i en un espai obert com és el pati, ja sigui en un context urbà..., com rural, com natural, són precisament aquests patis les primeres finestres d'astorament, de sorpresa.

L'astorament al pati durant el joc és el desig de coneixement, és allò que fa la canalla, que és típic, no?: conèixer, aprendre, explorar. Bé, els infants se sorprenen per infinitat de coses que nosaltres donem per ja descomptades, no?, i per això pregunten i pregunten i pregunten –qui tingui canalla petita doncs ja sap que això és una cosa normal. Tot això passa especialment al pati de les escoles. Els patis escolars, gimnasos, altres àrees recreatives no són només un complement de l'educació: és part fonamental de l'educació, perquè serveixen per al desenvolupament psicomotriu, emocional, social a través del joc i d'activitats en espais oberts, com he dit abans.

Fa dues setmanes vam atendre –tots els grups excepte un– representants d'escoles i AFAs que tenien una preocupació greu davant denúncies de suposada contaminació acústica que causen els patis de les escoles. Bé, va haver-hi una unanimitat per tal de presentar aquesta proposició de llei de modificació de la Llei 16/2002, de protecció contra la contaminació acústica, però a la Junta de Portaveus, els grups presents ens han impedit a VOX signar com a proponent aquesta proposició de llei. És incomprensible, perquè es tracta d'un assumpte tan greu i peremptori com el que estem parlant, i és incomprensible que hi hagi grups parlamentaris que vulguin

fer política partidista i d'exclusió antidemocràtica envers VOX i que facin prevaldre apriorismes ideològics a la urgència de preservar els nostres infants davant la flagrant vulneració d'un dels seus drets fonamentals.

I, malgrat tot, com que a nosaltres el que ens importa són els infants, el benestar dels infants, doncs nosaltres hi votarem a favor, perquè aquesta proposició de llei té la finalitat de garantir plena seguretat jurídica dels centres educatius en l'exercici de la seva funció docent i social també, excloent del concepte «contaminació acústica» tots els sons generats en els seus patis provinents d'activitats lúdiques, de lleure, físiques, educatives. Bé, a més, les modificacions proposades no impliquen una manca de protecció dels drets veïnals i tampoc és una carta blanca per generar molèsties indiscriminades. Busquen, això sí, un equilibri entre la convivència i el dret a l'educació en condicions adequades.

I ara, si m'ho permet el senyor president, com que estem en aquest àmbit de l'educació, que és tan important per al nostre futur com a societat, voldria dir el següent: davant la ignomínia que hem viscut aquí aquest matí quan el president del Parlament ha qüestionat la impecable tasca que desenvolupa el Departament d'Assessorament Lingüístic atorgant credibilitat als portaveus del Partit Socialista i dels Comuns, que ens han dit unes fallàcies, unes mentides..., si les correccions proposades per aquests professionals trencaven el tenor de la proposició substantiada en el seu moment..., jo he de dir que donem tot el nostre escalf i tot el nostre suport a la professionalitat del cos del Departament d'Assessorament Lingüístic. I queda clar, nosaltres hem estat els únics que hem votat a favor de les esmenes lingüístiques; tots vostès, tota la resta de l'hemicicle no hi ha votat a favor. Queda clar que a vostès els importa un rave la llengua catalana. L'únic que fan és usar-la per interessos espuris i interessos partidistes.

Gràcies.

El president

Vagi acabant. Senyor diputat, sabem que vostè, de manera molt legítima, abraça sistemàticament adjectius, i a vegades són adjectius imprecisos. Titllar d'«ignomínia» o titllar d'«ignominiós» el plantejament que han fet diversos diputats amb relació a aquestes esmenes és del tot inadequat –del tot inadequat–: no hi ha hagut una situació ignominiosa; en tot cas, es pot discrepar. Des de la Mesa del Parlament estem mirant exactament el que ha passat i en donarem la resposta pertinent, i ho farem de manera escrita. D'acord?

Per tant, a l'hora de buscar aquests qualificatius, siguin en forma d'adjectiu o de substantiu, jo li prego una mica de contenció. Gràcies.

(Veus de fons.) No, no, s'ha acabat el debat. *(Veus de fons.)* Perdoni... No, no, no... No entrarem en una contradicció. *(Aplaudiments i veus de fons.)* No entrarem en una contradicció. No entrarem en un debat. No em pertoca debatre amb vostè sobre aquesta qüestió. Gràcies.

I tot seguit, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Fa només uns anys ens hagués semblat surrealista que un barceloní pugés a passar l'estiu a Camprodon i retragués al pagès la fressa d'una esquella. Ens hagués semblat surrealista que algú fes campanya per aturar el dringar de les campanes o que algú trobés ofensiu el xarrabascat típic dels patis d'escola; malauradament, ja no ens ho sembla, de surrealista, perquè hem normalitzat aquesta intolerància.

El descans és important; realment a tots ens angosta l'insomni, però em penso que n'hem fet un gra massa. De debò que les vaques han d'anar sense esquella? Que hem de desactivar els campanars? Que hem d'emmordassar la canalla? Que cal insonoritzar els centres educatius i minimitzar-ne l'impacte és més que evident, però no podem perseguir la fressa que fa la vida, no la podem sancionar. Ni podem ni volem.

Aliança Catalana votarà favorablement aquesta proposició per garantir els drets dels infants i blindar els centres escolars contra possibles campanyes i denúncies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Gisela Navarro i Fuster.

Gisela Navarro Fuster

Gràcies, president. Els avanço que seré una mica redundant. Conselleres, consellers, diputats i diputades... Bé, si el pati d'una escola en silenci ens sembla alguna cosa normal és que estem fent alguna cosa malament. Jugar és essencial per al desenvolupament humà. Sortir a l'aire lliure, moure's, cridar, riure és una necessitat vital, no només per als infants: els joves, els adults i la gent gran necessitem fer activitat a l'aire lliure. Des de l'àgora dels grecs fins al dia d'avui és alhora un espai d'aprenentatge. En alguns països, fins i tot, els nens i les nenes han de sortir cada hora per respirar, veure el sol i fixar la concentració posterior. Hi ha pobles petits que enyoren el soroll de nens i nenes jugant als carrers i als patis. Volem que els nostres petits juguin més a córrer i a pilota..., que no mirar el mòbil. Portem anys impulsant la pràctica esportiva com a hàbit saludable. Però aquí, massa sovint, sembla que ens molestin els sons d'activitats que plegats promovem. Aquest so no pot ser mai un problema, i si algú en dubta, afirmem-ho amb claredat: mereix ser protegit.

Els patis escolars són més que un espai de joc: són la seu de la vida comunitària –ja s'ha explicat–, centres on s'aprèn, on es conviu, seus de moltes entitats educatives, culturals, esportives; seu de biblioteques de barri i de biblioteques d'escola, espais de trobada, seu dels famosos plans educatius d'entorn. Les escoles han de mantenir una comunicació amb el barri i han de ser vistes com a centres d'oportunitats. Fer-ne ús al llarg del dia hauria de ser la nostra normalitat.

Avui es presenta una modificació de la Llei 16/2002, de la protecció contra la contaminació acústica, arran de situacions viscudes darrerament que ja s'han explicat aquí. Hem de dir que ens hagués agradat una mica més de temps per determinar el seu redactat, però també trobem aspectes molt positius en aquesta solució tan ràpida. Aquesta modificació de llei no busca confrontar ningú; busca un equilibri. Perquè tota bona llei ha de protegir l'equilibri de drets de la majoria. En aquest cas, per exemple, el valor de la infància dels nostres pobles i ciutats, el dret de la convivència, al descans i, en especial, al model de societat que volem construir. Sabem que aquesta modificació genera inquietuds, no tant pel so dels infants, sinó que altres activitats que es fan als centres educatius..., sovint estem parlant d'activitats de gent adulta.

Hem de tenir present que al costat de les escoles també hi viuen altres infants, hi han residències de la gent gran, persones que treballen de nit i dormen de dia, malalts que necessiten descans. I volem ressaltar que no tots els centres educatius tenen el mateix impacte sonor sobre el que tenen al seu voltant. Per això no ignorem aquesta realitat i tampoc donem un xec en blanc: aquest canvi legal no és un tot s'hi val, sinó un marc per gestionar millor aquests espais i promoure solucions que aportin convivència. Aquesta modificació no va contra ningú. Va a favor de construir ciutats i pobles on l'educació i el lleure siguin prioritat, ciutats i pobles on el valor de la comunitat sigui indiscutible i les activitats ciutadanes es puguin desenvolupar amb garanties.

Des del PSC - Units per Avançar hem escoltat molta gent, hem escoltat tothom, i presentarem algunes esmenes que, sota el nostre punt de vista, milloraran la proposta i per això avui ens agradaria que ens quedéssim amb una idea molt clara: protegim el so de la infància, però també reforcem el valor de la convivència, perquè les ciutats han de ser per a tothom, per als que i les que juguem, per als que i les que descansen i les i els que fem ciutat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedim ara a la votació de la proposta de tramitació en lectura única davant del Ple de la proposició de llei de modificació... *(Veus de fons.)* No, no, encara no ha començat la votació. Deia que procedirem a la votació de la proposta de tramitació en lectura única davant del Ple de la proposició de llei de modificació de la Llei 16/2002, de 28 de juny, de protecció contra la contaminació acústica. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació en lectura única i els vots negatius en contra.

S'inicia la votació.

El resultat de la votació ha estat 128 vots a favor, cap vot en contra i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació, aquesta proposició de llei es tramitarà en lectura única davant del Ple. Per a aquesta tramitació, la Mesa ha fixat un termini per a la presentació tant de les esmenes a la totalitat com de les esmenes a l'articulat que finirà divendres 28 de febrer a les dotze del migdia.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a tres quarts de quatre de la tarda i catorze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seuen el conseller de la Presidència, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller de Política Lingüística.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Govern sobre les comissions bilaterals Generalitat-Estat

300-00080/15

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les comissions bilaterals Generalitat-Estat. És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, president. Diputades, diputats, conseller. Conseller Dalmau, avui li faig directament una interpellació per parlar d'un tema del que ja li vaig preguntar, que són les comissions bilaterals. I, en aquestes últimes setmanes, després de la meua pregunta, han passat coses. Catalunya es mou i el Govern al que vostè representa treballa i avança. I un clar exemple són les comissions bilaterals, que faran que la nostra terra sigui un lloc millor per als catalans i catalanes.

Quan el molt honorable president va guanyar les eleccions i posteriorment va ser escollit com a president de la Generalitat, es va comprometre a treballar sense descans per una Catalunya líder, que projectés una Catalunya líder en tot, en el nivell econòmic i social. També es va comprometre a que tindriem una Catalunya que giraria en polítiques socials, econòmiques i amb una administració pensada per a tots i totes on no es deixaria a ningú enrere.

I, dintre d'aquests compromisos, hi havia tornar a tenir actives aquestes comissions. I així ha estat, perquè el Govern ha demostrat que compleix els acords, però és molt important que tots i totes els presents puguem saber de què estem parlant quan

parlem de comissions bilaterals Generalitat-Estat. I per entendre exactament què són, hem de passar a l'Estatut d'autonomia, a l'article 183, on parla de la seva creació com a marc general i permanent de relacions dels dos governs, Estat i Catalunya. Les funcions d'aquestes comissions són deliberar, fer propostes i, si es procedeix, adoptar acords establerts al propi Estatut en temes com distribució de competències, avaluació del funcionament de mecanismes de col·laboració, etcètera.

Aquestes hem d'entendre que neixen d'aquesta necessitat de que existeixi una bona i estreta relació entre l'Estat i Catalunya, tan essencial per a un bon funcionament de les dues institucions. Una relació de tu a tu, on es pugui treballar des de la igualtat i amb el màxim consens entre administracions, sempre buscant la millor Catalunya per a tots i totes. Aquestes reunions, les de la comissió bilateral Generalitat-Estat i la Comissió Mixta de Transferències celebrades aquests últims dies, demostrin el reforç de l'autogovern i la millor capacitat de decisió de la Generalitat de Catalunya, una Catalunya líder. Que s'hagin recuperat aquestes comissions en sis mesos de govern, en especial la comissió de transferència, que no es reunia des de l'any 2010, fa palès una vegada més que aquest Govern treballa i avança i també compleix els acords a què ha arribat amb Esquerra Republicana.

Quan parlem de comissions bilaterals no parlem només de taules plenes de persones, no, diputats i diputades. Parlem de buscar solucions, d'arribar a acords reals que faran la vida dels ciutadans de Catalunya millor, més fàcil i més plena d'oportunitats. Des del Grup del PSC i Units per Avançar fem una valoració molt positiva, en el fons, per les mesures i, en la forma, per fer partícips a grups parlamentaris, encara que no tots van voler anar a la reunió amb el conseller Dalmau, amb sindicats, patronals i representants del món local, sempre sense deixar ningú enrere.

Veiem com aquest Govern troba solucions a problemes. Seguretat? Reforç de Mossos d'Esquadra. Justícia? Més places i noves unitats judicials. El món local, senyors i senyores, ens reclamava amb màxima urgència habilitats nacionals, tan necessaris per a un bon funcionament del món local i dels seus ajuntaments, i el Govern acorda la transferència.

I no vull deixar-me que és tan, tan important, molt important, la transferència de beques i ajuts universitaris. Això ja ho vaig repetir una vegada aquí i ho tornaré a repetir les vegades que faci falta. Els nostres joves han estat moltes vegades els grans oblidats de les polítiques públiques i, per fi, tenim un govern que pensa en ells i actua amb ells per un futur millor.

Unes comissions que pensen en tothom i per a tothom. I sí, aquest és l'estil socialista: el que pensa per a tothom i per al seu futur. A problemes, solucions, i sempre amb la mà estesa a tothom i obert a escoltar a tots. Un govern que no governa d'esquenes a ningú.

I un cop fetes les valoracions des del Grup del PSC i Units per Avançar, li voldria fer unes preguntes concretes, conseller Dalmau. He parlat d'algunes comissions en concret, però ens agradaria que ens expliqués exactament de quantes parlem i quines s'han reunit i quines seran les que es reuniran pròximament. Una valoració dels acords, dels que he fet cinc cèntims, però podria aprofundir i explicar en seu parlamentària de quins acords estem parlant exactament, perquè avui, no?, hi han hagut dos preguntes, parlem de comissions bilaterals, però crec que tots i totes necessitem que ens expliqui exactament de què parlem quan parlem dels acords i de les transferències.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputada, diputats. La veritat és que..., deixin-me dir-los, ja els ho confesso, que comparec avui, diguem-ne, com una persona feliç, perquè el resultat d'aquests dies, de la feina que hem anat fent, ha pogut materialitzar alguns acords dels que avui intentaré donar compte.

Deixin-me començar primer de tot per un capítol d'agraïments. Primer, perquè avui que parlem i intentem donar compte de quins han sigut aquests avenços en matèria de col·laboració entre el Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya..., ja m'ho han sentit dir: les coses no passen per ciència infusa, portem molt de temps treballant-hi. I sobretot a darrere dels acords hi han moltes persones, especialment algunes que ens acompanyen avui –la secretària general de Presidència, la directora de Coordinació Interdepartamental, Eva Jiménez i Mònica Lafuente, el secretari del Govern, l'equip d'Assumptes Constitucionals del Govern d'Espanya, el conjunt de secretaris i secretàries generals del Govern–, que durant les darreres setmanes han estat responent i treballant aquest encàrrec que teníem el conjunt de consellers i conselleres, que vam rebre del president de la Generalitat, que sempre ha sigut el mateix: posar el país en marxa i posar els problemes dels ciutadans i ciutadanes, allò que ocupa en el dia a dia els ciutadans i ciutadanes del nostre país, a l'agenda de les institucions. Alguns ens hem queixat durant molt de temps que, malauradament, durant masses anys aquests problemes reals dels ciutadans i ciutadanes no han ocupat l'element central del que s'estaven dedicant les institucions al nostre país.

Però també vull fer un capítol d'agraïments als grups parlamentaris que varen tenir a bé acompanyar-nos el dia que vàrem explicar quin era el resultat d'aquestes comissions bilaterals, Esquerra Republicana, els Comuns i també a Junts, a qui li agraeixo la seva assistència i la deferència d'estar atent als temes que vam tenir. A vegades ens separen visions diferents, podem fer valoracions diferents dels acords, però ens uneix aquesta voluntat, diguem-ne, de preservar la institucionalitat.

Els hi he de dir que em sorprèn..., aquells grups que no van venir. Sempre acaben sent els mateixos, Partit Popular, VOX i la CUP, que sembla que no es deuen sentir interpel·lats per les coses que passen en el país. Quina suma més estranya, però sempre acaben sent els mateixos.

M'ho han sentit dir també moltes vegades: el propòsit que té aquest Govern és governar, acordar i complir. I a això és al que ens hem dedicat durant aquests sis mesos que portem governant i amb l'objectiu, ho he dit sempre, de normalitzar les relacions amb el Govern d'Espanya per poder demostrar una cosa que per a mi és ben senzilla: que per la via de l'acord arribarem a més acords per als ciutadans i ciutadanes que per la via de la confrontació. I en això és en el que està concentrat aquest Govern.

És per això que en aquest mes de febrer s'han dut a terme les comissions bilaterals, quatre d'elles, la comissió d'infraestructures, la comissió bilateral entre ajuntaments, Generalitat-Estat, la comissió de transferències –més de quinze anys sense reunir-se– i, per últim, la comissió d'afers econòmics i fiscals que tindrà lloc aquest divendres. Les hem volgut resumir amb aquest missatge dels acords per avançar, perquè en ella, ho hem dit, han estat posats damunt de la taula acords que, en la seva naturalesa i en el seu desenvolupament, han de fer avançar el país i que, com els deia, han de poder donar resposta als problemes dels ciutadans i ciutadanes.

El meu agraïment també a les entitats socials que hi han participat, a les que hem pogut donar comptes: a Foment del Treball, a les Comissions Obreres, a la UGT, a la Pimec, a l'Associació Catalana de Municipis, a la Federació de Municipis; amb les que hem volgut també compartir aquests acords.

M'ho han sentit dir moltes vegades. Aquests acords no són acords del Govern, són acords del país. El Govern ha fet una part d'aquesta tasca, però són acords que beneficien el conjunt del país, i és per això que crec que és prou rellevant com per donar-ne compte avui al Parlament.

També hem donat resposta als acords d'investidura, perquè una de les qüestions que teníem damunt de la taula és que no només haviem de ser capaços de desenvolupar aquesta agenda per tirar endavant solucions a problemes que afecten els ciutadans, sinó que també haviem de poder donar resposta a aquelles peticions en aquells acords que estan tancats amb els Comuns i amb Esquerra Republicana, a qui també els hi vull donar les gràcies perquè la feina que hem pogut desenvolupar també ha sortit gràcies a ells. I, per tant, també des de les aproximacions que tenim, a vegades diferents a les coses, hem pogut, per un cantó, recollir el testimoni de feina de governs anteriors i, per segona vegada, doncs, poder portar acords que tenen a veure també amb les aportacions que vostès han fet en el marc dels acords d'investidura.

Saben que el dia 17 de febrer es va reunir la Comissió d'Infraestructures, liderada per la consellera Sílvia Paneque, en aquest cas amb un acord molt rellevant en matèria d'avançar de forma definitiva en el traspàs de les rodalies al nostre país. Al final, sempre hi ha algú que apareix com a profeta del desastre, però malgrat tot, les coses segueixen avançant i segueixen avançant a bon ritme. El nostre objectiu és que en el nostre país els trens funcionin com han de funcionar, de forma correcta, perquè la nostra mirada està posada en atendre els ciutadans i ciutadanes.

I, en aquest sentit, vàrem arribar a un acord per poder tirar endavant el nou operador de rodalies per part del Govern d'Espanya amb el Govern de Catalunya, perquè finalment sigui la Generalitat de Catalunya la que pugui fer el ple desenvolupament de la gestió de les rodalies a casa nostra. Amb aquesta societat mixta en la que estem treballant, en els estatuts, en temps i forma, i també amb la desclassificació de la R1, en aquest cas com a línia d'interès general, perquè pugui ser la primera gestionada per part del Govern de la Generalitat.

Acords també que tenen a veure amb la matèria ferroviària, tan important, que han posat també els Comuns també a l'agenda dels acords d'investidura, o Esquerra Republicana, com ha sigut el cas de Figueres-Vilafant, tan rellevant, o en el cas del desenvolupament de la infraestructura ferroviària per mercaderies. Aquests han sigut acords rellevants, però acords també, ho he dit, del Govern, reclamats per les entitats municipalistes, també reclamats per un dels grups de la cambra, també per Esquerra Republicana, junt amb el Grup dels Socialistes i Units per Avançar.

En matèria del desplegament de la fibra òptica, poder desplegar la fibra òptica al nostre país..., i ens trobàvem que arribarem al vuitanta per cent de desplegament de la fibra òptica i ens quedava un vint per cent per passar a través de les carreteres de l'Estat. I, finalment, hem pogut arribar a un acord que ens permet poder desplegar aquesta xarxa de fibra òptica. Hi haurem de treballar dur, però hem pogut fer-hi avenços importants.

Aquest dilluns vàrem celebrar la comissió bilateral i la comissió d'infraestructures. Crec que mai més hauria de tornar a passar en el nostre país que una comissió com la comissió de transferències no es reunís des de fa més de quinze anys. Crec que no fa justícia que una comissió tan rellevant com la comissió de transferències fes més de quinze anys que no es reunia.

Acords als que ja hem arribat? Doncs acords tan importants en matèria de seguretat i de justícia. Per això em sorprèn que hi hagin grups de la cambra que tant els senti a parlar de la seguretat en el nostre país, i el dia que arribem a l'acord més rellevant en matèria de seguretat per ampliar la plantilla de Mossos d'Esquadra i la plantilla judicial decideixin ser-hi absents; també els ho he de dir.

Però, bé, dit això, acord per ampliar en 25.000 agents els Mossos d'Esquadra l'any 2030: vol dir que en cinc anys hi hauran cinc mil agents de Mossos d'Esquadra més patrullant els carrers de les nostres ciutats, pobles i viles a Catalunya; a la Catalunya urbana i a la Catalunya rural, a tot el país sencer, perquè aquesta és una demanda que fan alcaldes de tots els colors polítics. I, per tant, sabem que si fins i tot volem assumir més competències necessitem més agents de Mossos d'Esquadra. I en aquest sentit faig avinent que recorrem un pas que ja es va fer amb l'anterior

Govern per arribar a l'acord dels 22.000, i nosaltres hem arribat a un acord per ampliar-ho a 25.000; 25.000 mossos, és a dir, cinc mil agents de Mossos d'Esquadra addicionals en els propers cinc anys.

També per ampliar la planta judicial. Ja ho vàrem fer amb un acord en matèria de multireincidència fa dos mesos, que estarà desplegat en les properes quatre setmanes, de quatre nous jutjats a la ciutat de Barcelona per fer front al problema de la multireincidència. I ara arribem a un acord per ampliar-la amb seixanta noves unitats més, judicials, al conjunt del país.

No hi haurà lluita contra la inseguretat, contra la multireincidència, si no tenim més mossos i més jutjats. I amb això, els hi he dit abans, portar els problemes dels ciutadans a l'agenda de les institucions. I això és el que humilment hem intentat fer.

Hi ha un clam en el nostre país sobre la paràlisi que es viu en el conjunt dels ajuntaments. De nou, alcaldes i alcaldesses de tots els colors polítics ens recorden dia a dia que hi ha un problema amb secretaris i interventors a casa nostra: de 1.500 posicions, aproximadament, que hi han de secretaris interventors, només un terç estan cobertes; vol dir que n'hi han mil que no estan cobertes per personal d'habilitació nacional. Hem arribat a un acord molt rellevant per poder rebre la competència de la Generalitat de Catalunya de poder convocar i proveir les places de secretaris i interventors, tan rellevant per a ajuntaments grans, però sobretot tan rellevant per a ajuntaments petits. Quan parlem de la cohesió territorial i de l'agenda rural al nostre país, significa que el Govern posi solucions, com quan hem parlat de l'Estatut dels municipis rurals, també per poder tirar endavant aquestes convocatòries de secretaris, interventors i tesorers en el nostre país, endavant, no?, com una competència del Govern de Catalunya.

Hem arribat a més acords en matèria de les comissions bilaterals: acords en matèria d'edificis patrimonials que ens permeten tirar endavant l'ampliació del Supercomputing Center, en el carrer Eusebi Güell; per poder tirar endavant un edifici que ha d'acollir el CAP del casc antic... Hem arribat a acords molt rellevants també en matèria de finançament i d'enfortir l'autogovern. Perquè col·laborar no vol dir ser menys exigent. I ho he dit, de nou: per la via de la col·laboració, esperem treure més fruits que per la via de la confrontació. I és per això que posarem en marxa aquest acord en matèria de compliment de la disposició addicional tercera de l'Estatut, però també del consorci d'inversions a casa nostra.

I arribem a la recta final de la setmana. I arribem a la recta final de la setmana parlant de la condonació del deute i, per tant, parlant del FLA. De nou –perquè crec que és agraït compartir els èxits que no només són propis, sinó també amb altres grups de la cambra–, també li agraeixo al Grup d'Esquerra Republicana que hagi tingut la valentia de poder defensar un acord tan rellevant per a Catalunya com és la condonació parcial del deute del FLA. I és aquí on també ens haurem d'interpellar tots: on volen estar alguns dels grups de la cambra?, al costat de la senyora Ayuso, que la van sentir ahir com criticava aquesta mesura i com criticava el nostre país?, o estaran al costat dels interessos dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya? Això és el més rellevant que tenim al damunt de la taula en les properes setmanes, i avui la consellera Romero està en el Consell de Política Fiscal per poder avançar en un acord tan important al nostre país.

Així, doncs, que moltes gràcies. Els acords aquests són acords de país, no són acords del Govern. Esperem que ens serveixin per avançar tots plegats.

Moltes gràcies.

El president

La diputada Martínez vol fer rèplica? (*Pausa.*) Vol fer rèplica? (*Veus de fons.*) No.

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació del català. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Carme Renedo i Puig.

Carme Renedo i Puig

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Conseller, permeti'm que abans de parlar de l'enquesta d'usos lingüístics de la població esmenti una altra emergència lingüística: la de la llengua de signes catalana. No ha donat cap dada sobre la llengua de signes en aquesta publicació de les dades de l'enquesta, i en teoria en aquesta edició de l'enquesta s'incorporava una pregunta sobre el seu coneixement. Me'n pot dir res, si us plau?

Passem als resultats de l'enquesta que s'elabora cada any en resposta a un mandat legal –no és un desig o un caprici del departament– i que té dos objectius: adequar l'acció de política lingüística a la realitat i valorar la incidència de les actuacions fetes.

Anem a les valoracions que s'han fet des del Govern i que podem resumir en una frase: hi ha partit. Hi ha partit, conseller? Sí, sí que hi ha partit, però, malauradament, vostè no té equip: el Govern del PSC no juga ni se la juga per la llengua. La línia de defensa, per exemple, és inexistent, no ens enganyem.

El Departament d'Educació, per exemple, abandona el camp de joc a la primera de canvi, com va fer la setmana passada la secretària de Polítiques Educatives en un lliurament de premis. No la disculpi; era un acte on hi havia comunitat internacional, cert, però on tothom s'expressava en la seva llengua menys, ai las!, la representant del departament. Els tres autors catalans guardonats per les seves novel·les juvenils no van tenir cap prejudici i van parlar en català.

El Departament de Salut, tres quarts del mateix. Sap quina és la resposta oficial a les preguntes parlamentàries del Grup Parlamentari de Junts sobre les denúncies lingüístiques? Que s'han investigat i que s'ha conclòs que la prestació de l'assistència sanitària ha seguit els protocols de pràctica clínica. Que maco. Titllar de grotesca i xenòfoba una pacient a la clínica Dexeus per demanar respecte als seus drets lingüístics suposa seguir els protocols? No hi ha mai depuració de responsabilitats. Està segur que el Departament de Salut juga al seu equip, conseller?

Vostè actua de davanter centre d'un equip on no hi ha ningú a la defensa i els centrecampistes no li passen mai la pilota; de fet, xuten directament i fan gols en pròpia porta. Com s'entén, si no, la injecció de 3 milions d'euros a una empresa que menysprea el català i els catalanoparlants com és La Sirena? Com és que no ens qüestionem la convalidació del nivell C1 a tots els estudiants que acaben l'ESO, amb independència del seu nivell de competències o sense examinar-los?

Està sol, conseller. Ha de fer tots els papers de l'auca mentre els seus companys li fan una vegada i una altra la traveta. Si hi ha d'haver partit, però no hi ha equip, som en el grup de descens, descendint, descendint.

La majoria dels titulars periodístics han remarcat també aquesta idea que som en un pendent on adquirim velocitat creixent i anem directes a la desaparició. *El Nacional* deia: «Els parlants habituals són ja tan sols el 32,6 per cent.» 3Cat i l'*Ara* deien: «El català ja només és la llengua habitual d'un terç de la població.» Quin mal fa, l'adverbi «ja», en aquests titulars. Un 32,6 per cent, conseller, un 32,6 per cent de parlants habituals de català. No em moderi les dades comparant les pèrdues percentuals del català amb les del castellà. A mi la situació del castellà no em fa perdre el son.

Davant la pèrdua d'ús del català, què fem? L'endemà mateix de presentar l'enquesta, el PSC i Esquerra van córrer a presentar un pla de xoc de 8 milions, principalment centrat en el consorci i en el món local. Això està bé, conseller. De fet, el nostre grup parlamentari ja havia proposat un pla de xoc abans, a través de l'esmena del decret de necessitats financeres, i després en la proposició de llei de necessitats

econòmiques urgents. El Govern no ens hi va estar. Tant li fa. Per fer més cursos i facilitar l'aprenentatge del català, ja l'hi direm, hi som. Això està bé, conseller; ja veu que no l'hi discutirem, perquè està bé.

Ja ho tenim? Amb això ja ho fem? Ja puc acabar la interpellació? Perquè, si parlem de formació, potser que per començar parlem dels funcionaris públics: dels mestres, del personal sanitari, dels mossos, dels tribunals, del personal de l'Administració de l'Estat. A part d'oferir-los si voldrien, en el seu temps laboral, fer el santíssim favor d'aprendre la llengua pròpia del territori on han anat a fer arrels i, si no acaben el curs o no aconsegueixen el nivell, els direm que no pateixin, que ja ho intentaran l'any vinent o l'altre, que nosaltres som bona gent i no voldríem resultar antipàtics, a banda de tot això, què més farem?, què ens proposen per revertir la situació? Es vol o no es vol tallar el nus gordià?

El Govern assumirà sense embuts, públicament, que el problema són l'Estat i la cooficialitat?, una cooficialitat que és una presa de pèl? Si el català fos realment cooficial, ho seria a tots els efectes, com el castellà. Hi hauria ús governamental, inexistent en el Govern espanyol i incòmode i vacil·lant en el català. I hi hauria tot el reguitzell de requisits legals i administratius que se'n deriven. Com volen que el català sigui llengua oficial a la Unió Europea, si no ho és a Catalunya? Si el català fos realment oficial, resultaria imprescindible conèixer-lo per viure i treballar en aquest país.

El Govern de la Generalitat pensa fer la feina que legalment ha de fer, sí o no? Pensa fer complir cadascuna de les lleis en vigor? Pensa penalitzar el seu incompliment? Parlem de salut i educació o de l'atenció sanitària i de l'aula, però també dels patis i el lleure i de l'educació d'adults en català. Parlem del comerç i de l'etiquetatge. Parlem dels Mossos d'Esquadra, de la funció pública. Parlem del vint-i-cinc per cent de música en català a les ràdios. Parlem de les exigències de disposar de plans lingüístics a les empreses que treballin per a la Generalitat o que en siguin subvencionades. El Departament de Cultura s'inhibirà en les subvencions a la cultura que no s'expressi en llengua catalana? Recuperarà 3Cat la programació únicament i exclusivament en llengua catalana i subtitularà les altres llengües, com feia abans? Farem per acabar amb el districte únic de les facultats de Medicina o per implantar la reciprocitat televisiva adaptant els múltiples, i deixarem de marejar la perdiu? Ens creiem o no ens creiem les dades i la diagnosi que expressem?

Demanarà el Govern que es modifiqui l'article 3 de la Constitució? Exigirà a l'Administració de l'Estat que respecti i utilitzi sempre el català en la seva activitat a casa nostra? Demanem que els funcionaris d'Hisenda, la Policia Nacional, Correus i la Guàrdia Civil a Catalunya ofereixin disponibilitat lingüística? I què en farem, dels jutges? Demanarem que per obtenir la nacionalitat espanyola sigui un requisit tenir l'A2 de català, si es vol viure en el nostre domini lingüístic? Denunciarà el Govern de la Generalitat totes les actuacions catalanofòbiques i glotofòbiques de l'Estat? Tindrà clar el seu Govern que els drets estan sempre per sobre de les lleis, i actuarà en conseqüència?

Els jugadors del seu equip, que em sembla que no són un equip, estan disposats a fer un «mantinc el català», com se li demana que ho faci a la gent d'aquest país? Com li ha dit la diputada Castillejo aquest matí, no està apuntant bé, conseller. Facci-ho, apunti bé, posi la directa, perquè el partit, si hi és, està en temps de descompte. Han de prendre les mesures que tenim a l'abast i les que impliquen fer un torcebraç amb l'Estat. Hi està disposat, aquest Govern?

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per respondre té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Gràcies, president. Diputats, diputades... Diputada, m'ha deixat sorprès amb la seva intervenció, perquè m'ha semblat realment una esmena a la totalitat de la política lingüística d'aquest país dels darrers trenta anys. M'ha semblat, realment, que intentava revisar totes i cadascuna de les coses que volia retreure a tots els responsables de política lingüística dels últims trenta anys, per no haver-les dut a terme.

En tot cas, permeti'm que li posi les coses en el marc que jo crec que és possible de treballar. D'una banda, ens podem plantejar objectius que demanen una unitat del país, una unitat en termes del noranta per cent al cent per cent del país, i plantejar-los com a objectius a aconseguir. Per una altra banda, ens podem plantejar uns objectius que siguin realitzables. Jo crec, de fet jo vaig entrar en política lingüística veient que no s'estaven realitzant ni tan sols els objectius que eren realitzables.

Les dades que tenim de l'enquesta d'usos lingüístics de la població, què ens diuen? Ens diuen bàsicament que tenim dos grans grups de població. En primer lloc, tenim un grup de població que és el grup de població de la gent que viu majoritàriament en català, són els parlants habituals del català, i aquests parlants són, en un percentatge limitat, parlants exclusius. Els hem calculat, i en surten uns 336.000. La resta, efectivament, no viuen en català al cent per cent. I això és així perquè hi ha dos elements fonamentals: d'una banda, hi ha entorns en què és institucionalment complicat d'utilitzar-hi el català i hi ha entorns en què bàsicament s'interactua amb persones que no tenen coneixement de català. L'altre gran grup de població està format per gent que o bé no utilitza el català o bé l'utilitza poc.

A l'hora de plantejar la política lingüística d'aquest país, crec que en aquests moments la variable principal sobre la qual ens hem de concentrar és a fer que en el segon grup hi creixi el nombre de persones que tenen el català, primer, en el seu repertori i, segon, que l'utilitzin. I aquest plantejament és el que hem fet públic. Per què? Doncs perquè, en aquests moments, què és el que ens impedeix essencialment anar als comerços i poder..., als bars, als gimnasos, etcètera? Quina és la variable principal que en la vida pública ens impedeix tot sovint utilitzar la llengua catalana? Bàsicament, que hi ha un percentatge molt important d'interlocutors que no la utilitzen, i no la utilitzen perquè no la saben parlar.

Vol dir això que les normatives, que les regulacions, que la legislació no tenen cap pes? Per descomptat que no. En política, essencialment, podem fer tres coses. En primer lloc el que podem fer és regular, i tenim un conjunt de normatives que, sent perfectibles, ens permetrien avançar força. En segon lloc el que hem de fer és interlocutar, i interlocutar implica convèncer les altres persones. En tercer lloc el que hem de fer és facilitar. Doncs bé, si tenim 1,6 milions de persones que no diuen mai ni una paraula en català, si tenim 2 milions de persones que diuen que pràcticament no saben català, aquest col·lectiu ha de ser un col·lectiu essencial a l'hora de transformar les possibilitats d'incrementar l'ús de la llengua catalana.

Dit això, ens hem de centrar només en el que és la difusió del coneixement de la llengua? No, per descomptat. Nosaltres, després de presentar les dades –unes dades que hem intentat presentar de forma al màxim d'objectiva, per tal de veure-hi els reptes, però també les possibilitats–, hem plantejat un pla de xoc de formació de persones adultes. Però, òbviament, aquest pla de xoc no ho incorpora tot. Vostè sap, vostè té al damunt de la taula un projecte, el pacte nacional per la llengua, on es desgranen tot d'actuacions de cadascun dels àmbits, dels vint-i-un àmbits en què hi ha dividida la vida pública d'aquest país.

Aquestes mesures les hem parlat i pactat amb vostès, les hem discutit a fons, hem negociat les esmenes que ens han volgut plantejar. Si som capaços de sumar grans majories a la transformació sociolingüística d'aquest país, que no s'esdevindrà de cop..., no pot esdevenir de cop, perquè, si hagués estat possible, potser ho haguessin fet fa cinc anys, o fa deu anys, o fa quinze anys, o fa vint anys, o fa vint-i-cinc anys; però hem de marcar un punt de tornar a treballar en polítiques al màxim de transversals.

La meua pregunta és: som capaços d'asseure'ns, tancar aquest pacte i mirar endavant?

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica té la paraula la diputada senyora Carme Renedo i Puig.

Carme Renedo i Puig

Conseller, vostè retreu les polítiques dels darrers anys, dels darrers governs que hi ha hagut, que hi ha hagut tripartits, hi ha hagut Junts pel Sí, hi ha hagut Convergència... Sempre ha posat molt l'accent en que el problema que tenim no és tant fruit d'unes males polítiques, en tot cas, d'unes polítiques tèbies, perquè els canvis demogràfics han sigut devastadors per a una nació que no té estat.

Jo soc novella en aquest Parlament, ja ho sap, vinc del carrer. A mi no em parli del passat; parlem del futur. El seu president sempre ho diu, que a ell no li agrada..., bé, el seu president no, el meu president diu que no li agrada mirar pel retrovisor; doncs fem-ho. Jo li demano que siguin capaços de no dir que la situació és fruit del passat, que vostès no se serveixin d'aquest argument i que el que han de fer és ser motors de futur. Acceptem el que tenim, som on som, però anem endavant.

El Grup Parlamentari de Junts, vostè ho sap, té dubtes amb el pacte nacional per la llengua. De debò creu que l'esborrany del pacte manté la seva vigència i, sobretot, que és l'espasa esmolada que necessitem per tallar aquest nus gordià on som? Em grinyola, a mi personalment, que un pacte s'hagi treballat fins ara només amb els grups parlamentaris i amb una dosi mínima i prèvia de procés participatiu.

Les mesures que es proposen en el pacte no són dolentes, són insuficients. Però el que proposa no és un pacte nacional en sentit estricte; el que vostè està proposant és un programa de govern, un acord parlamentari a tot estirar. On és el món de l'empresa, conseller? On són les entitats que treballen a nivell nacional i territorial per la llengua catalana? On són els representants del món de la cultura? Quines i quantes converses no s'han fet amb les persones que dia a dia, a peu de carrer, fan possible el primer contacte amb els nous? On són la resta d'administracions del país: la de l'Estat, l'Administració local...? On són les associacions, els col·legis professionals? On són els mestres i els professors? On són els editors i els llibreters? On és la cultura popular o els sindicats?

Com s'impliquen tots i cadascun d'aquests sectors? Quins compromisos adquireixen per la llengua? Un pacte nacional és un acord ampli i transversal, que involucra diferents actors polítics, institucionals i socials d'un territori amb l'objectiu d'establir una estratègia compartida sobre un tema concret. Aquests pactes solen buscar consensos estables a llarg termini per afrontar qüestions estratègiques que afecten el conjunt de la societat. Què li sembla? Ens hi posem?

Com pot ser que el president de la Generalitat hagi dit aquest matí que no s'ha de fer política amb la llengua? Potser és això, el que vol aquest Govern, que no fem política? Hem de recordar Joan Fuster, quan advertia que tota política que no fem nosaltres, ens la faran? M'ha semblat entendre que deia aquest dematí que no tenim un estat propi, que el tenim propici. Això ho ha dit aquest matí, ho ha dit vostè, conseller? És que no sé si l'he entès bé, eh?, ja m'ho explicarà. (*Remor de veus.*) Política, l'hem de fer tota. El que no s'ha de fer és partidisme, conseller. I molt em temo que això és justament el que pretén l'actual Govern que vostè representa. O no és partidisme, avantposar els interessos del PSOE al dels catalans?

El Govern pot fer més, molt més que posar el llaç al conjunt d'accions i activitats que ja de per si fa o poden fer els departaments. La societat catalana també pot fer més, pot implicar-se ser més, pot comprometre's molt més. Per què no s'hi compta, amb la societat catalana? L'ha decebut mai? A mi no.

M'agradaria –i ho aprofito– que es retractés de les seves declaracions sobre que el procés independentista va deixar el debat sobre la llengua en un segon lloc. Crear un

estat nou per a una vella nació és una tasca d'una magnitud incommensurable. És per la llengua, entre d'altres coses, que aquest poble es va alçar amb tantíssima dignitat l'U d'Octubre; i vostè ho sap, això. Jo em pregunto: tindran el Govern i la conselleria de Política Lingüística la mateixa dignitat i força que va tenir el poble català?

L'hi vaig dir en la seva primera compareixença: Junts per Catalunya serà un lleial col·laborador per impulsar polítiques ambicioses i desacomplexades per la llengua catalana, l'aranesa i la llengua de signes catalana. Ara bé, serem inclements davant la tebior, la renúncia o la inhibició. I de moment, d'aquestes darreres coses, sembla que anem molt ben servits.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

President, diputats, diputades, diputada Renedo... Miraré de ser breu. En primer lloc, no em puc retractar del que és una evidència. Mentre hi va haver l'auge del procés independentista, vam estar parlant socialment de moltes coses, però la política lingüística va quedar en un segon lloc. I és tan senzill com anar a les hemeroteques, és tan senzill com anar a les hemeroteques i veure quin era el lloc que hi havia... I, si no els agrada això, els puc recordar que en aquells moments el Departament de Política Lingüística no existia, no hi havia una secretaria de política lingüística, hi havia només una direcció general de política lingüística, amb 31 milions d'euros de pressupost.

Punt número 2. El que jo he dit aquest matí és que en política lingüística sabem que una llengua pot sobreviure si té un estat propi o té un estat propici –si té un estat propi o un estat propici. Suïssa és un estat exemplar des del punt de vista de protecció de les seves llengües, Canadà és un estat exemplar des del punt de vista de la protecció de les seves llengües, cada província té una configuració lingüística diferent. L'Estat espanyol ha tingut una tradició en què no ha estat un estat exemplar des del punt de vista de la protecció de les llengües. I l'Estat espanyol en aquests moments està duent a terme canvis importants, tals com són, per exemple, la sol·licitud de l'oficialitat del català a les institucions europees (*remor de veus*), que s'ha aconseguit activar perquè hi ha hagut una conjuntura política.

I fixi-s'hi bé: sap perfectament, senyora Renedo, que jo he fet molts esforços per no mirar endarrere i per no avaluar què hi havia endarrere, però és evident que les polítiques lingüístiques es fan en conjuntures propícies. Li recordaré, si més no, les paraules del president Pujol parlant de la Bàltica congelada i la Bàltica no congelada.

Però, en tot cas, deixin-me acabar parlant del pacte. El pacte –i vostès el tenen, l'han llegit, no és un esborrany– inclou principis, inclou canvis de metodologia, inclou mesures, inclou pressupostos. El pacte ens compromet col·lectivament a treballar d'una manera diferent de com ho hem fet al llarg dels últims quaranta anys. I el pacte ha nascut a partir del procés participatiu més important de la història, com a mínim de les últimes dècades: pel nombre de persones que hi han participat. El pacte provenia, en el seu principi, d'una anàlisi feta per un equip d'investigadors de diferents universitats de Catalunya. I vet aquí que el pacte, mentre vostès estan esperant a veure si diuen alguna cosa sobre el pacte, seguint el que ens ha demanat el Parlament, doncs l'estem posant en comú amb institucions del país, i la resposta que tenim és prou positiva.

Per tant, ho torno a dir, som capaços d'asseure'ns i parlar de com tanquem el pacte, que no és el final de res, sinó que és lligar-nos a uns compromisos de cara al futur? O hem de continuar esperant?

Moltes gràcies.

El president

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'atròfia del sistema educatiu català.

És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, president. Señores *consellers*, señores diputados, muy buenas tardes. Bien, la educación en Cataluña bien pudiera asimilarse a un enfermo terminal. No solo lo dice VOX esto, sino que lo dicen todos los datos a esfera internacional. Me estoy refiriendo a los nefastos resultados educativos que han atestiguado, que atestiguan las últimas pruebas PISA, PIRLS, TIMSS, competencias básicas. Me refiero también a la tasa de abandono escolar, que es la más alta, en Cataluña, de toda Europa, y me refiero también a la segunda tasa de acoso escolar, la peor segunda tasa de acoso escolar de toda España.

Sin embargo, hay otro dato objetivo de este atrofico sistema educativo catalán, y es el siguiente: en 2018, el número de bajas docentes estaba en torno a los 32.000 docentes, hoy se superan los 82.000; dicho de otro modo, el treinta y seis por ciento del profesorado está dispuesto a abandonar su vocación docente, y si nos referimos a los que poseen el título de doctor, tendremos que hablar del cuarenta y tres por ciento de doctores que se dedican a la educación secundaria y al bachillerato que están dispuestos a abandonar también su carrera, su vocación docente.

Este es un sistema, por lo tanto, que devora a sus propios profesionales, profesores desmotivados, acosados por alumnos, presionados por la Generalitat, quien atosiga con una excesiva burocracia, que les ha arrebatado la autoridad en las aulas, y, por lo tanto, el resultado es este, un profundo absentismo docente alarmante, crisis de la vocación docente.

Y la educación ha dejado de ser ya un ascensor social –que siempre lo fue, la escuela, en toda Europa, en España en particular–, y la escuela ya no es el pilar sólido que nos garantiza el futuro, un futuro próspero de nuestra sociedad, sino que es un pilar carcomido, absolutamente carcomido, a punto de sucumbir por culpa de toda una generación de políticos obsesionados con psicologizar y politizar la educación.

Así pues, los profesores lo único que quieren, lo único que piden –fíjense si es mucho pedir– es compartir sus conocimientos, los que han adquirido en toda su etapa de formación y de experiencia vital, compartir estos conocimientos, enseñar a los alumnos con garantía, con garantía de alcanzar, pues, el éxito, dependiendo de cada alumno. Y no quieren ser meros cuidadores de niños; eso sí que no lo quieren.

Bien, siguiendo en esta cuestión, la Generalitat, sin embargo, se empecina en vendernos que el *model d'escola catalana és un model d'èxit*, lo repiten hasta la saciedad hipnóticamente, a pesar de que, bueno, los resultados objetivos, científicos nos indican todo lo contrario, y se produce, por lo tanto, en esta tesitura, en este contexto, una desbandada de talento –como he apuntado anteriormente–, no se cubren ciertas especialidades de profesorado –me estoy refiriendo, pues, al catalán, al castellano, matemáticas, informática–, se tienen que suplir como se puede, con profesores muy voluntariosos pero que no tienen la formación específica, pues, para enseñar estas materias.

Y este empecimiento del *model d'èxit d'escola catalana*, en definitiva, lo que ha conseguido es hundir el nivel educativo. Además, ha conseguido segregar a los alumnos en Cataluña –sí, segregar a los alumnos en Cataluña–, porque los alumnos castellanoparlantes tienen un 12,5 por ciento más de tasa de abandono escolar que los catalanoparlantes. ¿Por qué? Por culpa de esta imposición del monolingüismo en catalán que se refleja en el incumplimiento de las sentencias lingüísticas, que algunos de ustedes critican porque dicen: «No, es que esto obedece a criterios... Esto de los porcentajes no son criterios pedagógicos.» No ni poco, ya lo he explicado muchas veces. Pero cuando les interesa..., las universidades sí que se acogen al *pla d'enfortiment de*

la llengua catalana, que dice que el ochenta por ciento de las asignaturas de la universidad tienen que ser en catalán; cuando les interesa, sí, pero cuando les interesa, no.

Bien. En definitiva, necesitamos un cambio profundo, porque, entre otras cosas, también saben, lo he dicho en varias ocasiones, según las pruebas PISA, una diferencia de veinte puntos significa un curso. Por lo tanto, un alumno, en la actualidad, en Cataluña, que esté cursando cuarto de ESO, en realidad tendría que estar cursando tercero de ESO en alguna otra región de España. Por ejemplo, les pongo el caso de Castilla y León. Entonces, si esto no les preocupa, según lo que reflejan esos argumentos y esos objetivos, esos datos que son puramente objetivos, pues entonces sí que tenemos un problema.

Necesitamos un cambio profundo en el sistema educativo, y ese cambio pasa necesariamente por devolver la autoridad al profesor. No podemos permitir que los docentes sean simples marionetas de un sistema politizado que les obligue a impartir contenidos vacíos, competencias sin sentido y doctrinas impuestos desde los despachos.

Y en este punto, quiero denunciar un hecho lamentable –yo diría incluso inhumano–, que, por desgracia, no es un hecho aislado. La semana pasada, un niño de cinco años, en la escuela pública Germans Amat i Targa de Viladecans, sin autorización de los padres y sin informarles previamente de la actividad, fue obligado a participar de un taller de igualdad de género en el que se le pintaron las uñas de las manos con el propósito de criminalizar una vez más la figura del hombre. (*Remor de veus.*)

El hecho podría calificarse simplemente de «grave desfachatez» o de «ataque de libertad» de los padres, que para llevar a sus hijos a un paseo al colegio, les pide una autorización, pero para ideologizarlos no.

Desgraciadamente es mucho más grave que esto, es mucho más grave. Porque este niño está diagnosticado con autismo, y cualquier acción educativa que no esté perfectamente tipificada, tabulada con suficiente antelación y dentro de las coordenadas biológicas naturales que él puede entender, que son limitadas por su afección, le provoca graves alteraciones psíquicas.

Señora Niubó, ¿va a exigir responsabilidades a la *escola pública* Germans Amat i Targa de Viladecans para que no vuelva a repetirse un acto de humillación de ese calibre? Ya me lo responderá después, por favor.

Se debe garantizar la autoridad del docente en el aula; blindar la libertad del docente; premiar la excelencia, y que se le proteja del acoso tanto por parte de los alumnos como de la Administració de la Generalitat.

Es inadmisibile que un profesor no pueda suspender a un alumno sin que le lluevan presiones porque ustedes necesitan maquillar las estadísticas. Además, es imprescindible recuperar el mérito y el esfuerzo en la educación. El modelo actual solo ha fomentado la mediocridad, eliminando cualquier tipo de exigencia. El resultado es una generación de estudiantes sin conocimientos básicos sólidos y, por lo tanto, sin capacidad crítica, sin herramientas para enfrentarse al futuro. Porque no se puede discutir, no se puede argumentar de aquello que uno carece, de unos conocimientos que no existen. La promoción automática, la reducción de contenidos y la rebaja de exigencias han hecho que nuestros estudiantes salgan de las aulas con una preparación deficiente –lo demuestran los datos–, pero, como decía, muchas veces parece que les vale para maquillar las estadísticas.

En definitiva, señora Niubó, la escuela catalana se muere. Bueno, perdón, utilizaré otro verbo, no sea que hiera la susceptibilidad de los aquí presentes: «fenece». Y fenece porque... Por varias cuestiones. El bajo nivel educativo, consecuencia de la eliminación de la lectura comprensiva –las pruebas PIRLS nos indican los bajos niveles de comprensión lectora en catalán, por ejemplo–, el estudio comprensivo y después la evocación frecuente, la memoria –la utilización de la memoria–, los exámenes, los deberes, dejando una educación, por lo tanto, si no se hace de esta manera, sin bases.

Otra cuestión por la cual fenece la educación catalana: la segregación económica. Las familias sin recursos no pueden costear extraescolares para paliar el déficit de la escuela mientras la Generalitat finge equidad; la cronificación de los barracones; la infrafinanciación de la concertada y de las guarderías; el modelo de inclusión fracasa porque no se despliega el decreto de inclusión y porque se intentan proscribir las escuelas de educación especial; la imposición del catalán, con el incumplimiento de sentencias; la reducción del castellano y el mayor abandono entre castellanohablantes; el adoctrinamiento en las aulas con la ideología de género, el independentismo y las pedagogías psicologicistas sin base ninguna científica..., por la pérdida de autoridad docente, cuyos resultados son profesores desmotivados y bajas constantes y agresiones..., y, finalmente, por la desvalorización del conocimiento: se priorizan competencias generales y educación emocional, reduciendo la escuela a entretenimiento sin contenido; con mucha parafernalia digital, eso sí.

Y una última pregunta: ¿me podría aclarar si finalmente realizará la fusión de materias de ciencias que rechaza la comunidad educativa entera? Porque nos ha dicho una cosa y la contraria.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bé, molt bona tarda. Gràcies, president. Diputat... Bé, és evident, no sorprendrà ningú, que el model social i el model educatiu que té aquest Govern o que té VOX realment són molt diferents. No compartim ni uns mateixos valors ni uns mateixos punts de vista. De fet, com deia, estem a les antípodes de la seva manera de veure les coses, el món i la societat. De fet, res ens fa més por que veure el seu ídol, el seu referent, Elon Musk, amb una serra elèctrica com si es tractés d'una estrella de rock, quan en realitat probablement el que vol representar és una retallada brutal de drets socials de tants americans, o veure el president Milei, que tant els agrada, promoure la criptomoneda, o el mateix Trump anunciant un tancament del Departament d'Educació encarregat de finançar programes educatius adreçats a infants vulnerables o infants amb discapacitat. Per tant, evidentment, estem a les antípodes, i per tant, no ens ha de sorprendre que davant de les oportunitats o els reptes del sistema educatiu, vostès vegin símptomes d'atròfia. Però ja li he dit que són vostès i els seus amics els que sí que són perillosos i els que sí que representen l'atròfia del sistema educatiu i de la societat en general.

Miri, estem treballant per un sistema educatiu que, malgrat la davallada de més de trenta mil alumnes el proper curs, no tancarà ni una sola escola pública en tot el país, en tot el territori, sinó que opta per mantenir-les obertes, per preservar projectes educatius, especialment en l'entorn rural, on les escoles, a més de centres educatius, són veritables eixos de vertebració social i cohesió territorial, i per tant, mantenim el noranta-vuit per cent de l'oferta existent. Un sistema que redueix ràtios aprofitant aquesta baixada de natalitat, que redunda en una millora de la qualitat i de l'atenció educativa: un noranta-tres per cent dels grups del proper curs escolar començaran amb una ràtio inferior a vint infants a l'aula i gairebé la meitat dels grups d'I3 públics començaran amb una ràtio de dinou, divuit o inferior. Per tant, completem aquesta disminució de ràtios a tot el segon cicle d'educació infantil i també l'iniciem a la primària, una mesura que ha evitat el tancament de molts grups.

Treballem en un sistema que creix en l'oferta postobligatòria. De fet, demà en tindran notícies. I ahir signàvem un acord amb el Departament de Territori –i aquí tenim la consellera– per impulsar una formació professional dual de més de mil persones en l'àmbit ferroviari, que és un sector estratègic del país, d'aquest curs fins

l'any 2028. I aquest és un símptoma que estem treballant per oferir respostes formatives de futur que donin resposta a l'increment, per exemple, de la demanda de formació professional, que en els últims anys ha estat superior al trenta per cent cada curs, i que va en la línia de combatre l'abandonament escolar prematur, que vostè l'ha mencionat, però no ha dit que, de fet, estem en una xifra que encara està per sobre de la mitjana europea i que hem de voler combatre, però que en tot cas és la més baixa de la sèrie històrica.

I, a més a més, és un govern que vol reconèixer jurídicament i donar també estabilitat financera als centres de noves oportunitats educatives; un sistema que, efectivament, està reforçant la formació professional, l'està articulant per promoure aquesta continuïtat formativa a través d'una oferta de formació professional bàsica de grau mitjà i que en el grau superior busca, a més a més, la connexió amb el teixit econòmic, empresarial i també l'arrelament en el territori, i, per tant, implica també aquest teixit econòmic en el sistema educatiu, que ha de ser còmplice d'aquesta gran aposta del país per la formació professional i contribuir també a resoldre els problemes de manca de professionals tècnics qualificats.

Treballem per un sistema que segueixi fent passos endavant en termes d'equitat, caminant cap a la universalització de l'oferta de les primeres etapes educatives, del famós zero-tres, molt importants per impulsar l'èxit educatiu; també reduir desigualtats i fer detecció precoç de necessitats de suport educatiu. I aconseguirem tenir més de mil noves places gràcies –també s'ha de dir– a l'execució accelerada d'aquests fons de resiliència i a una enorme col·laboració i implicació del món local de tots els colors que volem correspondre amb un major finançament i estabilitat.

I en matèria de segregació escolar–perquè vostè també en parlava–, mantenim el compromís dels signataris del pacte contra la segregació. Vostès, en aquell moment, no hi van donar suport; de fet, no sorprèn que vostès no donessin suport a aquest pacte gràcies al qual s'han pogut reduir els nivells de segregació en més de vint punts a tota Catalunya.

Hi ha altres qüestions que vostè, segurament, les considerarà secundàries, però som un govern que aquest any ha aconseguit més de 195.000 ajuts de menjador, dels quals més de 120.000 són del cent per cent. Per tant, tretze mil ajuts més que el curs passat, que representa un increment de 28 milions d'euros respecte a les mateixes dades del darrer curs.

Per tant, on vostès veuen atrofia nosaltres veiem un sistema que actua, que es coordina, que coordina els recursos d'Educació, de drets socials, de salut, per atendre més adequadament aquest alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu; que estudia i que equipara criteris de serveis territorials dels diferents EAPs per afavorir precisament l'atenció a l'alumnat, i també a les seves famílies.

És un govern que està treballant colze a colze també amb altres departaments i amb referents de diferents àmbits per definir un pla de digitalització responsable a les aules, per preservar també la salut i el benestar de l'alumnat, alhora que garantim, doncs, l'adquisició de les competències digitals que garanteixin aquest desenvolupament personal i formatiu.

I som un govern que fomenta l'estabilitat dels professionals de l'educació. Una estabilització que entenem que ha de ser progressiva, que ha de ser ordenada, que entenem com a clau per a la qualitat educativa, i a més a més, doncs, ens enfrontarem al concurs de trasllats més gran de la història del departament. Per tant, és un primer pas cap a aquesta estabilització definitiva.

I a més a més de tot això, doncs, impulsem un sistema que s'ha de basar en una cultura de l'avaluació, orientat a una millora contínua. Un sistema que per millorar vol i necessita comptar amb el màxim coneixement per definir, doncs, les seves polítiques educatives, per promoure polítiques educatives i pràctiques de referència, i que està col·laborant amb el món acadèmic, la recerca, i també, com sap, institucions internacionals de prestigi.

I tenim un sistema, senyor Acosta, que compta amb un model lingüístic amb un gran consens al nostre país, que atén el català, i també l'occità, aranès a l'Aran, doncs, la llengua vehicular i d'acollida, però que evidentment garanteix també l'aprenentatge ple del castellà i d'una llengua estrangera, on, aquí sí, hauríem de poder millorar. Però, en tot cas, és un sistema que compta amb un consens de base que des del Govern de Catalunya treballarem i volem treballar, doncs, per mantenir i per eixamplar més enllà de partidismes i d'interessos a curt termini. I on vostè veu atrofia nosaltres veiem un sistema públic essencial que està en un punt d'inflexió, iniciant un camí de recuperació, que té uns objectius molt compartits, doncs, pel conjunt de la comunitat educativa, i també de la societat; un sistema que està reaccionant i que s'alinea amb aquests objectius de millora que determina el Govern.

I, per tant, jo el que li diria és que vostè, doncs, pot seguir predicant, que pot seguir tenint una visió apocalíptica i negativa del conjunt del sistema educatiu, però li demanem també que plantegi alguna solució. A aquestes alçades no sabem si el pin, no?, el famós pin escolar que vostès defensaven, doncs, segueix sent la solució que vostès plantegen. Però sobretot que vostè pugui explicar amb qui vol treballar: si vol treballar, doncs, amb el conjunt de la comunitat educativa de Catalunya, si vol treballar amb les forces polítiques d'aquest Parlament o si vol treballar amb els seus amics internacionals, el senyor Milei, el senyor Trump o la senyora Le Pen.

I, per tant, em sembla que és important que vostè no s'amagui, que es treguin la careta: que diguin clarament si volen o no que s'ensenyi, per exemple, en català; que diguin, per exemple, si rebutgen o no cultures i llengües estrangeres, segons quines –ja sabem que algunes sí que els van bé, però altres no tant–, i que defensin també, diguin clarament que defensen, doncs, aquelles escoles que segreguen, per exemple per sexe, i que li recordo que, vostès que defensen tant la legalitat, això, per exemple, a la llei estatal, sap que no està dintre del marc normatiu; en tot cas, poden seguir existint, evidentment, però sense un finançament públic.

Per tant, nosaltres el que farem és seguir treballant per cercar el màxim d'oportunitats educatives per al conjunt de l'alumnat.

Moltes gràcies.

El president

I per fer la rèplica té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, president. Señora Niubó, ha hecho usted aquí una *masterclass* de geopolítica internacional, de soluciones divinas y humanas, hablando de no sé dónde. ¡Pero si nos estamos centrando en la educación en Cataluña!, que ya tenemos bastante para arreglar; como intentemos arreglar el resto del mundo y del universo sideral... Entonces, por favor, céntrese y hablemos de lo que nos interesa.

Y a mí al menos y a nosotros nos interesa la educación y sanear este sistema educativo, que, por mucho que usted diga, está, pues eso, en fase terminal –está en fase terminal. Usted sigue diciendo que el *model d'escola catalana és un model d'èxit...*, no hay manera, hipnóticamente lo repite... Yo se lo he demostrado por enésima vez, que no es así, a través de los datos objetivos que nos proporcionan los datos de las lamentables..., los resultados lamentables de las pruebas PISA últimas, PIRLS, TIMSS..., competencias básicas. Usted dice que no: «Esto va muy bien, es un punto de inflexión», porque ahora ya estamos rebajando, cada vez estamos rebajando más las ratios y entonces la calidad educativa mejorará sustancialmente. Pero, señora Niubó, ¡si llevamos rebajando las ratios desde ya hace varios años y los resultados son cada vez peores!, según nos indican las pruebas PISA de 2015 y estas últimas de 2022, y también PIRLS, y también TIMSS. Por lo tanto, ¿no se da cuenta de que eso solo no es suficiente, lo de rebajar las ratios?

Bien. Bueno, usted de alguna manera, con lo que me está diciendo..., bueno, pues ha hecho una especie, ahí, de alegato de clase de geopolítica con el intento, pues mira,

de aplicar aquella sentencia de que la mejor defensa es un buen ataque, ¿eh?, levantar una cortina de humo por el otro lado y así intentar eludir la realidad del debate que nos llama ahora, ¿no?, que nos preocupa o nos debería preocupar a todos. Pero en usted se personifica aquella sentencia bimilenaria, ya, de que no harán caso ni aunque resucite un muerto –perdón, bueno, un ser humano que ha expirado. Y, como no reconoce que la *escola catalana* está en una profunda crisis, no puede aplicar ninguna solución, porque no lo reconoce. Si no se da cuenta de que tenemos un enfermo en fase terminal, no le puede aplicar, pues, los cuidados y las curas que necesita para su rehabilitación.

Bien. Pero, insisto, sin duda alguna, la educación es el bien máspreciado que tenemos. Porque, si queremos disfrutar de una sociedad del bienestar en donde el sistema sanitario, el sistema judicial, nuestro tejido empresarial, la economía, sean de verdad de calidad –que eso es lo que tiene que ser un sistema, digamos, o una sociedad del bienestar–, debemos tener un sistema educativo poderoso, eficaz, que consiga formar a nuestras futuras generaciones y que, gracias a ese sistema educativo, aparezcan profesionales bien preparados en el mundo de la economía, de la justicia, de la sanidad, etcétera.

No me ha aclarado nada usted respecto a la próxima fusión de materias, señora Niubó. Yo le agradecería que nos lo dijera, porque la comunidad educativa es un clamor. Van a darle la estocada a nuestro sistema educativo si finalmente fusionan las materias de ciencias solamente en dos, en dos asignaturas, ¿verdad?, y le van a dar una estocada de muerte. Es un ataque al propio espíritu del bachillerato. ¿Dónde queda la especialización de cara a la universidad? La fusión supone menos horas y menos contenidos. ¿La van a hacer o no? Por favor, díganoslo claro.

Pues que quede claro que están generando una desigualdad insoportable, si la van a hacer finalmente –que me parece que sí–, pues su solución es ofrecer una serie de optativas que nunca podrán suplir los conocimientos que cercenan; optativas que no todos los centros, además, van a poder ofrecer, ni todos los alumnos podrán cursar. Esto lo sabe usted bien, pero parece que le da igual. No serán sus hijos quienes sufran en primero de Medicina al llegar con una formación del todo insuficiente, por ejemplo.

Bien. Y yo voy acabando. En definitiva, señora Niubó, su manera de proceder me recuerda a la alegoría aquella de la caverna de Platón, lo que más se conoce como «mito de la caverna» –pero no era un mito, porque los mitólogos no hablan de esto, es una alegoría que utiliza Platón. Encadena generaciones enteras en la oscuridad, les priva del conocimiento real y les muestra solo sombras manipuladas por la ideología. Destruye el mérito, corrompe la enseñanza y condena a miles de jóvenes a la mediocridad y a la sumisión. Pero, como en el mito de la caverna o la alegoría de la caverna, la verdad siempre encuentra la forma de salir a la luz, y cuando los catalanes despiertan, cuando comprenden que les roban su futuro con mentiras y dogmas, exigen cuentas. Ese día no hay propaganda que oculte su fracaso ni consignas que tapen su responsabilidad en la decadencia de la educación en Cataluña.

Muchas gracias.

El president

Per respondre té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí; gràcies, president. Diputat, realment seré breu, perquè em sembla que alguna cosa devem estar fent malament que no hagi entès l'objectiu principal d'aquest departament i del Govern en matèria educativa, que és precisament treballar per la millora educativa, que ho hem dit des del primer moment. I millora educativa que té a veure amb qualitat, que té a veure amb equitat i té a veure amb inclusió, perquè no hi haurà millora educativa si no millorem en equitat, en inclusió i en qualitat de l'educació.

I a partir d'aquí estem desplegant un munt de mesures, que em sap greu, de veritat, tornar-hi a insistir, perquè penso que m'han sentit explicar-les molt sovint; de fet ara ho he intentat tornar a fer, de manera resumida. Però, en tot cas, sàpiga que estem, doncs, insistint en programes d'aprofundiment d'aprenentatges molt bàsics: matemàtiques, lectoescriptura..., i vostè sap que hem explicat diferents programes i formació molt adreçada i orientada sobretot a aquestes matèries; que tenim una oportunitat en aquests moments, tenim un any per fer una revisió, de fet les universitats han de fer la revisió dels plans d'estudis, i estem treballant colze amb colze amb els rectors, amb els degans, amb els Dices, i per tant posem un èmfasi molt especial a la formació docent, tant la inicial, com l'accés a la secundària, com en la formació permanent. I ja els hem dit que aquí, doncs, el fet que haguem demanat precisament als centres aquesta formació de centre, aquesta formació molt orientada a la millora del projecte educatiu de cada centre, ha fet incrementar un dos-cents per cent la demanda de formació contínua. I a partir d'aquí, doncs, són molts elements que s'estan treballant, des de l'equitat, que té a veure amb la inclusió, que té a veure amb el zero-tres, que té a veure amb moltíssimes coses que hem anat desgranant.

En tot cas, vostè m'ha fet una pregunta molt concreta que tenia a veure, doncs, amb el batxillerat, i sí que li voldria contestar, perquè no és cert que vulguem compensar aquestes hores derivades de la fusió amb matèries optatives. Som conscients que aquesta no és una bona proposta, perquè finalment són hores que no computen. Nosaltres estem finalitzant, de fet vam finalitzar ahir un procés d'escolta activa, de consulta, on hi han participat direccions, hi ha participat inspecció, hi han participat representants de famílies, societats científiques, també entitats en l'àmbit lingüístic, humanístic, hi han participat sindicats, patronals de l'escola concertada... I ahir, finalment, va haver-hi un plenari del Consell d'Educació de Catalunya. S'han fet reunions al conjunt del territori, en tots els serveis territorials, en què han participat el vuitanta-tres per cent de centres que en aquests moments estan oferint batxillerat. I, per tant, una mica a partir d'aquest retorn que ens han fet, nosaltres els hem presentat una proposta a tots ells, i ara, a partir d'aquí, farem aquest retorn.

I la proposta és coneguda: la proposta té a veure amb incrementar les hores de *modalitat*, no les optatives. Per tant, les tres matèries de modalitat que a dia d'avui s'estan impartint amb tres hores cadascuna, nou hores –tres per tres, nou–, passaran a ser de quatre hores; per tant, tindrem dotze hores de matèries de modalitat, d'especialització, que podran permetre'ns reforçar les hores de ciències.

Per tant, aquesta és la proposta que s'ha intentat traslladar al conjunt de la comunitat educativa, i a partir del retorn que en tinguem, doncs, acabarem fent una proposta definitiva.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu

300-00087/15

Comencem ara el dotzè punt de l'ordre del dia, que és una interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu, presentada, en aquest cas, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I per exposar aquesta interpel·lació té, per un temps de deu minuts, la paraula el diputat Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, bon dia. Diputats i diputades, bé, l'estat actual de l'educació a Catalunya és de sobres conegut per tots, i no és fruit d'una situació puntual, sinó que és fruit de dècades de decisions polítiques que han condicionat el sistema. Malgrat l'esforç de mestres, de direccions de centres i de tot el personal

que dia rere dia treballa per garantir una millor formació per als alumnes, la realitat és que l'educació catalana s'ha vist afectada per una manca de planificació i d'inversió adequada, així com per canvis normatius continus que han generat incertesa i dificultat en la seva aplicació.

Durant anys, el sistema educatiu ha patit una degradació progressiva dels resultats acadèmics, reflectida a les avaluacions internacionals, on Catalunya se situa per sota de la mitjana espanyola i europea en competències fonamentals, com les matemàtiques o la comprensió lectora. Aquesta situació no és culpa ni dels docents ni de les famílies, sinó d'una manca de polítiques educatives sòlides, pensades a llarg termini i orientades a l'excel·lència.

L'escola pública ha vist com es reduïen recursos essencials, mentre que l'escola concertada ha estat menystinguda i qüestionada, en lloc de reconeguda com el que és: una part fonamental del sistema educatiu català, que garanteix diversitat i llibertat d'elecció per a les famílies.

Però, si això no fos prou, els docents han hagut de fer front a una pèrdua progressiva de prestigi de la seva professió i a una càrrega burocràtica excessiva que els aparta de la seva tasca principal, que és ensenyar. Necessitem un model que torni a posar el professorat en el centre i que reconegui el seu esforç i el seu paper fonamental en la formació dels ciutadans del futur.

L'educació és un pilar bàsic de qualsevol societat democràtica, un dret innegociable de totes les famílies i, sobretot, un compromís que qualsevol govern ha de garantir amb justícia i equitat. No podem permetre que el nostre sistema educatiu, conselleria, es converteixi en una eina d'exclusió, ni que es castigui opcions legítimes i necessàries, com l'escola concertada, que, malgrat el menyspreu històric de la Generalitat, continua sent indispensable per garantir la llibertat educativa i el dret de totes les famílies a escollir l'ensenyament que considerin millor per als seus fills. Parlem de fets, de realitats palpables i, sobretot, de la greu situació que viu el sistema educatiu de Catalunya. Jo he estudiat a l'escola pública –a diferència, segurament, de molts de vostès–, i ni vostès són millors ni jo soc pitjor, perquè aquí no es tracta d'enfrontar l'escola pública contra l'escola concertada; es tracta de fer complir la llei d'educació de Catalunya. Això no és un combat entre la pública i la concertada –com sí que pretenen alguns–; són els pilars essencials del nostre sistema educatiu, ambdós models, i el que està fent la Generalitat és dinamitar un d'ells per la seva hostilitat.

Catalunya necessita tant l'escola pública com l'escola concertada, i vostè, conselleria, ho sap. Totes dues han estat fonamentals per garantir una oferta educativa plena, plural i accessible a tot el territori. Entre les dues garanteixen l'accés universal a l'educació, a més d'oferir un ventall d'opcions que enriqueixen el sistema educatiu. Sense la xarxa de les concertades, moltes famílies es trobarien sense opcions alternatives reals i la mateixa xarxa pública col·lapsaria per la manca de places i d'infraestructures.

Aquest equilibri, lluny de ser un problema, ha estat sempre un dels grans atractius de Catalunya, i és per això que resulta inacceptable l'assetjament que els governs de la Generalitat han exercit sobre aquestes escoles d'iniciativa social. No és cap secret que les polítiques educatives dels darrers anys han estat marcades per la discriminació constant de l'escola concertada. En lloc de garantir el finançament just i equitatiu, la Generalitat ha optat per no aportar recursos suficients, per eliminar línies educatives i per generar un greuge comparatiu insostenible entre el personal docent de l'escola concertada i el personal docent de l'escola pública; un docent de l'escola concertada treballa el mateix nombre d'hores que un de la pública, o fins i tot més, però amb un salari inferior i sense gaudir dels mateixos drets laborals. Això no només és injust, sinó que a llarg termini empobreix el sistema educatiu de Catalunya.

A més, l'infrafinançament de l'escola concertada és més que evident. La Generalitat ha imposat un model en el qual aquests centres han de fer mans i mànigues per poder cobrir totes les seves despeses mentre se'ls impedeix, per altra banda, tenir

altres formes de finançament. Com es pot garantir, consellera, la qualitat educativa si no es garanteix un finançament adequat? Perquè, si hem citarà vostè a continuació les minses pujades que té aquest concert, sap perfectament que això no serveix ni per ampliar l'oferta ni per tenir millors condicions; simplement serveix perquè tot el que vostès, aquests governs, han anat augmentant..., tot s'ho menja la inflació dels costos. Com es pot abordar la inclusió i atendre les necessitats especials dels alumnes si no es doten de recursos suficients per comptar amb personal de suport? Aquesta situació només s'explica des d'una voluntat política deliberada de desmantellar el sistema concertat, deixant-lo sense eines per treballar en igualtat de condicions.

Les conseqüències d'aquesta política són clares: molts centres concertats estan en risc de tancament; molts docents es troben en una situació laboral precària i moltes famílies es veuen forçades a renunciar a una educació que consideraven la més adient per als seus fills. Això no és només una qüestió de recursos, és una qüestió de drets. La llibertat educativa està en perill a Catalunya i, amb ella, el dret de les famílies a escollir el model educatiu que s'adapti millor a les seves necessitats. La disminució de la natalitat afecta, i molt, el sistema educatiu, i afecta tot el sistema educatiu, i aquest tema requereix un debat en profunditat i ampli. Però s'ha de trobar la manera de mantenir l'oferta adaptant-se a la nova realitat demogràfica, perquè la solució no pot ser eliminar línies i posar obstacles a la seva viabilitat, com es fa amb massa lleugeresa amb les escoles d'iniciativa social, perquè això és una política de destrucció premeditada que busca reduir progressivament el pes de l'ensenyament concertat fins a fer-lo residual.

L'escola d'Iniciativa social no respon, com molts volen vendre aquí, a un mercantilisme ni busquen el lucre; simplement són fruit de l'impuls de la societat civil, de famílies i d'entitats que volen desenvolupar projectes educatius basats en uns determinats valors i amb una determinada visió de l'ensenyament. Són el reflex d'una Catalunya que històricament ha apostat per la iniciativa social com a motor de progrés en àmbits com l'educació, la cultura o la sanitat. I és que l'escola concertada no només garanteix el dret de les famílies a escollir l'educació dels seus fills, sinó que també introdueix pluralisme dins del sistema educatiu. No es tracta només de més opcions; es tracta de garantir un marc veritablement plural dins del model pedagògic, ideològic i de consciència, un marc on visquin diferents visions de l'educació, on es fomenti la creativitat, el diàleg i, en definitiva, la llibertat. Perquè d'això tracta aquest debat, consellera, de llibertat. I és precisament aquesta llibertat la que alguns volen retallar amb el seu model únic, monolític i adoctrinador, del que, per desgràcia, masses vegades hem parlat ja en aquest Parlament, però nosaltres, el Grup Popular, no ho permetrem.

I des d'aquest punt és que la interpello, senyora consellera: continuarà el seu Govern amb les polítiques que demonitzen l'escola concertada? Continuarà pagant vostè, com a consellera d'Educació, el preu de la investidura del senyor Illa? El preu de la investidura del senyor Illa inclou seguir amb el desmantellament del sistema català d'educació, anant en contra de la mateixa ànima d'aquest sistema, que inclou també l'escola concertada? Perquè el seu Govern, senyora consellera, està permetent que l'educació continuï sent el camp de batalla ideològic en el que l'independentisme el va convertir, i això té conseqüències molt greus per a l'educació dels nostres nens. No només està perjudicant les escoles concertades, sinó que està limitant les opcions educatives de les famílies i minvant la qualitat global del sistema. La llibertat educativa, senyora consellera i senyors de l'esquerra, no és un privilegi; és un dret fonamental que el Govern no pot vulnerar i que aquest grup parlamentari treballarà molt per continuar garantint-lo.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per respondre, ara té la paraula l'honorable consellera d'Educació i Formació Professional, la senyora Esther Niubó i Cidoncha.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bé; moltes gràcies, vicepresidenta. Bona tarda a tothom de nou. Doncs li agraeixo, diputat, aquesta interpellació, perquè em torna a donar doncs l'oportunitat d'explicar novament el canvi de rumb en el que està immers el nostre sistema educatiu. Hi haurà, segurament, coses que..., serà difícil no repetir-se, però en tot cas intentaré evitar-ho.

Com sap –i això sí que ho he de repetir–, la prioritat del nostre Govern és la millora educativa, tant pel que fa a la qualitat –vostè s'hi ha referit una mica al principi– com també a l'equitat i a la inclusió. Jo he dit sovint –i ho deia abans– que sense equitat ni inclusió no hi haurà..., difícilment hi haurà millora, ni tan sols hi haurà excel·lència, i, per tant, aquest és el principal repte que tenim davant.

Estem començant a caminar –o més aviat diria a córrer– en aquesta línia, però segur que es pot fer el càrrec que la situació que tenim doncs no es redreça de la nit al dia. Però, en tot cas, tenim engegades moltes iniciatives, enfocades, en primer lloc, a reforçar aquests aprenentatges essencials a través de programes i iniciatives molt orientades a l'aprofundiment de la comprensió lectora, de les matemàtiques; per tant, competències lingüístiques i competències matemàtiques. També a millorar recursos i acompanyament a l'abast dels docents, dels professionals de l'educació, especialment les eines formatives doncs que han de ser útils, que han de ser... També el personal de suport per a acollida, per a inclusió o per a escolarització extraordinària, en cas de formació professional..., i també treballant de la mà de tota la comunitat educativa, escoltant reivindicacions que en molts casos doncs són històriques, per avançar en grans consensos que han de perdurar, que ens han de dotar d'estabilitat com a sistema i que ens han d'indicar les millors formes de treballar. Per exemple, la digitalització responsable a les aules, doncs amb avaluació, preservant la salut, el benestar dels infants, alhora que garantim aquestes competències digitals. I també seguim reduint aquesta bretxa digital que vam veure, no?, que es va evidenciar en el moment de la pandèmia. O l'atenció a l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu o la promoció i el foment de la lectura o la gestió de la creixent diversitat a les aules, i sobretot, un treball transversal per l'educació, per la democràcia, una educació que ha d'estar basada en valors de la igualtat, el respecte, la inclusió, la sostenibilitat o, en tot cas, el respecte a l'entorn o al medi.

Tots aquests aspectes entenem que són essencials per propiciar doncs un entorn adequat a l'aprenentatge, que permeti doncs afavorir aquest rendiment acadèmic del conjunt d'infants i joves. I per fer-ho doncs hem de tenir molt en compte el coneixement i l'experiència del conjunt dels professionals que formen part del sistema, que hi treballen, i, evidentment, també sumar-hi l'experiència d'altres organismes internacionals de prestigi o comissions de professionals que, per exemple, ens estan ajudant a impulsar doncs un pla de digitalització responsable.

Però, mentrestant, com l'hi deia, no estem aturats. Hem elaborat una planificació de l'oferta educativa del proper curs en un context de davallada importantíssima d'alumnat –trenta mil alumnes menys tindrem el proper curs– amb el compromís de no tancar cap escola pública i mantenint, com deia, el noranta-vuit per cent de l'oferta pública existent.

Ara bé, ajustar l'oferta pública per evitar sobreoferta, que genera segregació, que es deriva de contextos doncs de concentració d'alumnat vulnerable en determinats centres..., hem incorporat també un criteri nou, que és la matrícula viva per prevenir doncs problemes d'escolarització que tenim, doncs és un fenomen molt important. Tenim dotze mil alumnes d'escolarització, diguem-ne, fora de termini, de matrícula viva, només des del mes de setembre fins al mes de gener d'enguany, i, per tant, això representa un criteri important a tenir en compte a l'hora de planificar per evitar doncs problemes d'escolarització. Però també ha representat una oportunitat per abaixar ràtios, doncs en aquest curs 25-26 aprofitarem aquesta davallada en el nombre d'alumnes per descens de natalitat per respondre a una reivindicació històrica

del sistema educatiu, que és reduir les ràtios a les aules, un factor molt lligat –i ho diu tota l'evidència científica– a la millora del rendiment escolar, a l'èxit educatiu, i on altres segurament haguessin decidit tancar línies, doncs nosaltres apostem per aquesta reducció de ràtios.

I aquí també vull donar algunes dades, no? El noranta-vuit per cent dels grups d'I3 a primer d'ESO es mantenen, el 93,2 per cent dels grups de centres públics d'I3 surten amb ràtio inferior a vint i el cinquanta per cent de tots els grups surten a ràtio de dinou alumnes o menys.

I pel que fa als centres concertats –que vostè doncs en parlava molt a la seva intervenció–, aquest proper curs, per primera vegada, aquells que disposen d'una línia, és a dir, centres concertats d'una línia, podran recuperar el concert el proper any si aconseguixen un mínim de catorze alumnes preinscrits, és a dir, centres concertats que havien perdut el concert en altres anys per no arribar a la ràtio necessària podran, si aconseguixen reunir doncs aquests catorze alumnes preinscrits, recuperar aquest concert –hi insisteixo, centres d'una línia. Per tant, volem garantir també la supervivència d'aquells centres petits que estan arrelats al territori, que duen a terme una funció social vertebradora, cohesionadora, arreu de Catalunya, i, a més, ho hem fet per garantir l'escolarització del conjunt de l'alumnat, afavorint l'equitat, reduint la segregació escolar i també promovent doncs aquesta millora de la qualitat i facilitant l'atenció a l'alumnat.

I, efectivament, doncs l'escola concertada, el conjunt del sistema educatiu –ho hem dit sempre– està infrafinançat –estem lluny d'aquest sis per cent que marca la llei d'educació de Catalunya–, però també la concertada doncs té una situació delicada, agreujada per aquesta davallada de la natalitat. Tenim, afortunadament, una molt bona interlocució amb les diferents patronals i l'objectiu que ens marquem com a Govern és poder aconseguir una planificació conjunta del conjunt del Servei d'Educació de Catalunya a mitjà i llarg termini. Som conscients que l'escola concertada doncs té plantilles del 95 amb necessitats educatives del 2025, i, per tant, en som conscients. Som amatents a trobar solucions per a aquells centres amb major volum d'alumnat, amb necessitats específiques de suport educatiu, que som conscients doncs que hi ha hagut una implicació també important del conjunt d'aquests centres en el pacte contra la segregació.

I, per tant, nosaltres ens creiem el Servei d'Educació de Catalunya, ens creiem i ens sentim còmodes en el marc de la llei d'educació, i estem treballant en el marc que marca doncs la nostra llei, que integra doncs la pública de qualitat, la concertada corresponsable i que respon a una iniciativa i tradició social molt important al nostre país, i, de fet, volem consolidar els recursos necessaris per continuar avançant cap a l'equiparació progressiva de les condicions d'escolarització del conjunt de centres del Servei d'Educació de Catalunya. I, per tant, des d'aquest Govern, que tinc doncs l'orgull, no?, de tenir-hi una responsabilitat en matèria d'educació i formació professional, el que estem fent és treballar per la recuperació, per l'enfortiment dels serveis públics –i, concretament, en aquest cas, doncs de l'educació–, i ho fem sempre des d'una voluntat de diàleg i de bastir amplis consensos, en els quals, evidentment, en matèria educativa, doncs ens sembla que poden ajudar a garantir aquesta estabilitat que el sistema educatiu necessita per recuperar aquesta confiança que vostè d'alguna manera mencionava i també el prestigi que es pot haver perdut en alguns anys. Per tant, en aquest sentit, doncs seguirem treballant en aquesta línia.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat del Partit Popular Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, ara em preguntava fins quan continuarem escoltant això de «estem començant a caminar», potser que..., set mesos després comencin a esprintar o a córrer una mica més, consellera, perquè la legislatura avança i els problemes s'acumulen.

Vostè no fa cap tipus de crítica a tot el que ha passat amb l'educació a Catalunya els darrers deu anys. Vostès..., jo entenc que tenen un pacte d'investidura, però això no hauria d'estar exempt de parlar de la realitat del sistema educatiu català i del que vostès s'han trobat a l'arribar de nou a aquesta conselleria, perquè el que s'han trobat són molts *pufos*. És un sistema educatiu que no estava pensat per als alumnes ni estava pensat per a la qualitat educativa, estava pensat per continuar alimentant el pensament únic i monolític de l'independentisme. I vostè, senyora consellera, ho ha de denunciar. És la seva obligació criticar tot allò que no s'ha fet bé, perquè si no ho fa, no podrà començar a posar-hi solució. I el que el Partit Popular li demana és realisme i solucions, consellera.

De mi veurà sempre un diputat i un grup que vol treballar per l'educació a Catalunya. I sempre que vostè estigui fent coses productives, ens hi trobarà, però ha de començar a parlar de la realitat que s'ha trobat al sistema educatiu de Catalunya, que no és bona. No és casualitat estar a la cua d'Espanya; no és casualitat estar a la cua d'Europa. Això té un nom, el nom d'aquest problema es diu «independentisme». I vostè ha de començar a ser realista, com sé que ho és, però sé que, per desgràcia, no ho pot dir.

Vostè el que no pot fer tampoc és haver promès com a Partit Socialista moltes coses mentre no estava al Govern i ara no complir-les, perquè això té un preu; això té un preu, consellera. Vostè, com a diputada del Partit Socialista en temes d'educació, durant molts anys s'ha estat reunint amb entitats a les quals els hi havia generat unes expectatives que ara, per desgràcia, no s'estan complint.

Aprofitant que vostè..., jo li he parlat aquí i després parlaré més concretament del que portarem a la moció subsegüent a aquesta interpellació..., però vostè el que està fent és ser una consellera molt diferent al que era vostè com a diputada o, fins i tot, fent coses incongruents. Li parlo, per exemple, de fa un mes, quan el seu grup no va votar a favor de que dues entitats que defensen l'escola en català i en castellà poguessin comparèixer a la Comissió d'Educació. I vostè les va rebre a la conselleria. Per què el Partit Socialista actua d'aquesta manera? Jo, de veritat, tinc curiositat per saber-ho, senyora consellera.

El tancament de línies a l'escola pública és una realitat i vostès s'estan aprofitant, per desgràcia, de governar en molts ajuntaments per posar-los la mordassa. Hi ha ajuntaments, com, per exemple, a Mataró, del qual soc regidor, on vostès han anunciat tancament de línies en centres de màxima complexitat, com el de Rocafonda.

Com volen que barris com Rocafonda, que tenen centres de màxima complexitat, vostès comencin a retallar línies i la gent es quedi callada..., però després l'educació continuarà sent la mateixa i de qualitat? Com volen que no hi hagin després guetos si el que vostès estan propiciant des de la conselleria és, precisament, això?

I jo l'hi dic, el Govern de Mataró està en mans dels Socialistes. Fa un any van posar el crit al cel perquè tancava una línia el Govern d'Esquerra. Aquest any tanquen quatre línies i el Govern socialista de Mataró ha dit que li sembla bé la decisió de la conselleria.

I aquest és un problema perquè hi ha un consens unànim al ple de l'Ajuntament de Mataró que diu que no es poden tancar línies de màxima complexitat i el Partit Socialista, el de Mataró i el del Parlament de Catalunya i del Govern de la Generalitat són còmplices en fer que l'educació no sigui tan de qualitat com hauria de ser-ho, senyora consellera.

Jo li vull portar aquí, perquè li hem parlat de l'escola concertada i, davant del panorama, que no és gens bo, nosaltres exigim mesures immediates que substanciarem

amb una moció que portarem el proper Ple, però que ja li vull introduir en el poc temps que em queda: primer, l'equiparació salarial dels docents dels centres concertats amb els centres de la pública, després un finançament just que permeti la viabilitat de centres concertats i la qualitat de l'ensenyament que ofereixen; tercer, una dotació de recursos adequada per atendre la diversitat a les aules, garantint que l'alumnat amb necessitats educatives especials tingui accés als mateixos serveis i suports, tant a la pública com a la concertada, i quart, una revisió immediata de la planificació educativa que deixi de perjudicar els sistemes d'oferta de places de l'escola concertada.

Senyora consellera, defensar el sistema educatiu de Catalunya és defensar-ho tot, en la seva totalitat, i això inclou l'escola concertada, i això inclou un finançament just i equitatiu. I el Partit Popular, el grup parlamentari del qual soc portaveu en educació, no deixarem de treballar perquè tant a l'escola pública com l'escola concertada es garanteixi un bon finançament i una educació lliure i de qualitat per a tots els alumnes.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bé, gràcies de nou. Vostè parlava de realisme i solucions. Doncs, escolti, diputat, és que estem aquí: realisme, em sembla que hem sigut molt transparents en denunciar el que ens sembla que són prioritats per a les quals necessitem avançar per aquest camí, i hem posat solucions sobre la taula i les que seguirem posant.

Vostè deia, no?, ja que comencin... no només caminin, corrin. De fet, em sembla que li he dit que ja no només caminàvem, que corríem molt, eh? Però, efectivament, aquí vam començar el curs, vam començar a assumir responsabilitats amb menys d'un mes de diferència amb l'inici de curs. Immediatament ens vam començar a fer la planificació d'aquest curs, és a dir, la planificació que tanquem ara no es va començar a treballar la setmana passada, això és un procés que és lent, sobretot si el volem fer ben fet, i el volem fer de la mà del món local i del territori. I ara, en aquests moments, el que farem és començar a treballar la planificació a mitjà i llarg termini, que, efectivament, comparteixo amb vostè que, a nivell de planificació, tenim també molt marge de millora.

I vostè deia que soc molt diferent de la diputada que, en tot cas, vostè havia conegut o potser a vostè no l'havia conegut, però, que estava aquí. Jo em segueixo reunint amb les mateixes entitats amb qui em reunia, em segueixo reunint amb sindicats, amb associacions, amb entitats i, evidentment, també amb el món local, que tenen un paper molt important en el funcionament del sistema educatiu, a vegades potser sense competències, però sí que amb molta implicació i molt compromís.

I aquí vostè parlava..., s'ha centrat, doncs, en la major part de la seva intervenció a parlar de l'escola concertada. Jo insisteixo a parlar del Servei d'Educació de Catalunya, ens el creiem; ens creiem perfectament el marc que determina la llei d'educació de Catalunya i li he explicat també que estem treballant i que aquest seria l'objectiu, de poder fer una planificació conjunta a mitjà i llarg termini del conjunt del Servei d'Educació de Catalunya.

Perquè vostè en això, en aquest sentit, no té raó. El que està perjudicant en aquests moments la planificació, a qui més perjudica o a qui s'ha d'ajustar en aquests moments és a la pública. Per què? Perquè a nivell de concertada un autoritza concerts per a sis anys –i l'última vegada que es va fer es van autoritzar tots els mateixos concerts durant sis anys–, i, en aquests moments, a l'hora de fer la planificació de l'oferta inicial, si s'ha de fer un ajust, s'ha de fer per a la pública.

I, per tant, l'objectiu que tenim és poder fer una planificació conjunta de les properes ofertes educatives dels propers cursos educatius. I aquí vostè ha mencionat Mataró. Tinc moltes converses amb l'alcalde, a qui vull agrair, doncs, la responsabilitat, la mirada llarga, no?, que és molt necessària aquesta col·laboració entre institucions. Però aquí es torna a equivocar; és a dir, aquí si volem treballar per aconseguir reduir la segregació escolar i, per tant, per a una planificació més equitativa, el que hem de combatre és la sobreoferta; la sobreoferta és el que genera la concentració d'alumnat vulnerable en determinats grups, i a partir d'aquí, nosaltres el que volem fer és una planificació ajustada que eviti aquesta sobreoferta, que això és una de les principals mesures que destaca el pacte contra la segregació. I aquest és un dels objectius de la planificació; és a dir, no només garantir l'escolarització del conjunt de l'alumnat, també aprofitar per promoure, no?, la millora de la qualitat educativa, disminuint ràtios..., però també és ajustar per evitar aquesta sobreoferta educativa que acaba causant i comportant segregació. I aquí a Mataró, com moltes altres ciutats de tots els colors polítics, estan implicats en la lluita contra la segregació.

Per tant, nosaltres seguirem treballant en aquest camí. Jo sí que vull donar les gràcies al món local, perquè tenen un paper molt important i més que el tindran en els propers anys. I aquí, doncs, tant quan parlem de formació professional –com deia abans, demà en tindran notícies–, com quan parlem de zero-tres els agraïm moltíssim..., i a partir d'aquí, doncs, em sembla que hem de ser molt conscients i dir el que estem dient, que estem realment en un punt d'inflexió. La màquina del Servei d'Educació de Catalunya comença a moure's cap a un altre i està virant. Per tant, esperem que ens acompanyin a garantir aquest èxit educatiu que volem per al conjunt de l'alumnat i que estem en el camí d'aconseguir.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Govern sobre l'estratègia prevista per a la sobirania energètica, el desplegament de les energies renovables i el tancament de les centrals nuclears

300-00082/15

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'estratègia prevista per a la sobirania energètica, el desplegament de les energies renovables i el tancament de les centrals nuclears. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Molt bé; doncs moltes gràcies, president. Conselleres, diputades, diputats... Ens trobem davant d'un repte històric: transformar el nostre model energètic per garantir un futur més just, més sostenible i més resilient. Ho hem dit sovint, no podem ajornar més aquesta transició perquè el temps corre en contra nostra. L'emergència climàtica i la dependència d'un sistema obsolet ens exigeixen acció immediata i decisions valentes. I aquí rau la qüestió: quin progrés volem? Un que ens encadena a un model energètic obsolet i centralitzat o un que aposta per la sobirania i la sostenibilitat, per la justícia social?

L'energia és un element fonamental de les nostres societats i, al mateix temps, també la principal font d'emissions contaminants. Catalunya, deia abans, ha d'afrontar un repte històric. No podem ajornar més la transició energètica perquè el temps corre en contra nostra i sabem que el model actual no funciona; un model que depèn en un 56,9 per cent de l'energia nuclear, una tecnologia cara dependent de l'urani importat –de Rússia, per cert– i que presenta riscos inacceptables, Fukushima i

Txernòbil ens van ensenyar què passa quan es confia en una tecnologia que mai és del tot segura.

Però ara sentim un altre relat: que l'energia nuclear és necessària per a la transició energètica. Fals: no és una energia neta, la seva cadena de producció genera emissions de gasos d'efecte hivernacle; no és eficient, les renovables són més eficients i no consumeixen aigua; no és gestionable, amb una forta presència de renovables necessitem tecnologies que facin de *backup*, de suport al sistema, que es puguin encendre i apagar; la nuclear no ho permet; no és àgil, construir una central pot trigar dècades i la crisi climàtica és ara, avui, i sobretot, per cinquè, no és barata, el megawatt/hora nuclear és més car que el de les renovables. Per tant, el debat no és tècnic, és polític i és econòmic.

Recentment, el Partit Popular ha presentat una proposició no de llei al Congrés de los Diputados per prolongar la vida útil de les centrals nuclears espanyoles. Aquesta iniciativa ha estat aprovada gràcies al suport de VOX i l'abstenció de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana de Catalunya. Aquesta decisió ens preocupa i ens obliga, crec, com a Parlament, a reflexionar profundament sobre el nostre futur energètic. La proposta del PP i altres propostes de VOX i PP que hem vist aquí mateix semblen actuar com una corretja de transmissió dels interessos econòmics dels privilegis privats per sobre de l'interès comú.

Cal recordar que el 2019 les empreses propietàries de les centrals nuclears van acordar un tancament ordenat amb l'empresa nacional de residus radioactius Enresa, un acord que no ha estat impugnat per les empreses i no han sol·licitat oficialment la continuïtat de les operacions. Per tant, les propostes actuals de PP i VOX semblen desconnectades de la realitat empresarial i energètica del país. O no? Algunes dades: les companyies que exploten les centrals nuclears estimen que per allargar la seva vida útil caldria una inversió d'entre 3.000 i 6.000 milions d'euros per a recondicionar-les i garantir-ne el funcionament. Una inversió difícil de recuperar sense un marc privilegiat retributiu. La patronal nuclear diu que per fer-ho viable cal que els garanteixin un preu mínim de seixanta-set euros megawatt/hora durant tota la seva vida útil. Però la solar fotovoltaica avui ja està produint a trenta euros megawatt/hora i el seu cost es redueix cada any. Per tant, el diferencial en el temps respecte a la nuclear pot ser un enorme cost per als usuaris i un factor de pèrdua de competitivitat també per a les empreses.

D'altra banda, segons dades de Renovem-nos, es calcula sobre uns 20.200 milions el cost per desmantellar les nuclears i emmagatzemar els residus durant un segle. Aquesta despesa ara la paguen les nuclears a través d'una taxa d'onze euros megawatt/hora, que sens dubte s'encarirà en el futur a causa dels problemes per trobar un cementiri de residus permanents que, evidentment, ningú vol. Les estimacions apunten que si cal fer diferents magatzems distribuïts propers a les centrals, com es planteja actualment, aquesta taxa s'hauria d'incrementar en un quaranta per cent.

Per tant, el debat sobre l'energia nuclear és, sobretot, de benefici econòmic. L'energia nuclear ja no és rendible sense una potent inversió que les empreses no volen fer per si soles perquè saben que els seus preus no poden competir amb les renovables. El Govern pot ara apostar per assumir aquest sobrecost a costa d'una pèrdua de competitivitat i encarint el preu de l'energia al consumidor final, o decidir ferment desplegar renovables, assolir els objectius climàtics i disposar d'energia barata.

Entre el 2030 i 2035 està previst el tancament de les tres centrals catalanes. Hi ha prou temps per bastir una alternativa renovable, però cal acabar amb la lentitud administrativa i convertir l'energia en una prioritat política del país. En aquest context, és imprescindible que totes les formacions polítiques d'aquest Parlament clarifiquin la seva posició. I és fonamental que el Govern prengui mesures decidides per fomentar la implantació d'energies renovables, diversificant així el mix energètic i reduint la dependència de fonts nuclears. Aquesta transició no només és necessària per mo-

tius ambientals, sinó també, i sobretot, per garantir la sobirania energètica i la seguretat de subministrament.

I no podem oblidar un aspecte fonamental: la transició no pot ser tampoc una qüestió només tècnica ni econòmica, ho és també social i ho és també política. Les polítiques energètiques han d'estar emmarcades en un model sobirà democratitzat i descentralitzat. Això vol dir que les decisions no poden quedar exclusivament en mans de les grans corporacions, sinó que la ciutadania, els municipis i les comunitats han de tenir un paper actiu en la generació i la distribució energètica. Per això cal reforçar el paper de les comunitats locals d'energia, facilitant mecanismes de suport perquè municipis i barris puguin generar i gestionar la seva pròpia energia renovable. Aquestes comunitats són una eina fonamental per descentralitzar el sistema energètic i per empoderar la ciutadania en la gestió dels seus propis recursos. Les comunitats locals d'energia i el foment de l'autoconsum són fonamentals per assolir la sobirania energètica.

A mode d'exemple, la Diputació de Barcelona, ella sola, haurà invertit més de 150 milions d'euros a instal·lar renovables i li podria citar altres exemples de municipis que ja coneix. El món local juga quasi sol contra molts contraris i en un terreny de joc molt gran. Cal sumar-se a aquest esforç, cal cooperar i cal col·lidir. I en aquest sentit, és imprescindible reforçar encara més el paper de L'Energètica, la comercialitzadora pública impulsada per la Generalitat, que ha de ser una peça clau en aquesta transició. No podem deixar la sobirania en mans dels oligopolis, com hem dit, que durant dècades han fet negoci amb un bé essencial. L'Energètica ha de garantir que l'energia renovable arribi a tota la població amb preus justos, prioritzant la sostenibilitat i la democratització del sector.

Pel que fa a l'equitat territorial, no podem repetir errors del passat i deixar territoris abandonats. El Fons de Transició Nuclear ha de ser una eina real de transformació econòmica, no una simple compensació. Avui, aquest fons arriba a noranta-sis municipis en un radi de trenta quilòmetres d'Ascó i Vandellòs, però no són suficients si no es gestionen bé.

Cal una reindustrialització basada en les renovables i en sectors d'alt valor afegit. Hem de garantir formació i recol·locació per als treballadors i treballadores afectats. Necessitem que el Plater es desplegui de manera ordenada i equitativa. El model depèn d'unes polítiques públiques que han d'anar alineades amb les previsions també del ProenCAT 2050. Però la sobirania energètica no és només una qüestió de transició cap a un model net i democràtic; és també una necessitat estratègica per garantir un país resiliència davant els conflictes geopolítics.

La dependència dels recursos fòssils i nuclears ens fa vulnerables a les tensions internacionals i als interessos dels oligopolis energètics. Ho hem vist i ho estem veient. Per això, la transició cap a un sistema cent per cent renovable és també una aposta per la seguretat, l'estabilitat econòmica i la capacitat de decisió sobre el nostre propi futur.

Cal un canvi de poder. Com ha dit l'activista Naomi Klein, la crisi climàtica és una crisi de poder, i només quan canviem aquest poder, podrem construir un futur millor. I aquest canvi de poder significa acabar amb la concentració energètica en mans d'uns pocs.

La xarxa de sobirania energètica ho ha denunciat repetidament. Sense un marc normatiu clar, la transició seguirà controlada pels grans oligopolis, i això no ho podem permetre. Cal avançar en la regulació de l'autoproducció i de les comunitats energètiques locals, perquè l'energia ha de ser un bé comú, no una mercaderia.

Aquest Parlament ha de decidir quin futur vol. Nosaltres, els Comuns, ho tenim clar. El Govern ho té clar?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Moltes gràcies, president. Diputat... Miri, just l'1 de gener es complien deu anys de la mort d'Ulrich Beck, un intel·lectual cosmopolita i que, de fet, sentia com a seus, no?, com a propis, els problemes d'àmbit global.

Aquest intel·lectual va escriure el llibre *La sociologia del risc*, que es va publicar l'any 86, i, precisament, argumentava que Europa no podia assumir la possibilitat d'un accident com el de Txernòbil, vostè també en feia esment, ocorregut el 26 d'abril d'aquell mateix any.

El Govern de Catalunya comparteix, i ja li dono resposta a una de les preguntes que em llençava, que el millor futur no és assumir aquests riscos, ni els derivats de l'escalfament global ni tampoc el de les nuclears amb un escenari, vostè també ho deia, geoestratègic complex, variant, i, que, per tant, afegeix alguns elements de risc respecte a aquestes infraestructures.

Per tant, mantenim que el tancament de les centrals nuclears en el calendari previst de manera ordenada i progressiva, d'acord amb el pla nacional integrat d'energia i clima, és el camí marcat i el que, per tant, tenim previst i volem seguir com a Govern.

Per tant, el Govern de Catalunya està absolutament compromès amb el desenvolupament de les renovables, precisament, perquè la contribució que, en aquests moments, tenen les nuclears al nostre mix energètic, doncs, sabem que ha de ser residual i fins a zero. I l'alternativa, efectivament, és l'impuls de les energies renovables. Primer per la reducció d'emissions de diòxid de carboni, no només en la pròpia generació de l'energia, sinó perquè cada vegada que parlem d'electrificació, vol dir generació d'electricitat neta. Quan parlem de l'impuls del cotxe elèctric, de punts de càrrega, de descarbonització de la xarxa viària de la Generalitat de Catalunya, de descarbonització de les nostres indústries, vol dir generar més electricitat verda, i, per tant, amb fonts renovables.

Hi ha altres raons també per desenvolupar amb màxima urgència i rapidesa la implantació de renovables a Catalunya. Una, vostè també la apuntava, és la disminució de la vulnerabilitat exterior, i, per tant, guanyar independència, sobirania en aquest àmbit energètic i de l'electricitat. També aprofitar la creació de llocs de treball, i, per tant, de la dinamització econòmica que ha de suposar aquesta indústria verda –jo, a vegades, he parlat que estem davant una nova revolució industrial, però aquesta vegada tenim la sort que és en clau verda i sostenible. També d'estímul a la innovació i a la tecnologia, a l'eficiència, a la productivitat de la nostra indústria, com dic, en clau sostenible; per tant, un menor impacte ambiental en comparació amb les fonts fòssils que hem estat utilitzant fins ara, i, per tant, una nova manera de viure, de produir i de moure'ns sostenible. A més, tenim la sort de viure en un país on tenim sol i tenim vent, per tant, els recursos inesgotables, nets i disponibles arreu del país, distribuïts arreu de Catalunya. Aconseguir també atrapar l'estalvi per reducció del cost energètic –vostè també hi feia esment–; millorar la qualitat de l'aire, per tant, la salut pública. Tots aquests són elements que afegeixen importància o urgència al fet de començar aquesta transició..., començar no, continuar, impulsar la transició energètica al nostre país.

La transició energètica que impulsem, per tant, des del Govern, és un procés de transformació que afecta diferents àmbits de la societat, des de la indústria fins a les llars, passant per la mobilitat, els serveis públics, i per això també insistim que el repte de les generacions dels nostres anys és aquesta producció, aquest moure'ns, aquest viure de manera neta.

Per aconseguir-ho tenim una eina, que és el Proencat, treballat per governs anteriors que ens marca uns propòsits essencials. Aquesta transició energètica implica que l'energia elèctrica passi a representar el 76,6 per cent del consum total d'energia per al 2050, i que la potència instal·lada en energia eòlica i fotovoltaica, fonamentalment, tot i que n'hi ha d'altres, creixi fins a 12.000 megawatts d'aquí al 2030 i 58.000 d'aquí al 2050.

Són dades que ja ens permeten apreciar, amb els valors que tenim en aquests moments, que el repte i el camí és d'una dimensió i un desafiament important, d'una magnitud que fins ara no hem estat capaços d'afrontar, d'un canvi estructural també en la manera de viure, de produir, de consumir energia. I, per tant, la planificació energètica ha de tenir present tant aspectes tecnològics com, evidentment, vostè també ho deia, aspectes socials, i assegurar que tota la ciutadania tingui accés a l'energia verda i assequible. Per tant, com l'hi deia, aquesta no és només una resposta en l'àmbit ambiental, industrial, sinó també social, i que jo..., m'agrada veure-ho com una oportunitat que tenim com a país.

Tots aquests canvis –i ho saben també, perquè coneixen bé el Proencat– no vindran únicament de l'autoconsum ni de col·locar plaques en espais antropitzats. Sabem que aquesta transformació té una dimensió gran, important, a part de la inversió econòmica, en el nostre entorn i, per tant, en el paisatge. Per tant, hem de pensar l'impacte que té i hem de pensar que serà molt necessària la col·laboració públicoprivada; d'altra manera, no serem capaços d'afrontar-la. Per tant, té petjada en el paisatge. Ni com a diputada ni ara com a consellera no he volgut ocultar mai que la instal·lació d'aquests parcs té un impacte en el paisatge i en el nostre entorn. Es calcula que aquests parcs, necessaris per assolir aquests objectius del Proencat, afectaran un dos per cent de territori no antropitzat. És a dir, encara que posem, eh?, plaques o aerogeneradors en espais antropitzats, hem d'afectar un dos per cent addicional.

Perquè ens en fem una idea, en aquests moments, tot allò que hem construït els catalans i catalanes al llarg dels anys ocupa un sis per cent del territori català. Doncs és un dos per cent addicional. Per tant, això ja ens fa tenir una idea que l'impacte serà important. Ara bé, si no fem tot això en l'àmbit mediterrani, que és un espai especialment afectat pel canvi climàtic, també haurem d'explicar que hi ha riscos que haurem d'assumir, si no fem aquest pas. I hem vist episodis climàtics tràgics, i, de fet, estem vivint una sequera, doncs, devastadora i que ha tingut implicacions en àmbits econòmics importants per a la nostra economia.

L'única eina que, des del nostre punt de vista, pot donar una resposta solvent i adequada a aquest desafiament d'afectació en el nostre entorn és el pla territorial sectorial per a les energies renovables, el Plater, que preveu aquesta ocupació de vuitanta mil hectàrees, és a dir, d'un dos per cent de la superfície total de Catalunya no antropitzada, i que té com a objectiu assolir aquesta independència energètica. Aquest projecte ha analitzat fins a cent cinquanta capes d'informació per determinar quines són les zones òptimes per a la implantació de renovables, de manera que, per una banda, podem garantir l'equilibri territorial i que l'impacte ambiental sigui el menor possible. Hem previst tenir el primer esborrany de Plater a finals d'aquest any, d'aquest 2025, perquè posteriorment es pugui tramitar doncs com un marc normatiu, com una llei. Aquest document es basa en una metodologia rigorosa, que inclou criteris de protecció ambiental, de l'ús del sòl, de l'impacte social també. La inversió que calculem, necessària, d'aquí al 2050, segons aquest Proencat, és de 84.000 milions d'euros, una xifra que es correspon, si ho divideix per anys, a 2.500 milions d'euros anuals, la major part dels quals, el seixanta-u per cent, són en qualitat d'inversions per a la generació d'electricitat. Per això li deia que era molt necessària la col·laboració públicoprivada i dels diferents promotors.

Dir-los també, a tota la cambra, que des del Govern, amb els seus diferents organismes –l'Institut Català d'Energia, també l'IREC, direcció general i l'energètica pública–, tramitem durant les properes setmanes un llistat de mesures concretíssimes

precisament per reduir la burocràcia, i espero que això ho podrem treballar conjuntament amb els grups de la cambra –crec que és un objectiu que compartim amb l'àmplia majoria–, i, per tant, eliminar, per exemple, l'autorització administrativa per a les instal·lacions d'autoconsum de menys de cinc-cents quilowatts, flexibilitzar la normativa per facilitar la instal·lació de pèrgoles solars en espais urbans, que també s'estan utilitzant en alguns àmbits com a refugis climàtics. Ja, de fet, en el decret aprovat i que hem de convalidar dimarts, en l'àmbit de l'urbanisme ja vàrem fer algunes modificacions perquè la instal·lació d'aquestes pèrgoles sigui àgil i no es considerin estructures permanents, sinó mòbils. Per tant, totes aquestes mesures permetran accelerar la implantació de sistemes de generació distribuïda.

Em queden vint segons. En qualsevol cas, després tindré cinc minuts més. Aquest és el rumb que volem marcar amb aquest acord de govern: el Proencat com a eina de planificació; el Plater, com a eina també legislativa, ha de tenir aquest rang d'implantació de les renovables a tot el territori, i agilització, efectivament, dels tràmits si volem assolir els objectius.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. I, per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies de nou, president. Bé, coincidim amb el diagnòstic, coincidim amb el que cal fer, però ens hi hem de posar urgentment. La urgència –ho hem dit abans, eh?– és clara. El 2030, el cinquanta per cent de la demanda elèctrica hauria de cobrir-se amb renovables; el 2050, hauríem d'assolir el cent per cent d'energies netes, i per fer-ho possible, evidentment, cal desenvolupar una estratègia decidida per promoure les energies renovables, altres fonts sostenibles, amb la màxima complicitat i equilibri territorial, que també n'ha parlat. Cal que accelerem, doncs, el Plater.

I, efectivament, anem tard, i ho constatem. Però l'hi dic: és possible. Els parcs d'energies renovables que es van posar en marxa en tan sols un any, el 2023, a l'Estat espanyol, en un sol any van posar en marxa tota la potència que avui dia tenen totes les centrals nuclears, en un sol any. Els costos econòmics de prorrogar les nuclears –ho he dit abans– són més alts que el del desplegament de les renovables. La nuclear no és una opció tecnològica ni econòmica ni segura ni raonable; és una opció ideològica, però és sobretot una fantàstica excusa per deixar de fer els deures. Fem els deures.

Què és el que li proposem també? Que s'activin els concursos de transició justa; que s'abandoni la cortina de fum i s'activin aquests concursos de transició justa per a l'entorn de les centrals. Això és que, a l'hora d'adjudicar drets sobre els nodes de transició justa, a més de prioritzar projectes que minimitzin l'afectació ambiental, valorar beneficis socioeconòmics per al territori. Entre ells, és fonamental el desenvolupament de comunitats locals d'energia i d'autoconsum, inversions en la cadena de valor del territori i el foment de l'ocupació, la formació als residents de la zona, la participació d'inversors locals públics o privats i el recolzament a projectes industrials, agrícoles o socials.

En segon lloc, que hi hagi desplegament de renovables –no m'hi estendré més.

En tercer lloc, que es despleguin noves estratègies d'electrificació per al consum energètic més enllà de la producció: rehabilitacions, assessorament en eficiència energètica, mobilitat elèctrica. Algunes qüestions estan ja en marxa.

En quart lloc, fer que sigui possible, amb aquells impulsos, doncs –que n'ha dit alguns–, legislatius i administratius necessaris, accelerar permisos a les instal·lacions –és evident–; també modificar la llei d'urbanisme per evitar els vetos administratius injustificats; ajudes a la implementació d'autoconsum; impuls de les comunitats locals d'energia. I, una qüestió, la Directiva 2023/2413, del Parlament Europeu,

introdueix el concepte d'«interès públic superior», la regulació de zones d'acceleració renovable i la racionalització dels tràmits d'autorització administrativa. En aquest sentit, són molt útils les propostes de reforma del marc normatiu de les renovables que planteja Renovem-nos. Les hi faré arribar, consellera.

En definitiva, és possible, però cal valentia i no cedir als oligopolis. Abans citava la Naomi Klein, ara citaré el Joan Herrera: «El nostre paisatge canviarà. Ho farà com a conseqüència del canvi climàtic o per la incorporació de les renovables. El camí és que tots els projectes que requereixen terrenys i impactes visuals necessiten implicar al màxim el territori i que la població vegi que hi ha beneficis socials i econòmics. No es tracta de convèncer.»

La transició energètica és una de les cares de la transició ecològica. És un repte ingent, ho hem dit, però també és una gran oportunitat. Decidir ara quin futur volem defensant el dret al futur de les properes generacions és la nostra obligació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. I per respondre té una altra vegada la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, diputat. Li deia ara que és veritat que estem, jo crec, bastant d'acord amb la ruta. Li agraeixo, eh?, li agraeixo les reflexions, perquè, efectivament, el debat de les nuclears pot desincentivar la implantació de les energies renovables i l'atractiu que puguem tenir per a la implantació d'aquests parcs i per part dels promotors. Per tant, sí que hi ha quelcom de..., segur, d'ideològic, eh?, seguríssim, en aquest debat, però que a més a més pot ser perillós en aquesta necessària transformació que hem de fer, i a més a més d'una manera urgent.

I a més li agraeixo les reflexions perquè és veritat que hem de superar, jo crec, dos elements de risc en el debat públic i explicar bé a la ciutadania per què estem fent aquesta ocupació del territori, què és la transició energètica, per què ho estem fent, quin objectiu perseguim... I superar debats vinculats, doncs, sovint al decreixement que jo no em vull escapar de debatre'ls, però el debat que estem tenint aquí sobre la transició energètica, jo crec que s'escapa de conceptes clàssics del créixer o del decreixer; jo crec que ho hem de plantejar com a nou model de desenvolupament econòmic i social. I també hem de superar aquells que utilitzen, doncs, aquesta necessària transformació per atiar pors –habitualment aquests discursos ens venen de l'extrema dreta–: por al canvi social, por als canvis tecnològics, no?, als impactes del canvi climàtic..., i, per tant, acompanyar i enfortir el debat públic. I, per tant, li agraeixo les reflexions.

Només per posar alguns elements, doncs, que s'han pogut anar avançant i per afegir algunes dades que puguin enriquir el debat, l'energètica pública està fent una gran tasca, com a protagonista també, i d'acompanyament d'altres nivells de l'Administració catalana –els ajuntaments, que sovint necessiten aquest suport. En aquests moments hi ha executades o en procés d'execució cent trenta instal·lacions d'autoconsum en instituts, i estem treballant en altres equipaments, com per exemple infraestructures d'aigua. Estem treballant en aquests àmbits, també.

L'Energètica ja gestiona el parc solar de Vidreres, que si en tenen l'oportunitat els animo que el visitin. És un parc interessant, molt vinculat a centres d'interpretació també de la biodiversitat, i per tant és una combinació molt interessant, i de fet alimentarà fins a un deu per cent de l'electricitat que necessita la dessalinitzadora de la Tordera; per tant, crec que, bé, és un lloc interessant de visitar. Estem també en procés d'adquirir el quaranta per cent d'un parc a Sant Fruitós de Bages, a més de la gestió de la central hidroelèctrica de Can Trinxet. Hem superat els quatre mil punts de subministrament, i estem treballant també pel conjunt de departaments de la Generalitat.

Hem treballat també des de Territori un programa d'autogeneració i descarbonització de la xarxa viària –2,4 milions d'euros–, que generarà un nou per cent de l'energia que requerim en el conjunt de les carreteres de la Generalitat. Hem també presentat aquestes quaranta-quatre oficines empresarials de transició energètica arreu del territori català, que han d'acompanyar la indústria en la necessària descarbonització.

Per tant, avancem. Potser necessitaríem un impuls més, i en aquest sentit ja els he dit que els portarem a convalidació, doncs, molt probablement en les properes setmanes, i també els presentarem aquest acord de govern per a la necessària agilització d'alguns tràmits que ens ajudin a accelerar aquesta línia de treball, que jo crec que és la correcta, n'estic molt convençuda, però que, en qualsevol cas, és cert que si volem assolir els objectius del 2030, que en termes d'energia són demà passat, necessitem d'accelerar. Per tant, espero comptar amb la complicitat i amb el suport de la majoria dels grups d'aquesta cambra.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la lluita contra el crim organitzat i el terrorisme

300-00086/15

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la lluita contra el crim organitzat i el terrorisme. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa i Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidente. *Consellera*, diputados... Bueno, hoy venimos a hablar de fuerzas y cuerpos de seguridad, de terrorismo y crimen organizado, porque parece que no pasen cosas, pero pasan muchas cosas; pero no pasan más cosas porque, gracias a Dios, los cuerpos y fuerzas de seguridad hacen su trabajo.

Lo que afecta a Cataluña afecta al resto de España, afecta a Europa, y lo que pase en Europa va a afectar, evidentemente, a España, y también, por supuesto, a Cataluña.

Cuando hablamos de crimen organizado y terrorismo, tenemos que hablar de un cambio de concepto, porque se ha adaptado por desgracia muy bien a la globalización. Se ha adaptado a las nuevas tecnologías, a actuar en la red... Saben que pueden actuar porque hay menos fronteras, porque se pueden realizar transacciones con mucha más facilidad y porque hay más flexibilidad a la hora de viajar.

En el caso del terrorismo, ¿cuál es el cambio? Pues, uno, antes actuaban dentro de unos límites territoriales, actuaban dentro, pues, de un territorio, por ejemplo en España, pues ETA, el GRAPO, Terra Lliure, y ahora mismo estamos ante un terrorismo al que, evidentemente, las fronteras no le importan. Actúan bajo un dogma de fe, el terrorismo yihadista, donde no les importa dónde actuar ni cómo actuar: puede ser con arma blanca, con arma de fuego, con un avión, con un vehículo, con una bomba, y que, además, matan sin miedo a morir. Y el cambio de paradigma es importante. Y Europa se ha transformado en un objetivo de primer orden para el terrorismo yihadista. Es más, hace pocos días, Isis volvió a hacer un llamamiento a hacer más atentados en Europa, y entre esos países escogidos estaba España.

Hablemos de detenciones en la última década, del 2010 al 2021, en Europa. Detenciones por terrorismo yihadista, 4.466; terrorismo de extrema derecha, 258 personas; terrorismo de extrema izquierda y anarquista, el doble, 564, y terrorismo nacionalista,

separatista e independentista, 1.423 personas. España es el segundo país con más detenciones, por detrás de Francia. Es más: por ejemplo, entre 2004 y 2025 hubo 1.125 detenciones por vinculaciones al terrorismo yihadista. De estas 1.125, más del treinta por ciento se han realizado en Cataluña. ¿Dónde se detienen más fugitivos internacionales en España? También en Cataluña, aquí.

Vamos a hablar de la actividad que realiza el Cuerpo Nacional de Policía y Guardia Civil en el último año, en el 2024, para poner en valor qué es lo que hacen. En el 2024 desactivaron cincuenta y una bandas organizadas, cincuenta y una organizaciones criminales, incautaron diecisiete toneladas de droga en el Puerto de Barcelona y detuvieron a sesenta y nueve fugitivos internacionales. Es más, hace apenas unos días, en Maçanet de la Selva incautaron 650 kilos de hachís e incautaron tres armas de guerra.

Es evidente que pasan cosas. Y Cataluña es un foco grave de concentración y de organización y reclutamiento del terrorismo yihadista en Europa y un centro en el cual el crimen organizado se encuentra cómodo para actuar. Es más, Barcelona –y lo dicen muchos especialistas en seguridad y crimen organizado– es la puerta de entrada de la droga hacia Europa.

Por lo tanto, señora *consellera*, es hora de sumar; es hora de sumar y no de restar. Por eso, cuando el presidente de la Generalitat, el señor Salvador Illa, dijo que la seguridad era una prioridad para este Gobierno, y yo me lo creo y me lo creí, y que había una ampliación de veinticinco mil agentes de policía, nunca pensé que estaba hablando de echar a la Guardia Civil y al Cuerpo Nacional de Policía de Cataluña. Jamás lo hubiese pensado. ¿Por qué? Porque, al final, están vendidos a sus socios de gobierno en Madrid, y para el PSOE el fin sí justifica los medios. El fin es mantenerse en el Gobierno, y los medios, ¿cuáles son? Dejar en mal lugar y vender la imagen de la Guardia Civil y de la Policía Nacional en Cataluña. Y al final esto afecta directamente a la seguridad de los ciudadanos en Cataluña.

Mire, veinticinco mil agentes de policía –estaremos de acuerdo en el número– han de servir para cubrir las unidades, que las tienen descubiertas, que son unas cuantas y que están asfixiadas de trabajo. Le pongo un ejemplo: el GEI. El GEI está haciendo unos servicios muy importantes, que no entraré a mencionar y que son muy importantes, veinticuatro horas al día, y están agotados. ¿ARRO y Brimo podrían reforzar esos servicios? Sí. Pero ¿qué pasa? Que están igual que el GEI, están igual de asfixiados que el GEI.

Ustedes dicen que quieren cubrir el trabajo que hacen Guardia Civil y CNP en puertos, aeropuertos y en fronteras. ¿Sabe cuántos agentes necesitaría para cubrir todo ese servicio? Casi cuatro mil agentes –casi cuatro mil agentes.

Hablemos del aeropuerto del Prat. ¿Cuál es el gran problema del aeropuerto del Prat? Los hurtos. Cuando se va a las infracciones penales del municipio del Prat suben de seis mil a diez mil. Pero es que resulta que no son del municipio del Prat, que la gran mayoría son del aeropuerto del Prat. ¿Dónde está el problema? En el vestíbulo, justo antes de entrar en el control de acceso de embarcación, en la zona que es competencia de Mossos d'Esquadra. ¿No tenemos un problema resuelto en el vestíbulo, en los vestíbulos, en las zonas comunes del aeropuerto de Barcelona, y queremos más competencias y más espacios, y no somos capaces de solucionar el problema que tenemos?

Vamos al puerto, vamos al puerto de Barcelona. La Guardia Civil y el Cuerpo Nacional de Policía están haciendo un trabajo titánico contra el crimen organizado, y ustedes lo desprecian y lo desperdician. No ponen en valor el trabajo y la experiencia que realizan. Y yo les pregunto: ¿consideran que los puertos de competencia de la Generalitat de Catalunya son un punto de entrada también de tráfico de armas y de droga? Seguramente sí. ¿Cuáles son los operativos que están destinados de Mossos d'Esquadra en los puertos de competencia de la Generalitat de Catalunya? Se desconoce –se desconoce. ¿Cuántas incautaciones de droga o de armas se han realizado

en los últimos años en los puertos competencia de la Generalitat de Catalunya? ¿Qué operativos concretos hay en los puertos de competencia de la Generalitat de Catalunya? Porque uno puede ir a estos puertos y seguramente ¿cuántos *mossos* verán? Cero. Y evidentemente los puertos, esos puertos que son competencia de ustedes, aquí, evidentemente, por aquí entran muchas cosas. Y si ustedes quieren competencias en los puertos de Tarragona y de Barcelona..., y no tienen resuelto el problema de los puertos que son de su competencia, no lo tienen resuelto.

Mire, en Cataluña no sobran policías –no sobran policías. En el último mes, Alemania, Austria y Francia ya han tenido atentados terroristas. Hoy mismo –hoy mismo–, en Francia se ha abatido un terrorista, hoy mismo, de origen argelino, con una orden de extradición. Hoy mismo. Podría haber pasado en cualquier parte de Europa. Isis ha vuelto a hacer el anuncio directamente sobre Europa y que afecta también a España. Y si afecta a España afecta también a Cataluña. Por lo tanto, no sobra nadie, señora *consellera*.

Tenemos la suerte en Cataluña de contar con grandes profesionales de seguridad, grandes profesionales en los Mossos d'Esquadra, en la Guardia Civil, en la Policía Nacional y las policías locales. Y lo que no puede ser es que los intereses políticos del Partido Socialista y los intereses políticos de los independentistas puedan estar por encima de la seguridad de los catalanes, que es lo que está pasando ahora.

Yo les pido, por favor, que rectifiquen, que rectifiquen en favor de los intereses de Cataluña, de los catalanes y de toda España, porque en temas de seguridad y de policía nadie resta y todos suman.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per fer la resposta, per respondre, té la paraula l'honorable senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies, president. Bona tarda a tots i a totes. Consellera, diputats i diputades, aquesta interpellació que fa el Partit Popular al Govern està centrada en principi –així jo ho preveia–, i una part del discurs del diputat Villagrasa ha anat en aquesta direcció, en demanar, no?, i centrar el focus en la lluita contra el terrorisme i el crim organitzat. En aquest sentit, crec que és important que amb l'estona dels deu minuts que tinc pugui explicar què és el que estem fent, com ho estem fent i quins són els reptes de futur que hem d'entomar en aquestes dues prioritats del Cos de Mossos d'Esquadra com a policia integral de Catalunya, però que alhora treballa en coordinació i cooperació amb la resta de cossos i forces de l'Estat.

La Policia de la Generalitat de Catalunya - Mossos d'Esquadra està present a Madrid des de finals del 98. Al principi estava al complex policial de Canillas i, des del 2021, està a les noves instal·lacions de la Direcció de Cooperació Internacional, des d'on es coopera amb els organismes espanyols de cooperació internacional, de l'Oficina Central Nacional –l'OCN–, de la Interpol. I, des d'aquí, la unitat nacional de l'Europol i l'oficina Sirene permeten que es faci un treball important per tenir una estratègia d'intel·ligència policial i de prevenció en totes les derivades tant del terrorisme com del crim organitzat, que vostè fa un moment feia referència a que tenen una dimensió internacional; que operen localment, però també globalment. En aquesta lògica, el 2018 es va integrar també la Policia de Catalunya en el CITCO, que, com bé sap, és el Centre d'Intel·ligència contra el Terrorisme i el Crim Organitzat.

La coordinació interpolicial és una de les eines absolutament indispensables en el treball dels cossos de seguretat per a la prevenció, la investigació i la lluita contra aquelles formes delictives més greus, que són –ja ho hem dit– el crim organitzat, la cibercriminalitat, el tràfic de persones o el terrorisme. Per aquesta raó, els mateixos textos legals que ens interpel·len recullen de manera clara que compartir competències i tenir coordinació interpolicial en cap moment va en detriment de la capacitat

de treball i de l'operativa que han de tenir els Mossos d'Esquadra en el marc de les seves competències com a policia integral de Catalunya. De fet, si vostè parla amb qualsevol dels mossos i mosses d'esquadra que estan a la Comissaria General d'Informació, a la Comissaria General de Criminalitat, en qualsevol dels seus espais, li diran que la relació amb la resta de cossos de l'Estat i forces de seguretat és bona i és excellent, i hem de continuar treballant en aquesta direcció.

Per tant, no acabo d'entendre que a la seva interpellació hagi vingut avui aquí a fer entendre que estem competint, que no reconeixem el paper de la Policia Nacional o de la Guàrdia Civil, quan estem cooperant i estem treballant de manera coordinada, a diari, amb múltiples intervencions, i com si això anés d'una competència per voler fer fora la Guàrdia Civil o la Policia Nacional. Tenim instruments que regulen la relació dels diferents cossos i forces de seguretat. La Junta de Seguretat Nacional, que presideix el president de la Generalitat...

Per cert, s'ha oblidat de dir en la seva intervenció..., que va dir que la seguretat era una prioritat per a Catalunya, que ho és: 25.000 mossos per poder garantir en deu anys el necessari segon desplegament, i assumir noves competències, que també és una prioritat, alhora que millorar les unitats de seguretat ciutadana, que permetre modernitzar una part de l'activitat que fa en aquest cas la Brimo, que fa l'ARRO per reforçar les unitats de seguretat ciutadana quan fan activitat de suport amb dispositius de saturació, per lluitar contra la delinqüència comú, contra la multireincidència, per tot això. Però s'ha deixat de destacar que el president de la Generalitat també va fer un reconeixement, en la seva intervenció, a la resta de forces i cossos de seguretat que operen a Catalunya.

Ho dic perquè he tingut la sensació que aquesta interpellació, més que proposar –i espero que ara en la rèplica ho faci– idees per millorar l'estratègia de lluita contra el crim organitzat i el terrorisme, ha anat més a fer veure que nosaltres prescindim de la Policia Nacional i la Guàrdia Civil a l'hora d'abordar investigacions que van fins i tot més enllà del territori pròpiament de Catalunya. Sense anar més lluny, avui Mossos ha fet una intervenció contra el crim organitzat, d'un grups criminals que es dedicaven a robar entitats financeres, i ho feien aquí a Catalunya, però també ho feien a altres parts de l'Estat. I aquí hi ha hagut una molt bona col·laboració, en aquest cas amb la Guàrdia Civil.

I, evidentment, quan hem de lluitar contra aquells que es dediquen a professar ideologia fonamentada en els extremismes ideològics i que justifiquen la violència, això té una operativa que va més enllà, en la majoria dels casos, de la realitat pròpiament de Catalunya i del conjunt d'Espanya, i afecten una dimensió internacional, i aquí el treball que es fa a través de l'Europol i de la Interpol és fonamental. I la presència dels Mossos d'Esquadra per poder, en el sistema SIENA, facilitar i gravar part de la informació i que estigui disponible a temps real ajuda, evidentment, a lluitar contra aquest tipus de delinqüència, que, evidentment, ens preocupa i ens ocupa en el nostre dia a dia.

En la darrera Junta de Seguretat, que vam celebrar el 5 de desembre del 2024, van haver-hi un parell de qüestions molt interessants que afecten també a com els Mossos d'Esquadra milloren la seva capacitat de resposta davant de la lluita, especialment, contra el crim organitzat. Mossos d'Esquadra s'integra, a partir d'aquest any, al Servei Executiu de la Comissió de Prevenció de Blanqueig de Capitals i Infraccions Monetàries, el Sepblac, que és una unitat d'intel·ligència financera que, a més a més, permet treballar de manera unitària en tot el territori. És l'autoritat supervisora en matèria de prevenció de blanqueig de capitals i de finançament del terrorisme. I, aquí, també suposa que els Mossos d'Esquadra estiguin integrats en aquest servei executiu per poder desplegar les investigacions oportunes en el sentit dels delictes econòmics, que sempre estan associats, en aquest cas, a l'activitat criminal, especialment la relacionada amb el tràfic de drogues o amb els delictes contra el patrimoni.

I, evidentment, també va haver-hi una altra decisió que es va aprovar en aquesta Junta de Seguretat, que va ser l'aprovació de l'acord per tal que el Cos de Mossos d'Esquadra s'incorpori en els plans anuals d'inspecció en matèria de precursors d'explosius com a autoritat inspectora, en els mateixos termes i amb les mateixes obligacions que la resta de forces i cossos de seguretat de l'Estat. La lluita contra el crim organitzat, la lluita contra el terrorisme requereixen els millors mitjans, la millor coordinació interpolicial, sense desvirtuar que la Policia de Catalunya, la policia integral de Catalunya, són els Mossos d'Esquadra. Aquesta lluita ha de ser compartida. Hem de millorar la formació dels nostres agents també per poder investigar i prevenir millor encara aquesta activitat delinqüencial. En l'àmbit del programa operatiu antiterrorista, en el POE antiterrorista dediquem moltíssimes hores a l'any, moltíssimes hores que permeten articular tota una sèrie d'estratègies policials, que, evidentment, no cal que socialitzem aquí per raons òbvies, però que permeten treballar amb diferents dispositius específics, sobretot pensats per evitar la radicalització en l'entorn de les xarxes socials, a l'entorn de les persones més joves. I, per tant, aquí s'està fent, crec, una tasca molt important, referent –per part del Cos de Mossos d'Esquadra– en tota l'activitat de prevenció en matèria de terrorisme.

Això no és una cursa per les competències; això és una cursa per ser competents contra el crim organitzat i contra el terrorisme. I aquí el Govern de la Generalitat treballarà amb les forces i cossos de l'Estat, com no pot ser d'una altra manera, per combatre aquests delictes, però també fer-ho des de la dimensió..., que som policia integral de Catalunya.

El president

Gràcies, consellera. I, per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Señora *consellera*, no compiten los cuerpos de policía; compiten los políticos, y les obligan..., los independentistas, les obligan a competir. ¿Ustedes quieren medidas? Evidentemente que ahí tiene que haber colaboración y coordinación; eso no quiere decir sustitución, que no es lo mismo. ¿Quieren medidas? Pues mire, Mossos d'Esquadra. ¿Qué refuerzo de personal, de medios humanos, va a tener el GEI, por ejemplo, que ara mismo van ahogados? ¿Cuántos?

Medios materiales. ARRO y Brimo: chalecos con mayor protección, con un nivel superior de protección. El otro día, una persona, que es de la ARRO, me comentaba, me estaba explicando una experiencia propia en la cual, gracias a Dios, pudieron detener a una persona que tenía un arma corta. Si en ese momento se hubiese disparado el arma corta, con el chaleco que llevaba, le hubiese reventado el pecho. Por lo tanto, chalecos de mayor protección, cascos balísticos, que no tienen. Por ejemplo, escudos con mirilla, que no tienen. Un escudo con mirilla puede ser algo que alguien lo puede entender como algo banal, pero mejora la seguridad de los policías y mejora la operatividad, por ejemplo. O seguridad ciudadana. Valorar la seguridad de los chalecos y los protocolos de la Taser, por ejemplo.

Y si hablamos de control de fronteras, la frontera con Francia –se lo recordaba mi portavoz– es la frontera de Francia con el resto de España, con toda España. Y puertos y aeropuertos también son frontera –también son frontera. Y, por lo tanto, la unidad de acción es importante; por eso es importante que estén CNP y Guardia Civil, por la unidad de acción con la lucha contra el terrorismo, porque por las fronteras pasan muchas cosas. Una gran parte de los detenidos del crimen organizado o por pertenecer a bandas terroristas, son extranjeros –son extranjeros.

Mire, detenciones e investigados extranjeros en el año 2023 por CNP, Guardia Civil y también, en parte, por Mossos d'Esquadra: en la provincia de Barcelona, 44.000 personas; en Tarragona, 4.700; en Lleida, 2.400; en Girona, 6.300. Más de 57.000 en un año –más de 57.000.

Y hay algo que sí que depende de la voluntad política y que puede ayudar mucho a mejorar la lucha antiterrorista, y son las plazas que están vacías y que no se cubren de Guardia Civil y de Policía Nacional en las unidades de investigación, porque es voluntad política que no se cubran. Yo sí que le pido que, como Gobierno de la Generalitat, le pidan al ministro del Interior que esas plazas las cubran, porque están realizando un trabajo de un gran valor bajo mínimos, y eso sí que es voluntad política, y ustedes sí que pueden forzar que esas plazas se puedan cubrir.

En la interpelación le haremos algunas de las propuestas que le he comentado, pero sí que le acabo diciendo que la seguridad no puede ser moneda de cambio política por parte de los que odian a España para que el señor Sánchez siga de presidente del Gobierno. Con la seguridad no se puede jugar. Se lo he dicho antes: todos suman, ninguno resta. Colaboración, coordinación, pero no sustitución. La unidad de acción en los cuerpos policiales y en el trabajo de los puertos, aeropuertos y fronteras es importante.

Y para acabar, y por respeto a los cuerpos policiales, por lo que están sufriendo, que están padeciendo, visca el Cos dels Mossos d'Esquadra, viva el Cuerpo Nacional de Policía y viva la Guardia Civil.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fer la rèplica, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Com ja he assenyalat en la primera part de la meva intervenció, la cooperació és absolutament indispensable per desenvolupar estratègies efectives en la prevenció, la investigació i la lluita contra els grups criminals i els grups terroristes, i des del departament s'ha treballat en aquesta direcció i continuarem esforçant-nos perquè així sigui. A aquesta cooperació en la lluita contra el narcotràfic, contra el terrorisme, contra la criminalitat organitzada, Mossos d'Esquadra està jugant un paper cada cop més important, més solvent quant a la seva capacitat de treballar amb la resta de cossos policials, també en l'àmbit internacional.

Ja he fet referència abans a que des del 2018 estem presents en el CITCO. M'he deixat de remarcar, en la meva intervenció, que aquesta col·laboració no només es dona a nivell de policies... –en aquest cas Guàrdia Civil, Policia Nacional–, sinó que també es fa amb les policies locals a través de les juntes de seguretat locals i les taules operatives de treball, on es permet doncs treballar de manera anticipada, ordenada i amb prevenció quines són les línies que s'han d'abordar en altres nivells per lluitar contra aquestes casuístiques que tenen una expressió en clau local, a vegades, molt preocupant.

També he comentat la importància, no?, de reivindicar aquesta feina que es fa. I vostè em recordava la importància de disposar dels mitjans: més recursos vol dir millors mitjans, i en aquesta línia, doncs, també estem treballant. I el tema de les armilles crec que ja va ser motiu d'una pregunta aquí que se li va fer directament, si no recordo malament, al president i ja es va donar la resposta; aquest era un concurs que ja estava en marxa pel Govern anterior i que, evidentment, les armilles seran substituïdes de forma adequada.

I, per tant, els mossos que treballen en situació de risc per a la seva pròpia vida tindran els materials que necessiten per fer-ho en les millors condicions i aquí crec que s'han fet passes molt importants i que continuarem emfatitzant-les.

Però, miri, en aquests cinc últims anys Mossos d'Esquadra ha realitzat un total –cinc anys, eh?, agafo una perspectiva d'una sèrie de cinc anys– de 1.733 operacions conjuntes en diferents dispositius amb la Policia Nacional i la Guàrdia Civil, destacant dispositius Tremall contra la multireincidència, operatius especialment destinats al control de mercaderies, operatius que ha fet, en aquest cas, la Guàrdia Civil en el marc de les seves competències de caràcter fiscal.

Per tant, què hem de fer per lluitar contra el crim organitzat i per lluitar contra el terrorisme, que eren els elements que vostè destacava en la seva interpellació? Enfortir la cooperació institucional a nivell de l'Estat i a nivell internacional en l'intercanvi d'informació, de coneixement, d'accions preventives, del nombre d'investigacions conjuntes, del tema de la formació específica per actuar i desarticular estructures criminals, també des de la dimensió de la formació en clau econòmica dels agents que treballen en aquestes unitats.

L'impuls de les investigacions econòmiques, d'aquí la importància que la darre-
ra junta incorporés els Mossos al Sepblac. S'ha millorat la formació especialitzada també en aquesta matèria per poder perseguir els grups organitzats criminals. La in-
versió en tecnologia i recerca també és molt important i aquí hem de centrar també els esforços.

I, evidentment, en la lluita contra el terrorisme, la formació continuada i la intel-
ligència, així com els cursos específics que permeten els Mossos d'Esquadra partici-
par en trobades d'experts internacionals, com s'ha fet recentment, o desplegant pro-
grames específics que tenen un desplegament, sobretot, com abans ja he dit, orientat
a incidir sobre les persones joves i sobre determinats col·lectius que poden ser cap-
tats a través de les xarxes socials.

Aquí hem de reivindicar el paper dels Mossos d'Esquadra com a policia integral
de Catalunya, hem de seguir treballant en la línia que ho estem fent, hem de mini-
mitzar els riscos davant del crim organitzat i, especialment, del terrorisme. I hi in-
sisteixo, això no és una cursa per qui ho fa i qui ho deixa de fer, sinó per treballar de
manera conjunta i fer-ho el millor possible, perquè el que està en joc és la seguretat
del nostre país.

El president

Moltes gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre els drets sexuals i reproductius

300-00084/15

I el darrer punt que substanciarem aquesta tarda, el quinzè punt de l'ordre del
dia, és la interpellació al Govern sobre els drets sexuals i reproductius. És presenta-
da pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per fer-ne l'expo-
sició, té la paraula l'honorable senyora Tània Verge Mestre. (*Remor de veus.*)

Tània Verge Mestre

Gràcies, president. Bona tarda, conselleres. Diputades i diputats... Consellera
Menor, avui li preguntem pels drets sexuals i reproductius. Entenem que és normal
que cada govern tingui les seves prioritats, el que no ens sembla tan normal i ens
preocupa és que el pla de govern d'aquesta legislatura no faci cap menció als drets
sexuals i reproductius; ni una.

Tampoc vostè ni cap responsable del seu departament hi ha fet referència en les
compareixences al Parlament i tampoc la consellera de Salut hi ha fet cap mena de
referència, en les seves compareixences. Fins i tot, ni tan sols sobre l'alarmant crei-
xement de les infeccions de transmissió sexual.

Costa d'entendre que una conselleria que va néixer per portar l'agenda del movi-
ment feminista al Govern del país, renunciï a una política de primer ordre per a les
dones, les persones LGTBI... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau. Hi ha massa soroll de fons, hi ha massa remor de veus. I la
diputada ha de poder ser escoltada.

Tània Verge Mestre

Gràcies, president. Dic que costa d'entendre que una conselleria que va néixer per portar l'agenda del moviment feminista al Govern del país renunciï a una política de primer ordre per a les dones, les persones LGTBI i, al cap i a la fi, per a tota la població.

I ens preocupa que el Govern Illa sembla que no tingui cap proposta en aquest àmbit i que vostè està deixant perdre el lideratge que el Departament d'Igualtat i Feminismes tenia en aquesta matèria a l'anterior legislatura amb l'estratègia nacional de drets sexuals i reproductius.

Perquè els drets sexuals i reproductius són drets humans, no és només una qüestió de salut. El Govern republicà va posar en marxa una política interdepartamental que, de fet, era única al món per la implicació de totes les conselleries, per les polítiques pioneres que es van impulsar, per l'enfocament de drets humans amb els principis d'universalitat, accessibilitat, participació, per les múltiples aliances i espais de treball compartits amb entitats socials, col·legis professionals, societats científiques i professionals de l'àmbit sanitari, educatiu, etcètera, i així va ser reconegut per agències multilaterals.

I, llavors, ens preguntem, qui lidera ara mateix les polítiques de drets sexuals i reproductius al Govern Illa? O per què no ha convocat vostè cap reunió de la Comissió Interdepartamental d'Impuls i Seguiment de l'Estratègia Nacional de Drets Sexuals i Reproductius? O per què no s'han reunit amb el conjunt d'actors amb que es va treballar el disseny o la implementació de les diferents accions?

I com deia, es pot entendre que cada govern, a partir del seu programa, prioritzi unes determinades interlocucions, però no retre comptes, en tot cas, si es fa un gir en l'enfocament, amb qui ha col·laborat amb la institució i descuidar o deixar perdre aquests espais, li he de dir que ni tan sols és estratègic, consellera, per al departament que vostè lidera.

I si avui li preguntem pels drets sexuals i reproductius és perquè la setmana del 8 de març del 2025 farà un any de la posada en marxa de l'actuació «La meva regla, les meves regles» a tot el país. Com saben, consistent en la distribució gratuïta de productes menstruals reutilitzables a través de les farmàcies.

I a data de la setmana passada, segons el portal de dades obertes de la Generalitat, s'havien dispensat un total de 506.000 productes. Això vol dir que hi ha 506.000 nenes, dones, persones no binàries, homes trans que menstruen que han anat a recollir aquest producte, que se segueixen distribuint uns 2.500 productes per setmana.

I això és clarament tot un èxit, però, en canvi, l'hem sentit a vostè en algunes entrevistes dient que no s'han assolit els objectius. I potser les comparacions ajuden a ser una mica serioses, consellera Menor. Amb gairebé 850.000 codis QRs generats des de l'aplicació de La Meva Salut, s'ha superat en un any el quaranta per cent de públic objectiu.

I si comparem, fixi's, després de vuit edicions de l'acció del Departament de Cultura «Fas sis anys, tria un llibre», just l'any 2023 es va arribar al 59,5 per cent dels infants d'aquesta edat que van bescanviar la seva targeta per un llibre infantil a la llibreria més propera. Per tant, que en un any s'hagi superat el quaranta per cent és tot un èxit.

I això no es va introduir com una prestació, sinó com un dret. I els drets, quan s'introdueixen, s'han de garantir. I li recordo també que aquesta actuació forma part de l'acord d'investidura amb Esquerra Republicana. Podrien estar fent campanyes publicitàries i d'informació per arribar a totes les dones, especialment les joves a partir dels setze anys que ja tenen instal·lada o es poden instal·lar l'aplicació de La Meva Salut pel seu compte. Podrien desplegar moltes altres accions del pla d'equitat menstrual i climateri.

I això no va de tenir o no tenir pressupostos –només, entenem–, però és que moltes de les accions depenen més de la voluntat política i del treball interdepartamental

que no pas d'una quantitat elevada de recursos. Perquè cal seguir combatent els mites, la desinformació sobre el propi cos, que dificulten, per exemple, una identificació primerenca de l'endometriosis.

Cal millorar l'acompanyament a la menopausa des dels centres d'atenció primària, des d'altres espais comunitaris i cal seguir repartint o garantint l'accés als productes a totes les dones, a totes. Li preguntem, és conscient que no s'estan reposant els *kits* de productes menstruals a les presons? Si avui li preguntem també pels drets sexuals i reproductius és perquè el Departament de Salut amenaça amb tancar les àrees de ginecologia i obstetrícia d'alguns hospitals comarcals. N'és conscient, consellera? Això està amenaçant clarament l'Hospital de Berga, però temem que altres hospitals comarcals –podria ser Campdevàrol, podria ser Móra d'Ebre, podria ser Vilafranca del Penedès– puguin estar també amenaçats.

I si és que manquen professionals en algun d'aquests hospitals o és que si calen fer millores en les instal·lacions o falten altres tipus de recursos, doncs, serà responsabilitat del Govern trobar-hi una solució; una solució que no passi per fer desplaçar les dones molts quilòmetres, perquè això sí que posaria en risc la seva vida davant urgències ginecològiques o obstètriques, agreujaria la desigualtat territorial en l'accés a serveis essencials de salut i no ajudaria en res a combatre el despoblament rural, tot al contrari.

Pel que fa a l'educació sexual integral, la informació que ens arriba també és negativa, fruit del treball que havíem desenvolupat Igualtat i Feminismes i Educació, juntament amb grups de recerca, comunitat educativa, entitats especialitzades, estaven ja dissenyats itineraris curriculars, materials, formacions a docents, que podia haver estat implementat en el curs 24-25. Per què no ho ha fet el seu Govern? Perquè es desmereix i s'arracona tota la feina feta per aquests actors rellevants? Per què la formació als Cocobes que s'estan impartint no inclou continguts sobre coeducació? Realment, tot junt és preocupant.

Respecte a la garantia de la interrupció voluntària de l'embaràs, que també és la seva responsabilitat, en tant que se suposa que és el departament que lidera l'estratègia nacional de drets sexuals i reproductius, quin ha estat en el darrer any l'increment de centres hospitalaris que en practiquen? Quants professionals s'han inscrit al registre d'objectors de consciència en la pràctica de la IVE?

I seguim amb més drets. El pla de millora d'accés als mètodes anticonceptius de llarga durada, aprovat el 2023, va ampliar la cobertura gratuïta i va fixar el 2026 com l'any en què aquesta cobertura gratuïta havia de ser universal. Com estan treballant amb el Departament de Salut per aconseguir aquest objectiu?

O en el cas de les unitats de trànsit per a l'atenció especialitzada a la salut de les persones trans? La legislatura passada vam passar de quatre a vuit unitats distribuïdes arreu del país per garantir l'equitat territorial, però, evidentment, es pot seguir ampliant i s'ha de seguir ampliant. Com ho estan treballant amb el Departament de Salut?

Segueixo. En matèria de violència obstètrica tampoc hem vist el seu departament actiu en aquesta matèria i per això les explicacions sobre la implementació del pla d'abordatge 2023-2028 les hem demanat al Departament de Salut, però li reclamem que hi estigui amatent, perquè vetllar perquè es creïn les comissions hospitalàries de violència obstètrica arreu del país, perquè les dones tinguin accés, com a mínim, a un centre de naixement amb part respectat a cada demarcació del país, perquè es doti de recursos el pla de salut mental perinatal.

I també li demanem que segueixi treballant conjuntament amb el Departament d'Empresa i Treball i en el marc del Consell de Relacions Laborals de Catalunya perquè també hi hagi un desplaçament de la garantia de drets sexuals i reproductius en l'àmbit laboral.

Per últim, tampoc hem vist el seu departament actiu en la defensa de les entitats i persones defensores dels drets sexuals i reproductius. El pla de defensores,

que abastava el conjunt d'entitats i persones defensores dels drets humans, era un pla obert a seguir treballant amb actors socials, amb les entitats, però la seva directora general de Promoció i Defensa dels Drets Humans només va dir que l'avaluarien. El tenen ja avaluat? Han discutit com enfortir aquest pla amb les entitats? Estan fent seguiment dels atacs que reben les entitats o les persones defensores dels drets humans? Han organitzat alguna formació?

I amb això ja acabo: consellera, ara porten mig any al Govern i, per tant, ara ja és moment de poder-li demanar concrecions. I és el moment també de poder-li demanar o exigir que no es facin passos enrere en la promoció i defensa dels drets sexuals i reproductius, perquè en el cas de les polítiques feministes sabem que costa molt d'esforç de construir i costa molt poc de desmuntar, ni que sigui quan no s'utilitza tota la potència que dona disposar d'un departament propi per empènyer la resta de departaments.

I el personal tècnic altament qualificat i molt motivat del Departament d'Igualtat i Feminisme n'és molt conscient. El que necessitem és que també ho sigui tot l'equip d'alts càrrecs de la seva conselleria.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Eva Menor Cantador, consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Bé; moltes gràcies, president. Molt bona tarda a tothom. Consellera... Per començar, agrair a la diputada Verge la seva intervenció sobre un tema que també per a nosaltres és cabdal. El meu primer missatge és: «No es preocupi.» No estem renunciant a la defensa d'aquests drets que –coincideixo amb vostè– entren dintre del paradigma dels drets humans, que, a més, contribueixen a la llibertat, la igualtat, la salut, la diversitat, la vida, la privacitat, la seguretat i la dignitat de totes. I, com bona part de l'agenda feminista, la defensa d'aquests drets s'ha de fer de forma transversal si es volen garantir de forma completa. I així ho estem fent des del Govern de la Generalitat. Des de l'inici de mandat, no hem parat de treballar de manera coordinada amb diversos departaments, amb el Departament d'Educació i, sobretot, el Departament de Salut, que té, com vostè ha dit, una responsabilitat molt important en la garantia de la protecció dels drets sexuals i reproductius de totes les dones de Catalunya.

Vostè ha fet un relat de tot el que s'ha fet el passat mandat, és veritat. Jo sempre que agafo aquest faristol, sempre li reconec que no comencem de zero. Agraeixo molt la feina feta pel Govern anterior, però s'ha fet, en alguns casos, una feina..., molta feina feta, en alguns casos, poc ordenada i, en alguns casos, també incompleta.

Passaré a contestar algunes de les coses que vostè ha mencionat. Començaré amb l'estratègia nacional de drets sexuals i reproductius, que sí que és veritat que va estar en el seu pla de Govern, però allà es va quedar, perquè no es va arribar a aprovar com a document aquesta estratègia. Sí que és veritat que es van desplegar alguns punts i va suposar un avenç; es van plantejar objectius globals, es va plantejar reconeixement, ampliació de drets, però, com deia, per una banda, no s'ha desplegat de manera completa, i ara és la nostra responsabilitat, que assumeixo i li plantejo que així ho faré. I, per altra banda, jo penso que necessitem dotar aquesta estratègia heretada –com totes les herències tenen *beneficios y cargas*– d'un marc teòric i tècnic, fixar objectius concrets, fixar indicadors de manera rigorosa que en permetin avaluar el seu compliment.

I així ho estem fent, recopilant tota la feina feta, ordenant-la, dotar-la de coherència i, sobretot, d'eines que garanteixin la seva aplicació. Perquè vostè ha dit que deixarem perdre el lideratge, que no estarem prou reconegudes internacionalment, i jo li avanço que jo no busco reconeixement, busco impactar, impactar en la vida de la gent.

Volem incorporar tota aquesta estratègia –igual que farem amb el conjunt d'estratègies del nostre departament– a un pla estratègic de polítiques d'igualtat, perquè la nostra intenció és disposar d'un únic document que aplegui aquesta transversalitat de gènere, en el que es puguin consultar totes les accions i programes d'aquest departament i també de tot el Govern.

Simplificant els grups i les comissions de treball, perquè volem que siguin veritablement operatives, i volem que aquest document sigui un document de govern i no només de departament, amb vocació de generar polítiques públiques estables, com vostè bé ha dit, que són imprescindibles, i, si pot ser, generar les condicions perquè vagin més enllà d'un govern, vagin més enllà d'un mandat, vagin més enllà d'una consellera.

Són molts els temes a abordar quan parlem de drets sexuals i reproductius. Vostè ha fet esment d'alguns dels projectes; en concret, el projecte de «La meua regla, les meves regles» és un projecte que, en compliment de l'acord d'investidura, estem continuant. Hem signat el conveni pròrroga de..., perdó, hem signat la pròrroga del conveni marc i del conveni específic amb el Consell de Col·legis Farmacèutics de Catalunya. I en aquesta primera avaluació que hem fet, vostè ha dit que aquests productes han arribat a 506.000 persones, dones, però un dels objectius d'aquest projecte, precisament, era garantir l'equitat, és a dir, que arribés a les persones amb menys recursos, i aquest objectiu, pel que hem vist, el resultat no s'ha assolit. És a dir, la major part de les dones que han recollit aquests productes hem vist que són dones de classe mitjana, i el biaix de població que no ha anat a les farmàcies ha sigut, precisament, el que pateix aquesta pobresa menstrual que el pla vol erradicar.

Veient això, la primera cosa que hem fet és dissenyar campanyes de comunicació i difusió, però des d'una perspectiva social per no deixar ningú enrere. Hem signat el mes de desembre un conveni amb l'Associació Cívica La Nau per repartir productes menstruals a persones que tenen més dificultats econòmiques, i aquesta acció també vindrà acompanyada de formació.

I volem anar més enllà, perquè per garantir l'equitat menstrual no només val amb el repartiment de productes, hem d'abordar la regulació dels productes d'higiene menstrual, perquè haurien de ser productes sanitaris. Per una banda, no només per abaratir costos, perquè impactaria directament sobre l'IVA, sinó també per millorar la salut sexual de les dones, perquè també hem vist que hi ha moltes malalties relacionades amb l'ús de productes d'higiene menstrual, i, per tant, amb una regulació com a producte sanitari, potser millorem també la salut sexual de moltes dones. També volem abordar temes com el climateri, la menopausa o l'endometriosis, com vostè ha fet esment.

Respecte al tema de l'educació afectivosexual. Compartim amb vostès la necessitat d'un programa d'educació afectivosexual adaptat a cada etapa, com una eina imprescindible per garantir els drets sexuals i reproductius i prevenir la violència sexual. L'hem de fer amb mitjans adequats a les finalitats que persegueix i consensuat amb la comunitat educativa, amb els docents i amb les famílies. És cert, vostè ho ha mencionat, el passat mandat s'ha fet un disseny, es va començar a fer el disseny d'aquesta educació sexual integral, creant un grup de treball amb responsables del Departament d'Educació, del Departament d'Igualtat i Feminismes i també amb la Universitat Autònoma de Barcelona.

Tenim un primer document d'abril de 2024 que parla del marc teòric, que parla de la legislació, que parla de l'anàlisi d'experiències internacionals, i, precisament, en aquest document es va plantejar la necessitat d'encetar un procés de participació en un tema molt important, que hem de treballar no només amb el Departament d'Educació de Salut, no només amb persones expertes per adaptar-lo a cada etapa educativa, sinó, sobretot, comptant amb la pròpia comunitat educativa. I això és el que també estem treballant.

Un altre tema que ha mencionat és el tema de la interrupció voluntària de l'embaràs. Continuarem sent contundents en la protecció i defensa d'aquest dret. Ha de

formar part de la cartera de servei públic de salut. A Catalunya, totes les regions sanitàries tenen centres del sistema sanitari integral d'utilització pública autoritzats per a la realització d'IVEs farmacològiques i quirúrgiques. S'està treballant per la inclusió de tots els centres hospitalaris amb servei d'obstetrícia i ginecologia al registre de centres del Departament de Salut com a centres que integren la interrupció voluntària de l'embaràs en la seva cartera de serveis.

D'aquesta manera es garanteix la proximitat i accessibilitat de totes les dones, però també no hem de perdre de vista que hem de garantir la lliure elecció de centre de la dona, perquè aquesta és l'única manera de garantir que les dones puguin exercir els seus drets amb total llibertat, preservant el seu anonimat i de la forma que més garanteixi la seva comoditat i el seu benestar psicològic.

La coordinació amb Salut és estreta i és imprescindible per garantir els drets sexuals i reproductius, com el dret a la interrupció voluntària de l'embaràs, com l'accés i elecció del mètode anticonceptiu, també per combatre la violència obstètrica, la violència sexual i reproductiva. I seguirem impulsant i millorant el servei d'acompanyament i assessorament integral per a persones víctimes de vulneració dels seus drets sexuals i reproductius, i seguirem ampliant l'accés i difusió dels instruments de prevenció i d'infeccions de transmissió sexual i del VIH.

Acabo refermant el compromís del Govern i del Departament d'Igualtat i Femenisme amb els drets sexuals i reproductius. Ni un pas enrere en la conquesta dels drets i llibertats de les dones. Ans el contrari, continuem treballant en la seva defensa, reconeixement i ampliació.

I, en aquest sentit, també ens estem coordinant amb la Direcció General de Seguretat de la conselleria d'Interior per protegir el dret fonamental i la dignitat de les dones i també dels treballadors i treballadores dels centres sanitaris davant les ofensives fonamentalistes dels grups antidrets. I també des de la Direcció General de Promoció de Drets Humans..., formarà part d'un dels eixos d'actuació de l'estratègia contra els discursos d'odi.

Espero haver pogut contestar moltes de les coses que m'han manifestat i si no, ho deixarem per a la part de la rèplica.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Tània Verge Mestre.

Tània Verge Mestre

Gràcies, president. Doncs li he de dir que no, que no veig una resposta amb conecions. Veig generalitzacions, mencions genèriques a un treball interdepartamental del qual tota la informació que rebem és avui, arran d'aquesta interpellació, i no n'hem tingut cap més notícia, i com li dic, en el seu pla de govern està desaparegut.

És evident que quan es planteja una estratègia nacional això no s'esgota en el marc d'una legislatura, i més perquè es conceptualitza en una legislatura i li queda el temps d'implementació que li queda, i a més, hi va haver convocatòria avançada d'eleccions, però és un full de ruta. I vaja, sorprèn, eh?, perquè li vam fer traspàs de tota la documentació, es va aprovar a Govern l'estratègia, de fet, hi ha un segon acord de govern que revisa l'estratègia per incorporar el cent per cent de departaments a l'estratègia, quan inicialment dels catorze n'hi havia nou, d'incorporats. El pla d'equitat menstrual i climateri va passar per Govern, el registre d'objectors professionals sanitaris en matèria d'interrupció voluntària de l'embaràs va passar per Govern, i hi va haver altres actuacions. Vam fer retiment de comptes al Govern presentant un informe de balanç de mig mandat respecte a què s'havia implementat en l'àmbit dels drets sexuals i reproductius, i sí, el nostre enfocament era diferent.

Un pla estratègic de polítiques d'igualtat com vostè planteja ja l'havia tingut Catalunya, amb tres-centes, quatre-centes, cinc-centes accions que després..., no és

avaluable, es barregen coses de magnitud diferent, no permet un abordatge específic de desigualtats estructurals i tota la interseccionalitat que comporten, implicant els departaments concrets en cadascuna de les actuacions amb compromisos pressupostaris, amb referència al marc internacional de drets humans aplicable a aquell àmbit concret i no en general. Evidentment, això sí que són opcions polítiques diferents.

Però vaja, no sé si s'ha llegit el pla d'equitat menstrual i climateri, perquè és evident que en qüestió del mig any que vam tenir, encara no, des de la implementació de l'acció universal, no arribes al cent per cent de la població, però és que el pla preveia actuacions específiques per a dones en situació de vulnerabilitat –diferents vulnerabilitats–, accions específiques per a dones amb discapacitat, accions específiques per a dones sense llar, accions específiques per a dones en risc d'exclusió social, accions específiques per a dones en situació de violència masclista i d'altres. Per tant, això ja estava previst, per no dir també el cas de les dones privades de llibertat, on ja estava iniciada..., implementada l'actuació tant en presons com en centres de justícia juvenil.

Que no s'està arribant a totes les dones? Clar, és que sabem que no tothom té el mateix accés a la informació, per això li estem reclamant aquestes campanyes, és la seva responsabilitat poder-ho fer. Però no s'oblidi que no només combatia la pobresa menstrual, que era un dels objectius, sinó que estàvem combatent també altres coses que acaba de mencionar, com si no estiguessin recollides en el mateix pla. La informació sobre el propi cos, la informació sobre els productes, que alguns poden provocar al·lèrgies, poden provocar diferents problemàtiques per a la salut –els productes tradicionals, em refereixo– i que no provoquen els productes reutilitzables. Per tant, agafin el pla i revisin-lo. Hi havia accions també amb relació al climateri per poder desenvolupar i amb diferents departaments, així estava previst.

El treball que es va fer en el marc de l'educació sexual no tenia només un marc teòric, eh? O sigui, aquest espai de treball on hi havia comunitat educativa ja hi era –ja hi era–, hi havia professorat, hi havia famílies, hi havia el Consell Escolar de Catalunya, i havia treballat la concreció d'itineraris, de materials formatius de disseny de formacions per al professorat. Per tant, no era un marc teòric, ni molt menys.

I quan deia que vostè no busca el reconeixement internacional sinó l'impacte, és com si nosaltres haguéssim fet accions per buscar reconeixement internacional. Jo ho plantejaria diferent. És clar que està bé que et reconeguin si has fet polítiques pioneres, però nosaltres entenem, o el Govern republicà entenia que en àmbits on estan sent atacats els drets i està passant a nivell internacional, que un govern democràtic amb polítiques feministes desacomplexades pogués obrir fronteres era esperança també per a tots aquells països, per a tots aquells moviments, per a totes aquelles entitats i persones que estan sent perseguides en altres països del món o que han vist els seus drets sexuals i reproductius retallats, directament derogats o que s'enfronten a penes de presó.

I deixi'm deu segons només. Així és com ho van entendre també les treballadores del departament (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), que es tractava d'obrir frontera i es tractava de poder ser esperança per a altres indrets. I avui aquestes treballadores es troben amb la decisió arbitrària de fer retirar uns cartells que denunciaven el genocidi de Gaza o la vulneració del dret a l'habitatge, i des d'aquí els hi manifestem també tot el nostre suport.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per fer la rèplica té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Moltes gràcies. La primera cosa que vull traslladar-li, diputada Verge, és que no es posi tampoc molt nerviosa ni alterada, des de la perspectiva d'aquest qüestionament

preventiu que cada cop que té l'oportunitat de fer-me, com a consellera d'Igualtat i Feminisme, a una àmplia agenda de desplegament de drets i serveis, perquè vostè ha plantejat moltes planificacions d'accions, i jo l'hi reconec, cada cop que vinc aquí, jo li reconec la feina que vostè ha fet.

Vostè en dos anys, en dos anys i mig, des que va començar a planificar aquestes accions de tot allò que va planificar, va fer el projecte «Les regles...» –perdó, que no em surt el nom–, el projecte dels productes d'higiene menstrual, que incorporava altres accions, jo no dic que no, nosaltres estem avaluant el que s'ha fet fins ara, que ha estat el repartiment de productes a les farmàcies i altres coses, és veritat. I nosaltres estem proposant un seguit d'accions per donar compliment als objectius, i és el que jo li he explicat.

De tota manera, el que jo vull també plantejar-li és que tot això que vostè comenta de documents que m'ha donat en el traspass, hi han alguns que hi són i d'altres que no. Jo, li soc sincera, l'estratègia nacional en defensa dels drets sexuals i reproductius, com a tal, no l'he trobat; és veritat que se'n fa menció en el pla de govern. És veritat que el que es va aprovar és la creació de la comissió interdepartamental; hi han dos acords de govern en la creació d'aquesta comissió interdepartamental. Hem buscat molta informació que no hem trobat, però, bé, nosaltres continuarem buscant tota aquesta informació que vostè diu que existeix. I és això el que estem fent, també per respecte a la seva feina. Nosaltres també estem agafant tota aquesta documentació perquè, per respecte a la seva feina, nosaltres volem també desplegar tot allò que funciona i que funcioni bé.

Quan jo he parlat de reconeixement internacional no ha estat perquè ho hagi dit jo, sinó perquè ho ha dit vostè. Vostè ha acusat la meva conselleria de manca de lideratge i de reconeixement. Jo li he dit que jo no busco reconeixement, jo el que busco és impacte de política pública, perquè, si en alguna cosa jo tinc experiència és en gestió pública. I moltes vegades reconèixer drets no és suficient per tenir impacte en la vida de la gent. Nosaltres venim aquí a transformar la vida de la gent.

Nosaltres podem fer molts documents acadèmicament impecables, des del món de les idees impecables, però això s'ha de traslladar als serveis públics, serveis públics amb recursos, amb recursos que arribin al territori i que arribin a tothom. I això passa per dotar-nos de les eines tècniques i pressupostàries suficients perquè, si volem blindar aquests serveis públics, han de tenir vocació de continuïtat. I això és el que és el que jo intento fer.

Tot allò que nosaltres consolidem com a cartera de serveis i com a drets reconeguts a la ciutadania tindran pressupost, tindran recursos tècnics perquè tinguin vocació de continuïtat. Per mi és molt important que aquesta construcció de cartera de serveis sigui sostenible, aquesta sensibilització i promoció de drets arribin al conjunt de la societat i que siguin absorbits pel conjunt de la societat perquè, com vostè ha dit, els drets, aconseguir-los a vegades és molt complicat, però que es destrueixin, moltes vegades és molt fàcil, i ho estem veient en l'entorn en el que ens estem movent.

Per tant, per a mi també és molt important no només el que la meva formació política creu, el que la meva formació política defensa, sinó que, en els drets fonamentals i el que té a veure amb drets humans, el consens polític i social és imprescindible, perquè si no, no els blindarem de la manera que la ciutadania té dret a que siguin blindats.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de set del vespre i catorze minuts.